

Giới thiệu Yêu Nghiệt Nhà Ta

Tên gốc: 我家妖孽

Thể loại: ngôn tình cổ đại, hài, giang hồ

Diễn viên: Lăng Vân Phong – Trầm Tiểu Sách

Edit: Cesia

Nói hấn phong lưu khiêm nhường, phong cho hấn làm “cầm thú” cũng không sai biệt lắm!

Rõ ràng bề ngoài tuần mỹ vô trù, còn là cốc chủ của được cốc đỉnh đỉnh đại danh,

Hành động lại hạ lưu đến mức khiến cho người ta giận sôi gan,

Không những thế da mặt dày còn có một không hai, bị hấn khinh bạc nàng coi như bị chó cắn,

Thằng nhãi này cư nhiên còn đáp trả lại nàng — trên đời này có cầu tuần mỹ như tại hạ sao?

Được, coi như nàng sợ hấn, bất quá người nào đó thật sự thấu hiểu đạo lý được đăng chân lân đăng đầu,

Về sau ngay cả tị hiềm đều giảm, trực tiếp lăn lên giường nàng,

Làm hại nàng bị những nữ nhân đối với hấn thêm nhỏ dãi đã lâu chỉ trích là bại hoại phong tục,

Tức đến không thở nổi, nàng quyết định cùng hấn mỗi người mỗi ngã phân rõ giới tuyến,

Không ngờ lại bị nha hoàn bởi vì bị sắc đẹp mê hoặc mà bán đứng làm nàng trở lại bên cạnh hấn,

Hơn nữa lúc này có người học được thông minh xuống tay từ phía lão cha của nàng,

Chẳng qua tai họa chính là tai họa, cho dù thành thân vẫn không thay đổi bản chất,

Kẻ thấy chết không cứu hại phụ thê người ta âm dương cách biệt rõ ràng chính là hấn,

Kết quả cừu gia lại bắt nàng thay chồng gánh chịu sự trả thù. ....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhà Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Edit: Cesia

Đưa tay che lại ánh sáng mặt trời, nàng hướng tầm mắt về phía xa xa – quan đạo ở phía trước quanh co, uốn lượn, phảng phất nhìn không tới được điểm cuối.

Trầm Tiểu Sách không khỏi khẽ thở dài. Nàng tựa hồ luôn truy đuổi theo bước chân của phụ thân, cũng không biết bản thân như thế nào lại mắc tội với lão thiên gia, ba năm nay cứ mỗi khi nàng lặn lội đường xa đuổi tới nơi phụ thân nhậm chức, nghênh đón nàng chỉ có câu nói này “Lệnh tôn đã chuyển đi nơi khác”.

Nha hoàn Tiểu Hồng cũng thở dài trong lòng. Từ khi phụ nhân qua đời, nàng liền theo tiểu thư tha hương đi tìm lão gia, kết quả chủ tớ hai người liền bắt đầu chuyến du lịch khắp đại giang nam bắc.

Tuy rằng tiểu thư lại một lần nữa cường điệu là đuổi theo sau lão gia, nhưng nàng hoài nghi từ kể từ sau lần đầu tiên tìm người bị bỏ lỡ, tiểu thư đã bắt đầu biến thành chuyến du sơn ngoạn thủy. Mà lão gia cũng tựa hồ đã thành thói quen cái loại tình hình quỷ dị giữa cha và con gái bọn họ một người chân trước vừa mới đi, người kia sau lưng liền theo tới, trước khi đổi đi nơi khác luôn lưu lại chút ít ngân lượng, nhờ người chuyển giao lại cho chủ tớ các nàng.

“Tiểu Hồng, em nói nếu hai chúng ta đợi ở một chỗ không đi, một ngày nào đó có thể chờ được đến chỗ cha ta đến nhậm chức hay không, sau đó hai cha con ta rốt cuộc có thể đại đoàn viên?” Trầm Tiểu Sách một mồi ngồi xồm xuống, ngẩng đầu nhìn mây trên bầu trời, giọng điệu mười phần cam chịu.

Tiểu Hồng kéo xuống trên vai gánh nặng, thành thật bày tỏ, “Tiểu thư, em chỉ biết là lương khô chúng ta mang theo đã muốn ăn hết, nếu không tìm được chỗ nào bán thức ăn chúng ta sẽ bị đói chết.”

Quay đầu liếc nha hoàn một cái, Trầm Tiểu Sách lại hướng tầm mắt về phía cuối quan đạo, bất đắc dĩ nói, “Kỳ thật hiện tại ta có điểm hoài nghi chúng ta có phải lạc đường rồi không.” Đoạn quan đạo này thoạt nhìn thật hoang vắng a.

“Cũng không phải là chuyện bình thường sao?” Nếu không thì sao các nàng có thể suốt ba năm luôn đuổi không kịp lão gia, nguyên nhân chính là tiểu thư hầu như lúc nào cũng đi nhầm hướng.

“Tiểu Hồng, em thật sự rất không cho ta mặt mũi.” Trầm Tiểu Sách có chút ai oán liếc xéo nàng.

“Nếu nô tỳ nhận được phương hướng thì tốt rồi.” Tiểu Hồng nhin không được thở dài. Cảm giác phương hướng của tiểu thư kém cỏi cũng liền thôi, ngay cả bản thân nàng cũng vậy, lão gia lại cố tình không lần nào lưu lại người dẫn đường cho bọn họ.

“Ai, đây là số mệnh a.” Trầm Tiểu Sách cảm khái kết luận.

“Tiểu thư, chúng ta đi thôi.”

Trầm Tiểu Sách gật gật đầu, bất đắc dĩ đứng dậy, tiếp tục lên đường.

Trước khi trời tối, các nàng rốt cuộc cũng nhìn thấy một nhà khách nhỏ mở giữa quan đạo, chủ tớ hai người không khỏi nhìn nhau cười, gia tăng cước bộ.

Khi Trầm Tiểu Sách vừa đặt chân vào nhà khách nàng liền nhìn thấy một nam nhân, khí chất tựa nguyệt, mi tựa Viễn Sơn, màu sắc sáng rọi óng ánh như ngọc, có thể dùng đến từ làn da nõn nà, mịn như châu ngọc để hình dung nam nhân này.

Người kia xác thật là một nam tử, một mỹ nam tử có thể khiến cho sở hữu nữ tử trong thiên hạ cảm thấy tự ti.

Nàng liếc mắt một cái ngoài ý muốn cùng luồng mắt của đối phương vừa vặn giao nhau, nam tử hiển nhiên cũng không dự đoán được loại tình huống này, nhưng hắn không lảng tránh ánh mắt của nàng mà còn vài lần đánh giá nàng, sau đó giống như không có việc gì dời tầm mắt đi.

Trầm Tiểu Sách quay đầu hướng người bên cạnh nhìn lại, nha hoàn Tiểu Hồng đã muốn nhìn chăm chăm vào người ta. Khó trách nàng cảm thấy kỳ quái, nha đầu huyền não này sao đột nhiên lại không hé răng không nói lời nào, thì ra là thế....

Sắc đẹp mê hoặc nhân a!

Âm thầm lắc đầu, Trầm Tiểu Sách đi thẳng đến chiếc bàn trống ngồi xuống.

“Khách quan, ngài muốn dùng gì?” Tiểu nhị ân cần lại đây tiếp đón.

“Hai đĩa rau, hai chén cơm, một bát canh cá.”

“Thiếu gia, để em gọi, người như thế nào lại tự mình kêu?” Rốt cuộc cũng theo sắc đẹp hồi phục lại tinh thần Tiểu Hồng chạy vội tới, vẻ mặt xấu hổ nói.

Trầm Tiểu Sách ngấm nằng liếc mắt một cái, cười nói, “Ta sợ quấy rầy em lạc vào cõi thần du, chỉ là gọi thức ăn thôi, bản thân ta cũng không phải không thể tự lo liệu được.”

Tiểu Hồng nghe xong xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

“Ngồi xuống đi, đi lâu như vậy không phải đã sớm vừa mệt vừa đói.”

“A.” Tiểu Hồng ngượng ngừng ngồi xuống.

Chờ đến khi tiểu nhị dọn đồ ăn lên, Trầm Tiểu Sách hướng hần hỏi thăm lộ trình, “Tiểu nhị ca, từ nơi này đến Ký Châu có xa lắm không?”

Trên mặt của tiểu nhị hiện lên vẻ kinh ngạc, “Hai vị khách quan muốn tới Ký Châu?”

“Đúng vậy.” Tiểu Hồng gật đầu.

“Nơi này là quan đạo đi thông tới Đình Châu.”

Trầm Tiểu Sách yên lặng cúi đầu uống trà. Quả nhiên lại đi nhầm hướng.

Tiểu Hồng khoe miệng co rút, cố nhịn cười nói, “Chúng ta muốn đến Ký Châu thì đi thế nào?”

Tiểu nhị nhiệt tình chỉ điểm cho hai kẻ ngoại đạo, “Hai vị khách quan chỉ cần theo quan đạo này đi về phía trước, gặp lối rẽ thì rẽ trái, sau đó vòng qua Sa Bình trấn là được, chỉ có điều lộ trình phải đi nhiều vòng.”

“Đa tạ tiểu nhị ca.” Tiểu Hồng móc ra vài văn tiền đưa cho tiểu nhị.

Tiểu nhị cười thu tiền, lui ra.

“Thiếu gia, xem ra con đường chúng ta phải đi lại kéo dài thêm.”

“Ta nghe được.” Trầm Tiểu Sách xoay tròn ly trà trong tay rầu rĩ nói.

“Thiếu gia, ăn cơm đi, dù sao chúng ta cũng đã quen.”

Trầm Tiểu Sách không nói gì liếc nhìn nha hoàn, sau đó tiếp nhận đôi đũa nàng đưa qua, cúi đầu ăn cơm.

= ☆ = letsenjoytogether.wordpress.com = ☆ =

Trời tháng sáu tựa như biểu tình của tiểu hài tử, thay đổi thất thường.

Mới một khắc trước bầu trời vẫn còn quang đãng, ánh mặt rạng rỡ vẫn còn chiếu rọi trên cao, ngay sau đó là sấm chớp giăng đầy trời, mưa to tầm tã.

Hai chủ tớ Trầm Tiểu Sách vô cùng chật vật chạy vào một gian nhà hoang để dứt mưa, không ngờ không hề báo trước lại chạm trán với người nào đó.

Đối với việc mới cách mấy ngày lại đụng tới đôi chủ tớ này, Lăng Vân Phong không khỏi có chút lộ ra ý cười.

Duyên phận quả nhiên huyền diệu.

“Khụ khụ...”

“Tiểu... Thiếu gia, người không sao chứ?”

“Khụ... không có việc gì...”

“Thiếu gia, người không thể mặc y phục ẩm ướt, đổi quần áo sạch sẽ, nếu không bệnh sẽ nặng thêm.” Tiểu Hồng thần sắc lo lắng.

“Khụ...” Nơi này có ngoại nhân, làm thế nào đổi?

“Vị công tử này, có thể mời người tránh đi một chút được không?” Dưới tình thế cấp bách, Tiểu Hồng cũng bất chấp chuyện khác.

Lăng Vân Phong khẽ nhếch mày, biết rõ còn có hỏi, “Vì sao?” Kỳ thật, ngay từ lần đầu tiên gặp, hần liền nhận ra các nàng là nữ cải nam trang.

“Tiểu thư nhà ta muốn đổi quần áo.”

Thật sự là một nha đầu rất trực tiếp, rất thẳng thắn. Lăng Vân Phong trong lòng âm thầm cảm thán, sau đó phi thường quân tử quay lưng đi. (Cesia: ta muốn báo trước đừng bị hành vi quân tử của anh lừa, 200% yêu nghiệt đó)

“Tốt lắm, công tử, người có thể xoay lại được rồi.” Tiểu Hồng vừa giúp tiểu thư chà lau tay, vừa nói.

“Người không đau sao? Vạn nhất người cũng cảm lạnh mắc bệnh, ai tới chiếu cố tiểu thư nhà người?” Nhìn thấy nàng vẫn không thay y phục ẩm ướt trên người, Lăng Vân Phong không khỏi phát ra nghi ngờ.

Tiểu Hồng giật mình ngó ra. Nàng chỉ lo giúp tiểu thư thay, nhưng thật ra lại quên mất bản thân.

“Vây phiền toái công tử lại quay lưng đi.” Trầm Tiểu Sách có chút suy yếu hướng hần mỉm cười.

Lăng Vân Phong lại xoay lưng đi.

Không bao lâu sau khi đổi xong quần áo Tiểu Hồng mới mở miệng, “Được rồi.”

Hần xoay người lại, quan sát kỹ sắc mặt của Trầm Tiểu Sách, chủ động đề nghị, “Tại hạ lược thông y thuật, cô nương có đồng ý để tại hạ chẩn trị một chút?”

“Thật sao? Vây tốt quá.” Tiểu Hồng sắc mặt mừng rỡ.

“Làm phiền công tử.” Trầm Tiểu Sách gật đầu đáp lại.

“Nhắc tay chi lao thôi.” Hần thân nhiên nói, chạm tay vào mạch môn của nàng.

“Tiểu thư nhà ta không sao chứ?” Tiểu Hồng vội vàng hỏi.

Lăng Vân Phong buông cổ tay của Trầm Tiểu Sách ra, đứng dậy lùi về sau, “Không đáng ngại.” Vói tay vào trong bao quần áo của mình lấy ra một bình sứ, đổ ra hai viên thuốc đưa qua, “Trước đề cho tiểu thư nhà người uống thứ này.”

Tiểu Hồng hồ nghi nhìn viên thuốc.

“Tiểu Hồng, mang lại đây.”

“Vâng, tiểu thư.”

“Giúp tiểu thư nhà người lau khô tóc, như vậy đối với nàng mới tốt.”

“Đa tạ công tử nhắc nhở.” Tiểu Hồng một bên cảm kích, một bên làm theo lời hần.

Trầm Tiểu Sách nhiễm bệnh, thân màu lam nhạt y bào, giờ phút này tóc dài rối tung xõa xuống, dung mạo thanh đạm càng tăng thêm mấy phần yếu kiều diễm đạm đáng yêu.

Sau khi giúp tiểu thư lau khô tóc, thu dọn một chỗ sạch sẽ, Tiểu Hồng giúp đỡ tiểu thư rõ ràng đang rất mệt mỏi nằm xuống, lấy ra một kiện áo choàng trong hành trang đắp lên người nàng.

Lúc này, Lăng Vân Phong đã nhóm một đồng lửa ở bên cạnh, xua đi hơi lạnh ẩm ướt do mưa gió mang đến.

Tiểu Hồng mang y phục ẩm ướt của hai chủ tới bên đồng lửa hong khô.

“Các người là đi nương nhờ họ hàng sao?” Hần lơ đãng hỏi.

Tiểu Hồng gật đầu, “Ân, đi tìm lão gia nhà chúng ta.”

“Người thực dễ tin người.” Hần cười nói.

Tiểu Hồng nhìn hần một cái, “Công tử là người xấu sao?”

“Đương nhiên không phải.”

“Cho nên ta vì sao không thể tin tưởng người?” Nàng đương nhiên hỏi lại.

Lăng Vân Phong lập tức thiếu chút nữa bị nghẹn thở, nhìn nàng, nhìn không được lắc đầu cười.

Nguyên vốn tưởng rằng chỉ là một cơn mưa rào kèm theo sấm chớp, không ngờ cơn mưa lại từ lớn biến thành nhỏ, rả rích không ngừng, mà bọn họ cứ thế bị vây bên trong gian nhà hoang.

Nhìn đôi chủ tứ giác bó dựa sát vào nhau, Lăng Vân Phong không khỏi mỉm cười, lặng yên không tiếng động đến gần các nàng, đưa tay chạm vào mạch môn của Trầm Tiểu Sách, lại giúp nàng bắt mạch.

Đang lúc hần muốn bỏ tay ra, đối phương lại ngay lúc này tinh lại.

“Cô nương có cảm thấy khỏe hơn không?”

Con người mê mang rất nhanh liền khôi phục thanh minh, nàng nói, “Đa tạ công tử, tốt hơn nhiều.”

Lăng Vân Phong bình thần ung dung buông cổ tay của nàng ra, “Vậy thì tốt.”

“Khụ...” Trầm Tiểu Sách nhìn đến nha hoàn đang ngủ bên cạnh, cầm lấy áo choàng trên người đắp lên người nàng, sau đó đứng dậy, kết quả thân thể suy yếu lao đảo một cái.

Lăng Vân Phong đưa tay ra đỡ nàng, thấp giọng nói, “Cẩn thận.”

“Đa tạ.”

Hắn giúp nàng đến bên đồng lửa ngồi xuống, “Người cần nghỉ ngơi nhiều hơn.”

“Ta chỉ là đói bụng.” Trầm Tiểu Sách nói xong từ trong gánh nặng lấy ra một khối bánh.

Lăng Vân Phong nở nụ cười, từ trong gánh nặng của chính mình lấy ra túi nước đưa qua cho nàng, “Ăn khô không tốt.”

Trầm Tiểu Sách hướng hắn thán nhiên mỉm cười, “Công tử như thế, ta ngược lại không tốt cứ luôn nói cảm ơn.”

“Không nói cũng được.” Lăng Vân Phong bị nàng nói nở nụ cười.

Ánh lửa phản chiếu lên hai má nàng, nhuộm thắm một tầng đỏ ửng, Trầm Tiểu Sách dung mạo vốn thanh khiết phảng phất chút hờ hững lạnh nhạt, giờ phút này nở cười yển yển liền tựa như một mặt hồ phẳng lặng như gương nổi lên gợn sóng, vẻ phong tình lập tức trở nên bất đồng.

Lăng Vân Phong không dấu vết dời đi tầm mắt, nhặt lên củi bỏ vào đồng lửa.

Bên ngoài tiếng mưa rơi tí tách, bên trong phòng củi lửa lạng yên bốc cháy.

“Khụ khụ...”

Lăng Vân Phong một lần nữa nhìn về phía nàng, thấy nàng lấy tay che miệng ho thân hình khẽ run, đôi mắt dâng lên một tầng hơi nước, cả người mảnh mai phảng phất tựa như một ngọn cỏ bé nhỏ lay động trong gió.

Trên vai bỗng nhiên được phủ thêm một kiện áo choàng, Trầm Tiểu Sách kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Nam nhân vẫn mỉm cười hờ hững như cũ, “Ban đêm gió lạnh, cô nương có bệnh trong người, vẫn là cẩn thận tốt hơn.”

Đưa tay cầm lấy đai lưng của áo choàng, nàng cúi đầu khẽ cười một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói, “Làm sao bây giờ? Ta lại muốn nói tiếng cảm ơn.”

Lăng Vân Phong cũng không ngăn được nụ cười trên mặt càng sâu, “Ta đây đành phải tiếp tục nói một tiếng, không nói cũng được.”

Lời vừa nói ra, hai người không khỏi nhìn nhau mỉm cười, không khí ấm áp nhợt nhạt nhất thời phóng thích lan tràn khắp xung quanh.

Ngoài phòng mưa vẫn như cũ từng giọt tí tách rơi xuống thấm vào lòng đất, củi cháy thỉnh thoảng lại vang lên tiếng “tách tách”.

Luồng mắt của Lăng Vân Phong không tự chủ được lại rơi xuống dung nhan yêu kiều đang ngủ say cách đó không xa. Mặc dù nàng không phải là người trong giang hồ, lời nói cử chỉ lại dẫn theo vài phần tiêu sái không chịu trời buộc của giang hồ nữ tử.

Cùng một nam tử xa lạ sánh vai ngồi, đỉnh đặc tán gẫu, chưa từng câu nệ xấu hổ, thủ lễ mà khách chế, vừa không làm cho người ta cảm thấy lỗ mãng, cũng không đến mức làm cho người ta cảm thấy xa cách.

Thái độ vừa phải, thích đáng đúng mực.

Ánh mắt của hắn hơi nheo lại, ngày đó lần đầu tiên chạm mặt hắn, nàng bất quá cũng chỉ thản nhiên quét mắt một cái, sau đó liền không chút nào lưu luyến dời đi tầm mắt, ngay cả đối mặt với vẻ tươi cười của hắn, nàng cũng chưa từng lộ ra chút vẻ mặt khác thường, tựa như phảng phất ở trước mắt nàng bất quá cũng chỉ là một người tướng mạo bình thường.

Xem nàng mảy liễu mắt phượng, ánh mắt thanh minh, tuy không phải tuyệt sắc, nhưng cũng minh diễm động lòng người, nàng mặc nam trang giống như một thể giai công tử anh tuấn, phong độ bất phàm, lúc này mái tóc dài rối tung xõa xuống, nữ nhi kiều thái tất hiện, điều này đột nhiên gợi lên sự tò mò bên trong hắn, không biết nàng khôi phục thân nữ nhi sẽ là bộ dáng như thế nào.

Nghĩ đến đây, Lăng Vân Phong khẽ miệng nhếch lên, ý tưởng đột nhiên xuất hiện này làm cho hắn mà ghen cười.

Ngồi ở bên đồng lửa qua nửa đêm, không khỏi khô miệng, hắn với tay cầm lấy túi nước, vừa uống một ngụm bỗng giật mình ngừng lại — lúc nãy nàng cũng vừa mới uống qua túi nước.

Trong lòng nếu không suy nghĩ lung tung thì không sao, một khi có tạp niệm, hần đột nhiên cảm thấy trong miệng sinh ra một cổ mùi vị khác thường.

Cười lắc đầu, hần lại uống thêm mấy ngụm nước, thể này mới đóng nút lại, cất túi nước đi.

Tiếp theo, ánh mắt lại kìm lòng không đậu rơi xuống áo choàng của hần đang phủ lên người nữ tử. Nhưng nhìn thấy nàng vẻ bệnh hoạn đã giảm bớt rất nhiều, vẻ mặt khi ngủ an tường, mái tóc đen tùy ý rơi xuống trước người, theo hô hấp của nàng nhẹ nhàng phập phồng.

Ánh mắt của Lăng Vân Phong lóe sáng, lại liếc nhìn Trầm Tiểu Sách một cái, thể này đem tầm mắt dời về phía đồng lửa trước mặt, khóe miệng nhếch lên mang theo chút ý cười hứng thú sâu xa.

Ban đêm cứ thế vô thanh vô tức trôi qua, mà chủ tớ Trầm Tiểu Sách bị tiếng vó ngựa đi ngang qua bùng tỉnh.

“Tiểu thư, trời đã sáng.” Tiểu Hồng nói xong, đảo tầm mắt ra xung quanh, không nhìn thấy mỹ nam, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

“Ừm.”

“Tiểu thư, cô cảm thấy thế nào?”

Trầm Tiểu Sách đặt tay lên trán, lại sờ sờ yết hầu, mỉm cười, “Tốt hơn nhiều, thuốc của vị công tử kia quả nhiên hữu hiệu.”

“Thuốc của tại hạ dĩ nhiên hữu hiệu.”

Chủ tớ hai người nghe thấy tiếng liền nhìn lại, chỉ thấy nam tử mỹ đến khiến cho nữ nhân so sánh cũng phải thất sắc đang cầm một con thỏ hoang từ bên ngoài đi vào.

“Chào công tử.” Tiểu Hồng nhân tình tỏa sáng nhìn hần.

Trầm Tiểu Sách ở một bên âm thầm cười trộm. Nha đầu kia quả thật là đem bóng dáng của người ta thu vào trong mắt không bút ra được.

“Cô nương đã khỏe chưa?”

“Làm phiền công tử quan tâm, đã tốt hơn nhiều.” Trầm Tiểu Sách rũ mắt xuống, nhẹ nhàng thi lễ.

Lăng Vân Phong nhìn nàng một cái, không chút để ý nói, “Cô nương, mặc nam trang lại hành lễ nữ tử e là không thích hợp.”

“Còn thỉnh công tử khẩu hạ lưu tình.” Trầm Tiểu Sách cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, thoải mái đáp lại.

Hần bất giác mỉm cười. Cô nương này thật sự nhanh nhẹn nhanh miệng, bất động thanh sắc liền cho hần một gậy.

“Là tại hạ lỡ lời, chính là chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của huynh đài.”

“Không dám, tiểu đệ họ Trầm, danh Tiểu Sách.” Đối với tên của chính mình, Trầm Tiểu Sách vẫn rất oán hận, nam không nam, nữ không nữ, cũng vì tên này, nàng lấy nam trang hành tẩu ở bên ngoài căn bản không cần đổi họ tên.

“Tại hạ Lăng Vân Phong.”

“Lăng huynh.”

“Trầm huynh đệ.”

Hai người nhìn nhau cười, rất nhiều lời tuy chưa nói ra lại vẫn được trao đổi qua sóng mắt.

Trầm Tiểu Sách nhìn ra ngoài trời, “Mưa có vẻ đã ngừng.”

“Đã ngừng, chỉ có điều đường sá lầy lội không dễ đi.” Lăng Vân Phong nói.

“Tiểu Hồng, giúp ta buộc lại tóc, chúng ta còn phải lên đường.”

“Vâng, tiểu thư.” Tiểu Hồng lưu luyến thu hồi tầm mắt. Trên đời này tại sao lại có nam nhân đẹp mắt như thế?

Dưới bàn tay khéo léo của Tiểu Hồng, Trầm Tiểu Sách một đầu tóc đen dùng một khối khăn trắng buộc lại trên đỉnh đầu, giữa búi tóc cắm vào một cây phi thúy ngọc trăm, hai bên sườn tai rớt xuống vài sợi tóc mai, càng tỏ vẻ nhân như mỹ ngọc, lỗi lạc phong lưu.

Lăng Vân Phong nhìn xem nhìn không được trong lòng thờ dài. Nữ tử này mặc nam trang ngược lại so với hần một nam tử càng có anh khí, quả thực làm cho người ta chịu đủ kích nha.

“Tiểu thư, xong rồi.”

Trầm Tiểu Sách cúi đầu tự kiểm tra thân, vừa lòng gật nhẹ đầu, “Không có vấn đề, chúng ta có thể đi.”

“Ân.”

Trầm Tiểu Sách gấp lại áo choàng, đưa tới trước mặt Lăng Vân Phong, “Tối hôm qua đa tạ Lăng huynh, áo choàng nguyên vật hoàn trả.”

“Nhắc tay chi lao mà thôi, ngại quá khách khí.” Hắn tiếp lấy áo choàng, tùy ý nói.

“Xin thứ cho tiểu đệ nóng lòng tìm gia phụ, không tiện thêm nhiều tri hoãn, đi trước cáo từ.”

“Đi đường cẩn thận.”

“Đa tạ cát ngôn.” Nàng hướng hắn mỉm cười, sau đó xoay người hướng về phía nha hoàn, cùng nhau ra khỏi gian nhà hoang.

Cùng tiểu thư nâng đỡ nhau bước qua mặt đường lầy lội, Tiểu Hồng về mặt khó hiểu.

“Tiểu thư, vì sao muốn vội vã rời đi?” Các nàng chưa bao giờ từng nóng lòng lên đường.

Trầm Tiểu Sách liếc nàng một cái, cười nói, “Ta sợ em bị sắc đẹp mê hoặc, đến lúc đó bỏ chủ chạy theo hắn, bắt đắc dĩ đành phải túm em chạy trốn.”

Tiểu Hồng nghe vậy, mặt đỏ lên, trừng mắt nhìn tiểu thư nhà nàng nói không ra lời.

Nhìn thấy vẻ mặt buồn bực kinh ngạc của nha hoàn, Trầm Tiểu Sách cười đến vui vẻ, “Nha đầu ngốc, hắn là người trong giang hồ, chúng ta không thể cùng hắn quá mức dây dưa.”

“Tiểu thư làm sao biết được?”

Trầm Tiểu Sách nói thẳng, “Em gặp qua nam tử nào tay trái gà không chặt có thể bắt được thỏ hoang chưa?”

“Tuy có chút khó khăn, nhưng cũng không phải không có khả năng.” Tiểu Hồng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ trả lời.

“Bên ngoài mặt đường lầy lội, em có nhìn thấy lòng bàn chân của hắn có dính chút bùn nào không?”

Tiểu Hồng ngần ra, cẩn thận hồi tưởng lại, quả thật không thấy.

“Thật sự không có nha!” Rất thần kỳ.

“Cho nên, ngại này nha đầu ngốc, giang hồ là chốn thị phi, chúng ta vẫn là an an phận phận đi tìm cha ta có vẻ thỏa đáng.”

“Tiểu thư, vì sao cô lại biết nhiều như vậy a?”

“Bởi vì ở thời điểm em nhìn mỹ nam chảy nước miếng, tiểu thư ta cũng không có.” Trầm Tiểu Sách rất là nghiêm trang trả lời.

“Tiểu thư — “

“Ha ha. . .” Trầm tiểu sách cười lớn chạy về phía trước.

Tiểu Hồng tức đến đỏ bừng cả mặt đuổi theo ở phía sau.

Cách đó không xa phía sau một cây đại thụ lộ ra một góc áo trắng, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lăng Vân Phong lộ ra một chút tươi cười nghiền ngẫm. Nữ tử này quả nhiên thật sự thú vị. (Cesia: Ta chỉ có thể nói với Tiểu Sách tự cầu nhiều phúc, gặp được anh không biết là nên nói xui xẻo hay may mắn của chị ấy)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhà Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Cesia

Sa Bình trấn, là một thôn trấn có diện tích không lớn cũng không nhỏ, nhưng lại nằm ở vị trí rất đặc thù, giao thông bốn phía thông suốt, từ nơi này có thể đi vòng sang nhiều địa phương, có rất nhiều thương khách thường xuyên ghé qua.

Cho nên vừa tiến vào Sa Bình trấn, Tiểu Hồng nhin không được giữ chặt lấy tay áo của chủ tử thấp giọng nói, “Tiểu thư, nơi này chỉ là một trấn nhỏ, tại sao lại phồn hoa như thế.”

Nói cũng đúng. Trầm Tiểu Sách tràn đầy đồng cảm.

Bất quá, trước mắt không phải là thời điểm để suy nghĩ vấn đề này, trời sắp tối mà các nàng còn chưa tìm được nhà trọ để dừng chân.

“Đi thôi, trước đi tìm chỗ trọ đã.”

“Nha.” Tiểu Hồng ánh mắt ở trên đường lưu chuyển.

Các nàng đã đến liên tiếp năm nhà trọ mà vẫn chưa tìm được phòng, Trầm Tiểu Sách không thể không tính đến tình huống tồi tệ nhất.

Khách điểm ở trước mắt chính là nhà khách cuối cùng của trấn này, nếu lại không có phòng trống, đêm nay các nàng cũng chỉ phải ăn ngủ ở ngoài đường.

“Hai vị khách quan xin mời vào trong, khách phòng đã thay hai vị chuẩn bị tốt.”

Không ngờ, các nàng còn chưa có mở miệng, tiểu nhị đã nhiệt tình nghênh tiếp mời các nàng vào bên trong.

Chủ tớ hai người nhau nhìn nhau khó hiểu.

“Người nói đã muốn thay chúng ta chuẩn bị tốt khách phòng?” Trầm Tiểu Sách hỏi tiểu nhị.

“Phải, đã có người thay các người đặt sẵn phòng.”

Tiểu Hồng kéo nhẹ ống tay áo của tiểu thư.

Trầm Tiểu Sách mím môi, mỉm cười nói, “Làm phiền tiểu nhị ca đi phía trước dẫn đường.” Mặc kệ dụng ý của người nọ là gì, ăn ngủ ngoài đường luôn là hạ hạ chi sách.

“Thiếu gia -” Tiểu Hồng sốt ruột.

“Không có việc gì.” Nàng vỗ vỗ vai nha hoàn, ý bảo nàng không cần lo lắng, thế này mới chuyển hướng tiểu nhị nói, “Xin hỏi tiểu nhị ca, không biết là người nào đã giúp chúng ta đặt phòng?”

“Chính là vị khách quan kia.” Tiểu nhị đưa tay chỉ vào trong, ngay cả thanh âm cũng trở nên nịnh nọt.

Trầm Tiểu Sách hướng tầm mắt theo ngón tay của tiểu nhị, là hán!

Ánh mắt của Tiểu Hồng lập tức trở nên sáng ngời. Là Lãng công tử!

“Trầm huynh đệ, biệt lai vô dạng(*).” Lãng Vân Phong đứng dậy hướng các nàng chào hỏi.

(*) Biệt lai vô dạng: một dạng câu thăm hỏi sức khỏe khi gặp lại.

Trầm Tiểu Sách cố nén khóe mắt run rẩy, chấp hai tay đáp lễ, “Lãng huynh, lần này lại phải nhận ân tình của huynh.” Người giang hồ khinh công quả nhiên so với hai cái đuôi của các nàng nhanh hơn rất nhiều, hần thế nhưng đã đến Sa Bình trấn trước các nàng một bước.

“Đâu có, huynh đệ nhà mình không cần khách khí.”

Trầm Tiểu Sách khóe miệng cười trở nên cứng ngắc. Huynh đệ nhà mình?

“Thiếu gia, ngồi.” Tiểu Hồng đã muốn nhanh nhẹn mau chân kéo ghế ra ngồi xuống.

Trầm Tiểu Sách cảm thấy ở hai bên thái dương nổi lên gân xanh. Nha đầu gặp sắc quên chủ này quả thật là...

Lãng Vân Phong trong mắt hiện lên ý cười, “Trầm huynh đệ, ngồi.”

Trầm Tiểu Sách ngồi xuống, tiểu nhị lập tức lại đây châm trà, nàng nhân cơ hội hỏi, “Xin hỏi tiểu nhị ca, từ nơi này đến Ký Châu phải đi như thế nào?”

Tiểu nhị vẻ mặt thay đổi, “Khách quan, hai vị muốn từ nơi này đi vòng đến Ký Châu?”

“Phải.” Nàng đột nhiên có dự cảm bất hảo.

Quả nhiên, tiếp theo tiểu nhị nói, “Khách quan, các người vẫn là quay trở lại đường cũ thay đổi tuyến đường đi.”

“Vi sao?” Tiểu Hồng cũng không ngăn được tò mò ghé lại bên này.

“Tuyến đường từ nơi này vòng đến Ký Châu đạo gần đây xuất hiện cường đạo, rất nhiều người đều bị mất tài vật, thậm chí còn đánh mất cả tánh mạng”

“Không thể nào?” Tiểu Hồng líu lười.

Trầm Tiểu Sách mày hơi hơi cau lại. Sẽ không xui xẻo đến thế đi, như vậy các nàng lại phải quay trở lại, vòng vèo một lộ trình rất dài. Chẳng lẽ ngày gặp lại giữa nàng và phụ thân quả thật xa xăm đến thế sao?

“Là thật.” Tiểu nhị nghiêm túc gật đầu, “Ta xem hai vị khách quan đều là người văn nhược nho nhã, vẫn là vòng trở lại đường cũ tốt hơn.”

Nàng không phải không nghĩ đến, nhưng là thật sự rất phiền toái a. Nội tâm của Trầm Tiểu Sách vô cùng uể oải.

“Đa tạ tiểu nhị ca khuyên bảo.” Nàng cảm kích xuất ra mấy văn tiền cho tiểu nhị nhiệt tâm.

Tiểu Hồng nhìn tiểu thư, do dự mở miệng, “Chúng ta thật sự phải vòng trở lại đường cũ?”

Trầm Tiểu Sách nhú mày, “Em đánh thắng được cường đạo?”

Tiểu Hồng thành thật lắc đầu, khỏe mắt dư quang quét về phía Lăng Vân Phong đang ngồi cùng bàn, xoay người linh quanh chột lóc.

“Tiểu thư, chúng ta tìm người đồng hành thế nào?” Nàng đề thấp thanh âm lạnh lẽo đề nghị.

Chủ ý này thật không được tốt lắm!

Từ xưa hồng nhan lắm họa thủy, câu này cũng ứng dụng ở trên người của mỹ nam tử, hơn nữa nàng cảm thấy quanh thân của nam nhân này tản mát ra không khí bí hiểm khó lường.

“Đừng nghĩ, ăn cơm.” Cầu người không bằng cầu mình, Trầm Tiểu Sách quyết định phản hồi đường cũ.

“Tại hạ đúng lúc cũng muốn đến Ký Châu, cùng hiền đệ kết bạn đồng hành cũng có thể.” Lăng Vân Phong bày tỏ.

“Bình thủy tương phù, như thế làm phiền sợ không được tiện lắm.” Trầm Tiểu Sách uyển chuyển từ chối.

“Thuận đường mà thôi.” Hắn nói được rất nhẹ nhàng băng quơ, không chút đề ý.

Người ta đã nói đến như vậy, nếu nàng còn kiên trì cự tuyệt không khỏi có vẻ vô lễ. Nghĩ đến đây, nàng mỉm cười. “Vay đa tạ hảo ý của Lăng huynh.”

“Khách khí.”

“Lăng công tử, ngươi làm sao biết chúng ta nhất định sẽ đến khách điểm này?” Tiểu Hồng không chút cảnh giác hỏi.

Trầm Tiểu Sách lập tức đem ánh mắt nhìn chăm chăm vào người của nam nhân trước mắt. Đây cũng là chuyện nàng muốn hỏi.

Lăng Vân Phong làm như không có việc gì ngả cho chính mình một ly trà, “Ta có thể bấm tay tính, ngươi có tin hay không?”

“Thật sao?” Tiểu Hồng vẻ mặt kinh hi.

Trầm Tiểu Sách nhìn không được mắt muốn trợn trắng. Nàng căn bản không tin, hơn phân nửa là hắn động tay động chân gì đó, nếu không cũng sẽ không khéo như vậy.

“Xem ra là hiền đệ không tin.” Hắn nhìn nàng cười khế.

Trầm Tiểu Sách chỉ cười mà không nói, cũng thay chính mình rót một ly trà, bùng trà lên nhấm nháp.

Tiểu Hồng nhìn hắn, lại nhìn xem tiểu thư, cuối cùng cũng rót một ly trà uống.

= ☆ = letsenjoytogether.wordpress.com = ☆ =

Mái tóc đen dài như thác nước đổ xuống, Tiểu Hồng cảm lược gỡ chải tóc cho tiểu thư, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ý cười không che dấu được.

“Tiểu thư, em xem Lăng công tử nhất định là có ý với tiểu thư.”

“Bớt nói bậy.” Trầm Tiểu Sách mí mắt cũng không hề nhúc nhích một chút.

“Bất quá, bộ dạng của Lăng công tử thật sự đẹp nha.” Tiểu nha đầu vẻ mặt lại trở nên mê ly. “Vi sao tiểu thư không nhìn thêm vài lần?” Tiểu Hồng hỏi ra nghi hoặc của bản thân.

“Có xem thêm vài lần cũng không phải của chúng ta, còn không bằng không xem.”

“Vậy tiểu thư cứ đem hân biến thành của chính mình đi.”

Trầm Tiểu Sách xoay lại, gõ vào đầu của nha hoàn, “Nói bậy bạ gì đó, người đem ta trở thành loại người gì?”

Tiểu Hồng vừa xoa đầu vừa lẩm bẩm, “Tiểu thư vẫn chưa có hôn phối, tự mình tìm một vị hôn phu cũng không phải là không thể a, dù sao lão gia cũng rất yêu thương, nuông chiều tiểu thư.”

“Bớt ở đằng kia lẩm nhảm, mau nhanh chóng sửa soạn một chút rồi đi ngủ đi.”

Tiểu Hồng nhìn tiểu thư đứng dậy cởi áo ngoài ra hướng về phía giường, cũng đi theo vào, vẫn chưa từ bỏ ý định nói, “Tiểu thư, Lăng công tử thật sự không tồi nha, cô nên suy nghĩ một chút?”

“Tiểu Hồng, đêm nay em muốn ngủ bên ngoài sao?” Trầm Tiểu Sách rất vân đạm phong khinh nói.

Tiểu Hồng lập tức biết điều ngậm miệng lại.

Trầm Tiểu Sách liếc ngang nàng một cái, cười hài, nằm xuống giường hướng mặt vào trong.

Đúng lúc này, bên ngoài có người gõ cửa.

“Ai đó?” Tiểu Hồng thận trọng hỏi.

“Hiền đệ đã ngủ chưa?”

“Ngủ, không biết Lăng công tử tìm thiếu gia có việc gì?” Tiểu Hồng nhìn trên giường tiểu thư, cẩn thận đáp lời.

“Ta vừa sắc thuốc, mang đến cho hiền đệ, người bung vào cho nàng uống rồi hãy ngủ tiếp.”

“Tiểu thư – “

“Bung vào đi.”

Tiểu Hồng được sự chấp thuận mới mở cửa phòng ra.

“Lăng công tử, người thật sự chu đáo, ngay cả chuyện này đều nghĩ đến.”

Lăng Vân Phong mỉm cười, “Ta xem khí sắc của nàng nhuộm ba phần ốm yếu xanh xao, đoán chắc là mấy ngày gần đây không có khả năng tiếp tục uống thuốc.”

“Đúng đó đúng đó, chúng ta một đường đuổi tới đây, còn chưa kịp đi xem đại phu.” Tiểu Hồng miễn cưỡng tràn ngập sùng bái.

“Tiểu Hồng, ta bảo em bung thuốc vào, không bảo em cùng người tán gẫu.” Trầm Tiểu Sách không cần quay đầu lại cũng biết nhất định là nha hoàn của mình lại tham luyến nam sắc, tám phần hồn đều đã bay đến chín tầng mây.

“Có cho phép tại hạ vì hiền đệ chần chạch một chút.” Ánh mắt của hắn dừng lại ở bóng dáng nằm trên giường.

“Ta đã ngủ, không được tiện cho lắm, ngày mai đi.” Nàng dịu dàng khước từ.

Lăng Vân Phong tặng cho Tiểu Hồng một nụ cười tươi rói.

Tiểu Hồng nhất thời cảm thấy có chút lảng lảng, hay bàn tay giao ở trước ngực, không tiếng động gật đầu.

Hắn không bị ngăn trở đi thẳng vào trong, đến bên mép giường ngồi xuống.

“Ngồi dậy uống thuốc.”

Trầm Tiểu Sách cơ hồ là từ trên giường nhảy dựng lên, vẻ mặt khiếp sợ nhìn hắn, “Người...” Ánh mắt bắt đầu quét về phía nha hoàn.

Tiểu Hồng bị ánh mắt của nàng lia đến, chột dạ chạy ra khỏi phòng, thuận tiện còn giúp bọn họ đóng cửa lại.

“...” Nha đầu chết tiệt kia!

Lăng Vân Phong trong mắt hiện lên ý cười, thanh âm vẫn duy trì vẻ hồ hững nói, “Uống thuốc đi.” Nói xong đưa chén thuốc qua.

Dưới tình huống này, Trầm Tiểu Sách chỉ có thể tiếp nhận, uống hết.

Hắn cầm lại cái chén rồng nàng đưa qua, đồng thời đưa tay cầm lấy cổ tay nàng bắt mạch.

Nhìn thấy hắn vẻ mặt rất là nghiêm túc làm hại Trầm Tiểu Sách không thể lơ đãng trực tiếp rút tay về.

“Đã muốn không có chuyện gì, chỉ phải chú ý nghỉ ngơi uống thêm hai thang thuốc là khỏi hẳn.” Hắn thu tay về, đứng lên.

“Như vậy làm phiền công tử, thật áy náy.”

“Ngươi và ta trong lúc đó không cần khách sáo như thế.”

Trầm Tiểu Sách mỉm cười nhợt nhạt, từ chối cho ý kiến.

Dưới ánh đèn cây, người nằm trên giường một đầu tóc dài tùy ý phân tán, chỉ mặc áo trong, tựa như hoa sen mới nở, tự nhiên tươi mát, làm cho người không thể dời đi tầm mắt.

Lăng Vân Phong bất động thanh sắc dời đi ánh mắt, “Ngươi nghỉ ngơi đi.” Cầm lấy bát rồi đi.

Trầm Tiểu Sách nhìn chằm chằm cửa mãi tới khi nha hoàn dáo dác thò đầu vào.

“Đêm nay em tính không ngủ?”

Tiểu Hồng giống như được đại xá, vội vàng nhảy vào trong, đóng cửa phòng lại, cười cười lấy lòng đi tới, “Tiểu thư, người ta thật sự không phải cố ý.”

“Ừ,” nàng gật đầu, ngay tại lúc Tiểu Hồng vừa muốn nhả khí ra liền bồi tiếp một câu. “Ngươi là rắp tâm.”

“Tiểu thư — “

“Ngủ đi.” Trầm Tiểu Sách một lần nữa xoay mặt vào trong, không nói thêm tiếng nào.

= ☆ = letsenjoytogether.wordpress.com = ☆ =

Nửa đêm trời bắt đầu đổ mưa, đến hừng đông bên ngoài đã sớm đều là nước, điều này làm cho rất nhiều người đi đường đều không thể không tạm dừng lộ trình.

Trầm Tiểu Sách đứng ở trước cửa sổ nhìn màn mưa bên ngoài, nhìn trời than thở.

Cha ơi, hai cha con chúng ta muốn gặp lại chẳng lẽ thiên lý lại không dung sao? Nếu không vì sao ba năm nay luôn xuất hiện đủ loại tình huống ngoài ý muốn làm cho bọn họ bỏ lỡ nhau?

Trầm Tiểu Sách lắc đầu, thở dài một hơi chán nản. Không nghĩ nữa, dù sao nghĩ cũng không làm được gì. Bình ổn lại tâm tình, nàng xoay người rời khỏi cửa sổ.

Cửa phòng mở ra, liền nhìn thấy một nam tử ôn nhuận như ánh trăng hướng chính mình hơi hơi mỉm cười.

Nàng nhìn không được ở trong lòng khinh bỉ hắn. Người giang hồ quả nhiên không quá đem chuyện nam nữ chỉ phòng để ở trong lòng, biết rõ nàng là thân nữ nhi vẫn cứ như cũ không thêm tí hiềm, thật sự làm cho người ta không chịu nổi.

“Trầm huynh đệ.”

Không biết có phải là ảo giác hay không, nàng tổng cảm thấy hắn kêu mình “Trầm huynh đệ” trong thanh âm lộ ra một chút ý cười, làm cho nàng nghe xong thật không thoải mái.

“Lăng huynh vẫn cứ gọi ta là Tiểu Sách đi.” Tuy nói khuê danh của nữ nhi không tiện để cho ngoại nhân tùy ý xưng hô, nhưng Trầm Tiểu Sách không khỏi có vài phần cam chịu nghĩ, khuê danh của nàng thật sự không có gì đáng cất giấu, dù sao không mấy người nghĩ đó thật sự là khuê danh của nàng.

“Tiểu Sách.” Lăng Vân Phong rất biết lắng nghe.

Trầm Tiểu Sách mang theo chút tức tối trừng mắt liếc hắn một cái. Nàng đột nhiên cảm thấy, người nọ là cố ý.

“Lăng huynh tìm ta có chuyện gì?” Nhưng nàng vẫn cố gắng duy trì tâm bình khí hòa hỏi.

“Thuốc của ngươi sắp nấu xong, nhưng ngươi vẫn còn chưa dùng điểm tâm, bụng rỗng uống thuốc không tốt.”

Trước mắt nam sắc như hoa, lại dùng ánh mắt ôn nhu như thế nhìn nàng, lời nói lại quá ân cần, làm hại trái tim của nàng chưa bao giờ đập nhanh như thế, có chút luống cuống tay chân đứng lên, ngay sau đó chỉ có thể tránh đi ánh mắt của hắn, làm ra vẻ trấn định nói, “Làm cho Lăng huynh lo lắng.”

“Là Tiểu Hồng sắc thuốc.” Hắn không đoạt công của người khác.

Trầm Tiểu Sách nhìn không được muốn nhu nhu hai bên huyết thái dương. Đã nói từ sáng sớm tới giờ không thấy bóng dáng của nha đầu kia đâu, nguyên lai là....

“Đi thôi, ta đã giúp ngươi gọi điểm tâm, chờ ngươi ăn xong, thuốc chắc cũng vừa lúc sắc xong.”

“...” Trầm Tiểu Sách bắt đầu có loại ảo giác, nam nhân trước mắt vốn là thể thân của Tiểu Hồng, ánh mắt tràn đầy phức tạp liếc hắt một cái.

Không ngờ, ngênh đón nàng là nụ cười trên khuôn mặt anh tuấn của hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, nàng ngượng ngùng mang theo vài phần xấu hổ, hắn dừng dừng mang theo vài phần trêu tức.

Trầm Tiểu Sách làm như không có việc gì dời đi tầm mắt, lạnh nhạt nói, “Cứ luôn làm phiền công tử như thế thật làm cho trong lòng cảm thấy bất an.”

Lăng Vân Phong cười khẽ một tiếng, “Quen là tốt.”

Trầm Tiểu Sách nhìn không được lại nhìn hắt một cái.

Lăng Vân Phong giống như bưng bình, trong mắt lại hiện lên một chút ý cười.

= ☆ = letsenjoytogether.wordpress.com = ☆ =

Mưa kéo dài suốt hai ngày, đến ngày thứ ba trời quang mây tạnh.

Lúc hai chủ tớ Trầm Tiểu Sách bước xuống lầu thì nhìn thấy vài kẻ giang hồ nhân sĩ đang nói chuyện với Lăng Vân Phong. Nàng cụp mắt xuống, sau khi thu tiền chường quầy thôi lại liền lúi kéo nha hoàn yên lặng đi lên lầu.

Thế giới của người giang hồ không phải nàng có thể lý giải, nàng cũng không nghĩ tham gia.

Tiểu Hồng đi theo tiểu thư trở lại khách phòng, nhìn không được hỏi, “Tiểu thư, cô không muốn biết bọn họ đang nói gì sao?”

“Lại không có quan hệ gì đến chúng ta.” Trầm Tiểu Sách một bộ khẩu khí biểu tình không cho là đúng.

“Nhưng cô không hiểu kỳ sao?”

“Giang hồ nhiều phân tranh, và lại em chẳng phải không biết ta luôn không quá hiểu kỳ.” Trầm Tiểu Sách yêu cầu.

Tiểu Hồng nhỏ giọng lầm bầm nói, “Tiểu thư chỉ là đối với chuyện của Lăng công tử không hiểu kỳ mà thôi.”

“Hừ, lại tiếp tục theo hắt lưu lại, em thật sự muốn đổi chủ.”

“Tiểu thư —— “

“Bị ta nói trúng tim đen đi?” Trầm Tiểu Sách xấu xa cười rộ lên.

Tiểu Hồng bất mãn nói, “Tiểu thư chỉ biết bắt nạt em, ở trước mặt Lăng công tử còn không phải vẫn luôn cam chịu.”

Vừa thấy tiểu thư sắc mặt biến đổi nàng mau chóng cười khòa lấp nói, “Nô tỳ đi phân phó tiểu nhị ca chuẩn bị chút điểm tâm, một hồi sẽ trở lại.”

Nhìn nha hoàn bay nhanh ra cửa bỏ trốn, Trầm Tiểu Sách lặng lẽ nở nụ cười.

Nhưng vẻ tươi cười trên mặt cũng mau chóng biến mất, cứ nghĩ đến Lăng Vân Phong, nàng lại chau mày.

Nàng không biết lai lịch của hắn, cũng không xác định được người trong giang hồ tìm hắn làm chuyện gì, nhưng chính điều đó lại khắc sâu thêm ý niệm cùng hắn bảo trì khoảng cách ở trong đầu nàng. Có lẽ nàng nên nghĩ biện pháp cắt đuôi hắn....

Nàng chán ghét ngoài ý muốn, nàng càng sợ phiền toái....

“Bộ dạng cũng không được đẹp cho lắm.”

Trầm Tiểu Sách bỗng dừng cả kinh, theo hướng phát ra tiếng nói nhìn lại, thì nhìn thấy một cô gái một thân y phục màu vàng hạnh đang ngồi ở phía trên xà nhà.

“Ngươi là ai? Vào bằng cách nào?”

Trên xà nhà đôi mắt đẹp của cô gái đảo quanh, xinh đẹp xảo tiểu, “Ngươi không cần quan tâm ta là ai, càng không cần quan tâm ta vào bằng cách nào.”

Trầm Tiểu Sách cười cười nói, ngồi xuống ghế trả lời, “Ta không cần quan tâm việc đó với điều kiện cô nương tiến vào không phải là phòng của ta, xà nhà mà cô nương đang ngồi không nằm ở trong phòng của ta.”

“Ngươi quả thật thú vị.” Cô gái trên xà nhà cười hi hi.

Trầm Tiểu Sách mỉm cười yếu ớt đáp lại, “Có vẻ như cô nương càng thú vị.”

“Ngươi tên gì?”

“Cô nương dường như hẳn phải tự giới thiệu mình trước, mới là đạo thăm hỏi.”

“Ta gọi là Lam Tĩnh Tuyết.”

“Trầm Tiểu Sách.”

“Phốc, ha ha...” Lam Tĩnh Tuyết lúc đầu che miệng cười, sau đó ở trên xà nhà cười đến ngả trước ngả sau.

Trầm Tiểu Sách vô lực xoa xoa huyệt thái dương, tuy rằng nàng hiểu được khuê danh của mình quả thật có chút khiến cho người ta khó có thể nhận, nhưng đối mặt với tình hình này nàng vẫn có chút không thoải mái.

“Có chuyện gì làm cho Lam tứ tiểu thư cười đến không thể tự kiềm chế được vậy?” Một giọng nói thanh nhuận mang theo ý cười từ ngoài cửa truyền đến, ngay sau đó bóng dáng của Lăng Vân Phong liền đi đến.

“Nguyên lai là bằng hữu của ngươi a!” Khóe miệng của Trầm Tiểu Sách căng ra.

Lăng Vân Phong cười liếc xéo nàng, “Nàng ta không làm bị thương ngươi?”

Lam Tĩnh Tuyết hừ một tiếng nói, “Bỏ cô nương liền không có phẩm hạnh như vậy sao? Chẳng lẽ lại đi động thủ với một thiếu nữ tử không có võ công?”

Trầm Tiểu Sách hơi lộ vẻ sững sốt.

Đôi mày liễu của Lam Tĩnh Tuyết nhướn lên, “Ta nghe được chủ tử các người nói chuyện với nhau.”

Trầm Tiểu Sách rất tự nhiên, cầm lấy ấm trà thay chính mình rót một ly trà, còn chưa kịp đưa lên môi, đã bị một bàn tay cướp mất.

Lăng Vân Phong cướp lấy ly trà uống một hơi cạn sạch, sau đó nhét ly trà trở lại trong tay nàng, cười nói, “Trà cũng không tệ lắm.”

Nàng siết chặt ly trà, trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhợt nhạt, “Phẩm vị của Lăng huynh quả nhiên không giống với người thường?”

Lam Tĩnh Tuyết từ trên xà nhà nhảy xuống, đi vòng quanh Trầm Tiểu Sách một vòng, rồi gật đầu nói, “Đúng vậy, phẩm vị của ngươi quả thật không được tốt cho lắm.”

“Bang” một tiếng, ly trà trong tay của Trầm Tiểu Sách đập mạnh xuống bàn, đứng dậy đi tới cửa, hướng về phía hai người bọn họ mỉm cười, tay trái duỗi ra, làm ra tư thế “thỉnh”, “Đây là phòng của ta, thỉnh hai vị đi ra ngoài, thứ không tiếp đãi.”

“Tiểu thư ——” Tiểu Hồng vừa vặn rào bước tiến vào, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng.

“Tiểu Hồng, thu dọn đồ, chúng ta lập tức rời đi.”

“Tiểu thư...”

“Tiểu Sách.” Lăng Vân Phong cũng nhin không được lên tiếng.

Trầm Tiểu Sách trừng mắt, lưỡng đạo ánh sáng lạnh bắn xuyên qua, “Có câu đạo bất đồng bất tương vi mưu (*), Tiểu Sách cùng công tử e là không phải bạn cùng đường, Lăng huynh vẫn đừng nên ép buộc thì hơn.”

(*) Câu này có xuất xứ trong Luận Ngữ, chương Vệ linh Công, nguyên văn như sau子曰: ‘道不同, 不相为谋’ (Tự viết: Đạo bất đồng bất tương vi mưu)

Câu này có một số cách hiểu như sau:

1. Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được.
2. Tư tưởng, quan niệm khác nhau thì không cùng nhau bàn luận trao đổi được.
3. Nghề nghiệp khác nhau không thể đàm đạo cùng nhau được.

Lam Tĩnh Tuyết ở một bên cười nói, “A, tính tình còn rất quật ngã.”

Trầm Tiểu Sách cũng cười nói, “Tình tình của Tiểu Sách tự nhiên không được tốt lắm, gia giáo cũng kém một chút, cho nên có khi khó tránh khỏi nói chuyện không được đúng mực, nếu vô tình chọc tới cô nương, còn thỉnh cô nương thứ tội.” Lăng Vân Phong trong lòng cười thầm, lời nói này thật đúng là trong bông có kim, chỗ nào cũng lộ ra đối với Lam tứ tiểu thư trào phúng.

Lam Tĩnh Tuyết biến sắc, tươi cười nhất thời trở nên có chút miễn cưỡng, “Nói quá rồi.”

“Tiểu thư ——” Tiểu Hồng cảm lấy gánh nặng từ bên trong đi ra, có chút chần chờ mở miệng.

“Chúng ta đi.” Trầm Tiểu Sách không hề do dự xoay người bước chân ra khỏi phòng.

Lăng Vân Phong khoe miệng giương lên, tay trở bần ra, Trầm Tiểu Sách cúi phải mềm nhũn, cả người đổ về phía trước, hần bước dài một bước đỡ lấy nàng.

“Cẩn thận!”

Trầm Tiểu Sách trên mặt hiện ra khó hiểu nhìn cúi phải.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Tiểu Hồng cũng chạy lại gần.

“Không sao, vừa rồi có thể là chân bị rút gân.” Nàng phi thường không xác định.

“Thật sự không có việc gì” Tiểu Hồng lo lắng, “Hay là chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi hần đi?”

Trầm Tiểu Sách đẩy ra Lăng Vân Phong đang diu mình, dùng sức đứng vững hai chân, thật khẳng định nói, “Không cần, ta không sao.” Nàng nhất định phải rời xa những kẻ trong giang hồ này.

“Không cần quá cố sức.” Lăng Vân Phong vừa nói, vừa nhấc tay lên làm không có việc gì vỗ xuống đầu vai nàng.

Trầm Tiểu Sách chỉ cảm thấy nửa người đột nhiên mất đi tri giác, bất tri bất giác bám vù lấy người đang đứng gần mình nhất Lăng Vân Phong, để đỡ lấy thân mình. (Cesia: sói đã bắt đầu lộ bản chất rồi đây)

“Người xem, ta nói đúng không.” Lăng Vân Phong vẻ mặt thành khẩn nói.

“Tiểu thư, chúng ta còn muốn đi không?” Tiểu Hồng sợ hãi hỏi.

Trầm Tiểu Sách cười khổ, “Chỉ sợ là tạm thời đi không được.”

Lam Tĩnh Tuyết hơi hơi nhướn mày, rất không tán thành nhìn Lăng Vân Phong, “Như vậy tựa hồ rất mất phong độ.”

Hần mỉm cười nói, “Đây là tại hạ vừa mới học từ tiểu thư.”

Sắc mặt của Lam Tĩnh Tuyết trở nên rất khó coi.

Trầm Tiểu Sách dường như có chút trầm ngâm nhìn người đang đỡ lấy mình.

Lăng Vân Phong hướng nàng mỉm cười xán lạn.

Đôi lông mày của Trầm Tiểu Sách từ từ nhíu lại.

(Hết chương 2)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhà Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Edit: Cesia

“Người đi ra ngoài cho ta.” Phong độ lễ phép chỉ dành cho người thiện lương, mà Trầm Tiểu Sách cho rằng mỗi nam tử họ Lăng không được xếp vào loại này.

Tiểu Hồng ngay từ lúc nhìn thấy tiểu thư nhà mình mất lộ hung quang liền lần mắt không thấy bóng dáng. Tiểu thư nhà nàng không có việc gì thì mười phần phong phạm tiểu thư khuê các, nhưng nếu chọc nàng điên tiết, nàng liền hóa thân thành sư tử Hà Đông. Điểm này nàng cảm thấy vẫn là cứ để cho

Lăng công tử tự mình đi thể nghiệm thì tốt hơn.

Lăng Vân Phong càng lúc càng thấy hứng thú nhìn hai tròng mắt đang phun hỏa trước mắt, ung dung nói, “Ta đã làm gì làm cho ngươi tức giận đến thế?”

Trầm Tiểu Sách cảm thấy chính mình thật muốn viết hai chữ “bội phục” dán lên trán hắn. “Ngươi thế nhưng ý vào ngươi có võ công động thủ động cước với ta? Làm người không thể vô sỉ như thế.”

“Chỉ là thủ đoạn lưu người lại thôi, lúc ấy có Lam tứ tiểu thư ở đó, có chút chuyện không thích hợp nói, động thủ đơn giản trực tiếp hiệu quả lại hảo.”

“Ta cũng không muốn bị kéo vào chuyện giữa hai người các ngươi, ngươi làm như thế thật sự cưỡng ép người khác.”

“Ta cùng nàng ấy không có chuyện gì.”

“Ngươi xác định nàng ấy cũng có cùng ý tưởng với ngươi?” Trầm Tiểu Sách nhin không được hừ lạnh.

“Đó là chuyện của nàng ta, cùng ta có gì quan hệ?” Lăng Vân Phong vẻ mặt không cho là đúng.

Trầm Tiểu Sách tức giận bật cười, “Chẳng lẽ chuyện của ngươi liền có quan hệ với ta sao?” Nam nhân này chỉ là trương ra lớp vỏ bọc bề ngoài lừa gạt thế nhân, còn về nhân phẩm bên trong nàng quả thật không dám khen tặng.

Hắn mỉm cười, hứng thú lại sâu xa nói, “Chuyện này không tốt lắm nói.”

Trầm Tiểu Sách đưa xoa xoa giữa trán, đôi mắt nhắm lại, thanh âm cố đè nén tức giận, lộ ra xa cách, “Hiện tại mời ngươi đi ra ngoài, ngày mai chúng ta đường ai nấy đi.”

“Chúng ta không phải muốn cùng đồng hành.”

“Trước khác nay khác.” Nàng xoay người hướng mặt về phía cửa sổ, tầm mắt dừng ở bên ngoài sắc trời đang dần trở nên u ám, lạnh lùng nói, “Đi ra ngoài.”

Xem ra hắn tựa hồ đã thật sự chọc nàng điên tiết, Lăng Vân Phong vô thanh cười cười, “Vậy ngươi sớm nghỉ ngơi, ta đi ra ngoài trước.”

Trầm Tiểu Sách không để ý tới hắn, hai tay đặt ở song cửa sổ, tầm mắt trôi dạt về phía đường chân trời ở phương xa lắng đọng lại tâm tình.

Tiểu Hồng đứng ở cửa dò xét, sau đó mới thật cẩn thận đi tới.

“Người nọ đâu?” Trầm Tiểu Sách cũng không quay đầu lại hỏi.

“Hồi cách vách nghỉ ngơi.” Tiểu Hồng theo bản năng quét mắt về phía cửa, sau đó nhỏ giọng nói, “Tiểu thư, hiện tại muốn đi sao?”

Trầm Tiểu Sách khước miệng khẽ nhếch, lắc đầu, “Trời tối gấp rút lên đường rất nguy hiểm.”

“Nhưng tiểu thư rất tức giận.” Tuy rằng nàng thật hy vọng có thể xem thêm vài lần mỹ nam, nhưng nếu làm cho tiểu thư không thoải mái nàng sẽ không chút do dự ủng hộ hết thảy quyết định của tiểu thư.

Trầm Tiểu Sách than nhẹ một tiếng, “Ta không sao, chỉ là cảm thấy phiền chán, nhất thời không khống chế được mà thôi.”

Tiểu Hồng không hề nhắc lại, yên lặng đứng ở bên nàng.

= ☆ = letsenjoytogether.wordpress.com = ☆ =

Ban đêm, ngủ tới nửa đêm, Trầm Tiểu Sách trong người cảm thấy không thoải mái mà tỉnh giấc.

Cúi đầu, lọt vào tầm mắt liền nhìn thấy một cánh tay từ phía sau ôm lấy eo nàng, không khỏi khước miệng khẽ nhếch lên. Nha đầu kia, chừng nào tương ngộ lại xấu như vậy?

Nàng đẩy ra cánh tay đang ôm lấy thắt lưng của mình, da thịt vừa chạm nhau liền bị nhân tóm lấy, nàng không khỏi ngạc nhiên, “Tiểu Hồng, em làm gì?”

Một tiếng cười khẽ từ đỉnh đầu truyền xuống, toàn thân của Trầm Tiểu Sách đột nhiên cứng đờ.

Có người từ phía sau nàng hà hơi, thanh âm thanh nhẹ mang theo vài tia trêu tức vang lên ở bên tai, “Tiểu Sách, ngươi rất không có tính cảnh giác.”

Trầm Tiểu Sách hút vào một ngụm khí lạnh, cơ hồ không thể phát ra âm thanh, “Ngươi—” là Lăng Vân Phong, thật sự khinh người quá đáng.

Eo nhỏ bị cánh tay của hắn buộc chặt, hai cơ thể không có một tí khe hở dán sát vào nhau.

“Lăng—Vân—Phong—” một tiếng thét nghiêng răng nghiêng lợi nũng nịu vang lên trong bóng đêm tĩnh lặng.

Trầm Tiểu Sách tròn to mắt, kinh ngạc nghẹn họng nghe tiếng hét tuôn ra từ cách vách phòng của nàng.

Đối phương chính là hét to câu nói ở chỗ sâu trong đáy lòng của nàng.

Kẻ ở phía sau thì đang vui đầu vào gáy của nàng nghẹn cười, lồng ngực phập phồng làm cho cơ thể của hắn cũng đi theo run run.

Cửa phòng kế bên bị người ta hung hăng đóng sầm lại, phát ra tiếng động thật lớn, làm cho Trầm Tiểu Sách bị liên tiếp chuyện tình đã kích trở tay không kịp nhất thời quên phản ứng.

Hiện tại đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Cách vách rớt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Nghĩ không ra, nàng thập phần hoang mang.

“Sự tình đã xong, ta đi mang Tiểu Hồng đổi trở về, ngươi cũng tiếp tục ngủ đi.”

“Chờ một chút.” Nàng theo bản năng lên tiếng.

“Chẳng lẽ Tiểu Sách luyện tiếc ta sao?” Người phía sau một lần nữa dấn sát lại, “Bóng đêm đã thâm, chúng ta còn có thể làm rất nhiều chuyện.”

“Cút —”

Lăng Vân Phong hưng phấn bật cười ra tiếng, buông tay xoay người xuống giường, mở cửa sổ nhảy ra ngoài. Rất nhanh, mang theo Tiểu Hồng bọc ở trong chăn theo cửa sổ tiến vào, đặt xuống giường, sau đó lặc người rời đi.

Sau nửa đêm, Trầm Tiểu Sách mất ngủ.

Đồng dạng mất ngủ còn có cách vách Lăng Vân Phong, chớp mũi của hắn thủy chung vẫn còn quanh quẩn thân nhiên mùi thơm, làm cho hắn có chút không thể tự kiềm chế.

= ☆ = letsenjoytogether.wordpress.com = ☆ =

“Tiểu thư —” Tiểu Hồng lên tiếng gọi dẫn theo vài phần bối rối.

Tự trên giường ngồi dậy, đang chờ nha hoàn lấy quần áo mang tới, Trầm Tiểu Sách có chút buồn bực nhìn qua, “Làm sao vậy?”

Tiểu Hồng giơ quần áo đang cầm trong tay lên, vẻ mặt khó có thể tin, “Y phục nam trang trong hành lý của chúng ta toàn bộ đều bị đổi thành nữ trang.”

Thần sắc của nàng biến đổi, mày liễu cau lại. Nếu hắn có thể vô thanh vô tức ngủ thẳng ở trên giường nàng, như vậy đổi một bao quần áo đối với hắn mà nói cũng là chuyện quá dễ dàng.

“Đem y phục lại đây.”

“Tiểu thư —” Tiểu Hồng chần chờ khó hiểu nhìn nàng.

Trầm Tiểu Sách nở nụ cười, “Chẳng lẽ không có nam trang, chúng ta liền không mặc y phục sao?”

Tiểu Hồng giống như ở trong mộng vừa mới tỉnh, vội vàng mang y phục qua cho tiểu thư.

Chủ tớ hai người sau khi ăn mặc ổn thỏa, liền cầm lấy gánh nặng, định sau khi ăn sáng xong thanh toán tiền thuê phòng liền lên đường.

Không dự đoán trước, các nàng vừa bước xuống lầu chợt nghe thấy tiếng hừ lạnh.

“Nhìn như nhất phái thanh cao, bất quá cũng chỉ là loại hạ lưu lén lút dụ dỗ người khác.”

“Ngươi —” Tiểu Hồng căm tức nhìn Lam Tĩnh Tuyết.

“Tiểu nha đầu ngươi tức giận cái gì?” Đối phương mỉm cười thuần khiết, xoay xoay ly trà trong tay, nhìn về mặt bình tĩnh của Trầm Tiểu Sách tiếp tục nói, “Chủ tử nhà ngươi thế nhưng cam chịu chịu kia.”

Trầm Tiểu Sách hồi trả lại một nụ cười, “Ta vẫn cho rằng bị chó cắn một ngụm là không có khả năng cắn ngược trở lại, không biết Lam cô nương nghĩ như thế nào?”

“Phốc!” Thực khách ngồi xung quanh nhất thời nhin không được, phun ra đồ ăn ở trong miệng.

“Tiểu Sách, nguyên lai hôm qua ta cắn nàng một ngụm, nàng không chịu cắn trở về là đạo lý này à.”

Trầm Tiểu Sách nghe vậy sắc mặt trầm xuống, hai tay nắm chặt, chậm rãi đợi người ở phía sau đi xuống.

Lăng Vân Phong cước bộ nhẹ nhàng bước xuống cầu thang, không coi ai ra gì đi đến bên người nàng, trực tiếp cầm lấy tay nàng.

Lam Tĩnh Tuyết siết chặt ly trà trong tay, vẻ tươi cười trên mặt biến đổi, tựa như tiết sương giá.

“Buông tay.” Trầm Tiểu Sách lạnh lùng mở miệng.

Hắn không những không buông tay, ngược lại còn công khai ôm nàng vào lòng.

Một bên Tiểu Hồng nhìn xem đến há to miệng.

“Ta bảo ngươi buông tay.” Trầm Tiểu Sách nghiêng chặt nhả ra từng chữ một giữa hai hàm răng.

Lăng Vân Phong làm bộ như không nghe, chỉ đối với Lam Tĩnh Tuyết nói, “Lam tứ tiểu thư, tại hạ còn tưởng rằng đêm qua ngươi đã rời đi, không ngờ hôm nay còn có thể nhìn thấy ngươi.”

Trầm Tiểu Sách giãy giụa một hồi, bất đắc dĩ cánh tay ở bên hông nhìn thì có vẻ như nhẹ nhàng ôm, lại giống như một gọng kiềm sắt, làm cho nàng không thể động đậy.

Nàng không phải không nhìn ra vấn đề giữa Lăng, Lam hai người, nói cho rõ chính là hoa rơi hữu ý lưu thủy vô tình, vấn đề là rõ ràng không liên quan gì đến nàng, lại bị người ta lôi tiến vào trong vòng thị phi.

Tiếc rằng có kẻ không chịu thả cho nàng một con ngựa, bám riết không tha đem nàng ra làm tấm mộc. Ai! Cứ kiên trì làm tấm mộc, không biết kết cục sẽ là hung hay cát?

Nếu không thể phản kháng, nàng chỉ có thể yên lặng quan sát.

Cảm giác được người trong lòng thuận theo, Lăng Vân Phong cũng theo đó thả lỏng lực đạo, bắt quả vẫn không chịu buông tay ra.

Lam Tĩnh Tuyết nhìn tư thế thân mật của hai người, trong mắt nổi lên hỏa diễm, phát ra tiếng cười khê, “Trầm cô nương, hôm qua ngươi còn nói cùng Lăng công tử không hề có quan hệ, hôm nay lại công khai lấy tư thái vô cùng thân mật như thế trình diễn trước mắt công chúng, cô nương còn biết liêm sỉ hay không?”

Lăng Vân Phong cúi đầu nhìn xem người trong lòng, trong mắt hiện lên ý cười, cũng không định nhúng tay, muốn xem nàng ứng đối như thế nào.

Trầm Tiểu Sách cười cười, chỉ có điều ý cười chưa đạt tới đáy mắt, lạnh nhạt nói, “Phật gia có nói: gấp tâm gấp tính. Kẻ có Phật trong mắt chỉ nhìn đến Phật, kẻ háo sắc dâm dật trong mắt nhìn thấy cũng bắt quả chính là những gì trong đáy lòng của chính họ.” Ngươi nửa đêm bò lên giường người nào đó hiển thân không có kết quả, cuối cùng còn phần nợ bỏ đi, rốt cuộc ai mới là kẻ không biết liêm sỉ.

Lấy lại tinh thần Tiểu Hồng nhìn không được che miệng cười. Tiểu thư mắng chửi người từ trước tới nay luôn luôn là trong bông cỏ kim, làm cho người ta vừa đau vừa nhức.

Lam Tĩnh Tuyết trên tay dùng một chút lực, ly trà trong tay toàn bộ lún sâu vào mặt bàn, “Ngươi nói ai là kẻ háo sắc dâm dật?”

Trầm Tiểu Sách vẽ mặt kinh ngạc, “Ta cũng bắt quả nêu ra ví dụ mà thôi, tứ tiểu thư lại thiếu kiên nhẫn tự nhận đó là mình, như thế nào có thể trách tội ta chứ?”

“Ngươi—” Lam Tĩnh Tuyết một chương chụp xuống bàn, cái bàn rắn chắc lập tức tan tành.

Nàng không thèm đếm xỉa tới, thờ dài nói, “Quả nhiên, nữ tử vẫn là không quen nếp mới tốt, êm đẹp một cô nương xinh đẹp như hoa, xem như thế nào lại giống như Dạ Xoa.”

Lam Tĩnh Tuyết màu sắc trên mặt nhất thời xanh trắng luân phiên nhau thay đổi.

Lăng Vân Phong trong lòng thì đang cười phá lên. Quả nhiên vô quyết dày có móng tay nhọn, Lam tứ tiểu thư ngày thường điều ngoa tùy hứng, làm cho rất nhiều người đau đầu. Mà hôm nay, người trong lòng hắn nhìn có vẻ như ưu nhã thanh đạm, chỉ bằng hai phiên môi đỏ mọng cũng đủ làm cho nhân phát điên cuồng.

“Buông tay đi,” Trầm Tiểu Sách đối với hắn thấp giọng nói, “Lại tiếp tục ôm liền thật bị cảm mạo.” Mục đích kích thích đạt được cũng nên có chừng mực, đậu hủ cũng không thể cứ ăn hoài không dứt như thế.

Lăng Vân Phong cúi đầu xuống nhìn nàng. Y phục xanh biếc càng tăng thêm vẻ thanh đạm cho dung nhan, cả người toát ra một cỗ thư thái nhẹ nhàng, nhu như nước đạm như yên, làm cho khí chất của một tiểu thư khuê cát được thi triển trọn vẹn hết ra ngoài.

Nhưng hắn rất rõ ràng, nội tâm bên trong nàng kỳ thật là một tiểu sư tử cái móng vuốt sắt bén.

Suy nghĩ luân chuyển, hắn buông tay ra. Làm việc gì cũng nên có chừng mực, nếu làm thái quá chỉ sợ nàng hội trở mặt.

Trầm Tiểu Sách ra vẻ không có việc gì phát phát tay áo, giống như đang phui đi cái gì đó, sau đó đối với nha hoàn phân phó, “Tiểu Hồng, tính tiền.”

Tiểu Hồng gạt đầu, mang theo gánh nặng đi đến quầy tính tiền.

Nhìn thấy nha hoàn thanh toán xong tiền thuê phòng, nàng xoay người lại đối mặt với Lăng. Lam hai người mỉm cười chia tay, “Ta không rõ lắm hai vị trong lúc đó xảy ra chuyện gì, càng không nghĩ vô tội bị kéo vào khúc mắc bên trong giữa hai người, cho nên mọi chuyện dừng ở đây đi, thứ cho ta không có năng lực bồi hai vị tiếp tục đùa giỡn, cáo từ.”

Lam Tĩnh Tuyết ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn nàng.

Lăng Vân Phong mày kiếm khẽ nhếch, khóe miệng cong lên mang theo chút ý cười sâu xa, “Nàng tựa hồ rất muốn theo ta phân rõ giới tuyến?”

Trầm Tiểu Sách bất vì sờ động nói, “Vốn là hai người không hề có liên quan, có gì gọi là phân rõ với không phân rõ?”

“Nga?”

Nàng không để ý tới hần cố ý kéo dài âm cuối, xoay người, bước ra khỏi khách sạn.

Bên ngoài bầu trời không gọn chút mây, ánh mặt trời nóng rực rọi thẳng vào người.

Trầm Tiểu Sách quay đầu đối với nha hoàn cười, “Chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Tiểu Hồng dùng sức gạt đầu. Tình hình vừa rồi làm nàng đột nhiên cảm thấy tiểu thư vẫn là không cần cùng Lăng công tử dính dáng nhiều mới tốt, vị Lam tiểu thư kia thật hung dữ!

Lăng Vân Phong không cần phí lời vô ích, chỉ nhìn theo bóng dáng của hai chủ tớ rồi đi.

Tiểu Hồng luôn mãi lưu luyến nhìn về phía sau, sau đó vội vàng đuổi theo tiểu thư.

“Lăng công tử, nàng nếu vô tình người làm gì tự chọc phiền toái?”

Lăng Vân Phong ngẩng đầu nhìn đứng ở trước mặt Lam Tĩnh Tuyết, thân nhiên cười, “Lăng mỗ nếu vô tình, tứ tiểu thư cần gì phải tự chọc phiền toái.”

Lâm Tĩnh Tuyết ghen hờn.

Lăng Vân Phong ha ha cười, xoay người hướng phương hướng đôi chủ tớ kia ly khai mà đi.

= ☆ = letsenjoytogether.wordpress.com = ☆ =

Trầm Tiểu Sách từ từ tỉnh dậy, có chút mờ mịt không rõ mình đang ở đâu. Nàng nhớ rõ trước mắt đột nhiên tối sầm, sau đó cái gì cũng không biết, nhưng vì sao hiện tại nàng lại đang ở trong xe ngựa?

“Tiểu Hồng—” Nha đầu kia đâu?

“Tiểu thư, cô đã tỉnh?” Bên ngoài toa xe truyền đến giọng nói mừng rỡ, sau đó màn xe được vén lên, Tiểu Hồng chui vào.

“Sao lại thế này?”

Tiểu Hồng đỏ mặt chần chờ, ấp a ấp úng nói, “Tiểu thư chuyện là, cô té xỉu... Lăng công tử...” Tiểu thư có thể hay không phát điên.

“Ta té xỉu hần vừa đúng lúc xuất hiện, sau đó hần liền mướn xe ngựa cùng chúng ta lên đường có phải không?” Trầm Tiểu Sách nhanh chóng suy ra tiền căn hậu quả, sắc mặt cũng theo đó trầm xuống.

Tiểu Hồng dùng sức gạt đầu.

“Hần đâu?”

“Ồ bên ngoài nường chim trĩ, nói chờ tiểu thư tỉnh lại thì vừa vặn dùng bữa.”

Trầm Tiểu Sách nắm chặt hai tay thành nắm đấm, mí mắt hơi khép lại, nhẹ giọng nói, “Em ra ngoài trước đi, ta còn có chút không khỏe, muốn nghỉ ngơi một lát.”

“Nga.” Xem ra khó đoán được con tức giận của tiểu thư chừng nào thì bùng phát.

Trong toa xe chỉ còn lại một mình Trầm Tiểu Sách, nàng đưa tay day day hai bên nguyệt thái dương, rất muốn thờ dài. Hần vẫn không chịu dừng tay sao?

“Ai...” Một tiếng than nhẹ lơ đãng dật ra khỏi hai cánh môi.

“Có tâm sự sao?”

Trầm Tiểu Sách giương mắt lên liền nhìn thấy kẻ làm cho nàng phiền não không thôi, nhìn không được trong mắt lộ ra khổ sắc, “Cứ đây đưa như thế, thú vị sao?”

Lăng Vân Phong không đáp mà hỏi lại, “Như thế kháng cự muốn đẩy ta ra xa ngàn dặm, lại là vì sao?”

Đối diện với ánh mắt sáng quắc của hắn, nàng không khỏi dòi đi tầm mắt, cố gắng trấn định nói, “Lăng huynh nói đùa.”

“Ta không nói đùa, trong lòng của Tiểu Sách tất nhiên thật sự rõ ràng.” Hắn cũng không khó xử nàng.

“Xe ngựa hiện tại đi hướng nào?” Nàng chuyển hướng đề tài.

“Tất nhiên là tiến đến Ký Châu, đó không phải điểm đến của Tiểu Sách?”

“Đa tạ.” Vô luận như thế nào, tiếng cảm ơn này cũng nên nói với hắn.

“Ta và nàng trong lúc đó không cần khách sáo như thế.”

Trầm Tiểu Sách cười cười, không nghĩ bày tỏ ý kiến vô ích.

Lăng Vân Phong thấy nàng không muốn cùng mình nhiều lời, liền thức thời nói, “Ta đi xem chim trĩ nướng xong chưa.”

“Làm phiền.”

Trầm Tiểu Sách một mình rầu rĩ ngồi ở trong xe một lúc, sau đó xốc lên màn xe nhảy xuống xe ngựa.

Xe ngựa dừng ở ngoài bia một mảnh rừng nhỏ, bên cạnh bao quanh một dòng suối, bên cạnh dòng suối có ba người đang ngồi tùm lại một chỗ.

Trung niên hán tử mặt mày thật thà chất phác chính là xa phu mà Lăng Vân Phong mời đến.

Tựa hồ nghe được động tĩnh, Lăng Vân Phong ngẩng đầu nhìn về hướng nàng, sau đó đứng dậy đi tới.

Nam tử áo trắng nghênh đón ánh nắng hướng nàng đi tới, tựa như trích tiên, phong tư phiêu nhiên, ôn nhuận như ánh trăng, rực rỡ như ánh mặt trời, Trầm Tiểu Sách không khỏi thất thần trong chốc lát.

“Tiểu Sách.”

“Hừ.” Nàng không hiểu có chút hoảng hốt, không được tự nhiên xoay người sang hướng khác, đem tầm mắt dừng ở trên quan đạo cách đó không xa.

Lăng Vân Phong dừng lại bên người nàng, cùng nàng sóng vai mà đứng, cùng hướng tầm mắt về phía phương hướng nàng đang nhìn, băng quơ nói, “Ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới đem nàng ra làm tấm mộc, Tiểu Sách không nên có hiểu lầm.”

Trái tim của Trầm Tiểu Sách bỏ lỡ mất một nhịp.

“Khiến cho nàng hiểu lầm là vấn đề của ta, nhưng có hiểu lầm mà không giải thích không phải là tác phong của ta.”

“Chuyện này không quan hệ nhiều lắm đến ta.” Nàng theo bản năng muốn di chuyển.

Hắn đưa tay bắt lấy tay nàng, ngăn cản nàng trốn tránh. “Vô luận ta đối với nàng làm gì, đều là xuất phát từ chuyện trong đáy lòng ta muốn làm, cùng người bên ngoài không quan hệ.”

“Lăng huynh gia giáo lễ nghi hiển nhiên vẫn cần phải học tập nhiều hơn.” Trầm Tiểu Sách không kiểm soát được cơn nóng đang dâng lên trên mặt. Hắn nếu vẫn giống như lúc trước, trêu đùa, coi thường, nàng có thể bình tĩnh chống đỡ, nhưng lúc này hắn lại trở nên đứng đắn nghiêm túc nói chuyện với nàng, ngược lại làm hại nàng không biết phải làm sao, trong lòng cảm thấy hoảng hốt.

“Vậy cho phép ta ở bên cạnh nàng học tập được không?” Hắn vừa nói vừa kim lòng không đậu tới gần, đưa tay kéo nàng vào trong lòng, hôn lên một bên sườn mặt nàng.

Khuôn mặt thanh tú bỗng nhiên đỏ ửng nóng bừng, nàng vừa thẹn vừa giận, “Người không cần làm càn.”

Lăng Vân Phong làm bộ như không nghe thấy, xoay mặt nàng lại, trực tiếp phong giam miệng của nàng.

Một đạo cự lôi ở trong đầu của Trầm Tiểu Sách nổ xuống, làm hại nàng nhất thời ngây ra như phỗng.

Hắn bắt mất tình trạng hiện tại, dùng lưỡi nạy ra hai hàm răng của nàng, công khai cướp lấy mùi hương thơm tho trong miệng nàng, bàn tay đang đặt bên hông ôm lấy nàng càng lúc càng buộc chặt, hận không thể đem cả người nàng tiến vào trong thân thể của chính mình.

Lấy lại tinh thần Trầm Tiểu Sách hung hăng cắn một cái.

Mặc dù Lăng Vân Phong phản ứng rất nhanh, cũng bị nàng cắn trúng môi dưới.

Trầm Tiểu Sách ngực phập phồng kịch liệt, đôi mắt sáng phun ra hừng hực hỏa diễm, đôi môi bởi vì bị hôn mà trở nên dị thường căng mọng, cánh môi run nhè nhẹ, một câu cũng không thốt nên lời.

Lăng Vân Phong dùng lưỡi liếm môi dưới, phảng phất mùi máu tươi lan tràn ở trong khoang miệng, hắn có chút oán hận nhìn nàng nói, “Cắn xuất huyết.”

Biểu tình của tên nam nhân này. . . Trầm Tiểu Sách có cảm giác như mấy sợi thần kinh trong đầu mình sắp bị đứt.

“Buông tay.” Nàng quát khê.

“Nàng cần ta.” Hắn lên án.

“Ngươi. . .” Rõ ràng chiếm được tiện nghi mà còn khoe mẽ.

“Buông —— tay —— “

Trước khi nàng bùng nổ hắn buông lỏng tay ra.

Vừa được tự do, Trầm Tiểu Sách xoay người bước đi, lại thu vào mắt chính là hình ảnh nha hoàn đang trọn mắt há hốc mồm nhìn, làm nàng thẹn đến muốn chui xuống đất. Cái tên nam nhân kia hắn là nên xuống địa ngục, thế nhưng ngay tại ban ngày ban mặt đối với nàng làm ra chuyện thất lễ như vậy!

“Lăng —— Vân —— Phong —— “

Nàng thẹn quá thành giận, quay trở lại tiếng rống giận dữ mang theo xấu hổ trong nháy mắt vang tận mây xanh, làm não động vô số chim chóc ở trong rừng.

Tiểu thư rớt cuộc phát điên.

Tiểu Hồng khép cằm, say sưa nhìn cảnh tượng mỹ nam bị tiểu thư nhà mình đuổi theo chạy khắp nơi, hình ảnh quá ư đẹp mắt a!

Thành thật hàm hậu xa phu theo từ đầu là kinh ngạc đến cuối cùng chuyển sang đồng tình, trong đầu nghĩ tới sư tử Hà Đông ở nhà.

Trầm Tiểu Sách cứ tiếp tục đuổi theo cho tới khi phát hiện nàng thế nhưng chạy theo người nào đó vào trong rừng cây, lý trí bị lửa giận thiêu hủy một lần nữa được khôi phục lại, nàng lập tức dừng lại cước bộ.

Một đôi bàn tay bỗng chốc từ phía sau ôm nàng, thanh âm của Lăng Vân Phong mang theo ý cười truyền vào trong tai, “Hiện tại còn muốn chạy?”

“Không nghĩ làm gì.” Hắn cắn vào vành tai nàng, hai bàn tay từ bên hông bò lên hai ngọn đồi mềm mại trước ngực.

Trầm Tiểu Sách cả khuôn mặt đều bị thiêu cháy, theo bản năng bắt đầu giãy giụa.

Không hiểu như thế nào, nàng lại bị người ta đặt nằm xuống mặt cỏ mềm mại, trời xanh mây trắng cùng cảnh lá rậm rạp tất cả đều lọt vào tầm mắt.

Lăng Vân Phong nằm ở trên người nàng, cổ tay quấn lấy tóc nàng, mang theo chút tiếc nuối nói, “Hiện tại ta thật ghen tị với bọn hái hoa đâm tặc, nếu ta có thể giống bọn chúng vi phạm lương tri đạo đức thì lúc này cả thể xác và tinh thần đều được sung sướng.” Mà không cần phải đau khổ áp chế dục vọng của chính mình.

Trầm Tiểu Sách bị lời nói của hắn khiến cho xấu hổ giận dữ dị thường, “Thị cường lăng nhục là tác phong của người trong giang hồ các ngươi sao?”

Lăng Vân Phong chỉ mỉm cười nhìn nàng, cái gì cũng không nói.

Dưới ánh mắt quá mức ái muội của hắn, Trầm Tiểu Sách dần dần cảm thấy không được tự nhiên, xoay mặt sang hướng khác.

Hắn cúi xuống cổ nàng cười khê, xoay mặt nàng lại, dán tại môi nàng nói, “Đừng ép ta giống hái hoa đâm tặc chiếm lấy cơ thể nàng.”

“Ngươi. . .”

Ngón trỏ lướt qua môi nàng, “Nếu có được người của nàng mới có thể làm cho nàng ở lại bên cạnh ta, ta không ngại dùng thủ đoạn phi thường này.”

“Ngươi vô sỉ!”

“Ừm, trừ bỏ vô sỉ ta còn có thể hạ lưu.” Hắn cười đến như ánh trăng mê hoặc lòng người, bàn tay theo vạt áo của nàng xâm nhập vào bên trong, vuốt ve một mảnh da thịt non mềm trắng như tuyết.

Sắc mặt của Trầm Tiểu Sách nhất thời trở nên trắng bệch.

Hắn ôm lấy nàng, cười nói, “Nàng xem, dọa đến nàng rồi?”

Nàng nhìn hắn, tức giận đến cả người đều run rẩy, “Người bức bách ta như vậy để làm gì? Chẳng lẽ hủy đi danh tiết của ta người mới vừa lòng đẹp ý?”

“Nếu không như vậy, nàng nhất định sẽ trốn đi rất xa, bởi vì nàng nhận định người trong giang hồ cùng nàng vĩnh viễn không có khả năng.”

“Vốn sẽ không...” Thanh âm của nàng biến mất dưới ánh mắt đột nhiên biến lạnh của hắn, chỉ có thể không cam nguyện hơi hơi mấp máy môi.

Nàng nhìn không thấu nam nhân này, càng không thể thấu vào nam nhân này. Hắn bề ngoài có vẻ ôn nhuận như ngọc, nhưng kỳ thật đó chỉ là biểu hiện giả dối. Nếu xem hắn như một quân tử khiêm nhường, kẻ chịu thiệt không hay ho sẽ chính là bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhà Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Edit: Cesia

Xe ngựa nhỏ đổi thành xe ngựa lớn do hai con ngựa kéo, bên trong toa xe cũng rộng rãi hơn, bày trí càng thêm thoải mái, xa phu cũng thay đổi bằng một người trẻ tuổi.

Mấy ngày gần đây không khí trong toa xe thật quý dị, Tiểu Hồng biết sát ngôn quan sắc (*), không dám mở miệng nói chuyện nhiều lắm, mỗi khi chợp được cơ hội liền chuồn ra bên ngoài cùng ngồi với xa phu.

(*) Sát ngôn quan sắc: dựa theo lời nói và sắc mặt để đoán ra ý tứ.

Phần lớn thời gian Trầm Tiểu Sách đều bán tưng vào nhuyển điểm (nệm lót mềm), nhắm mắt dưỡng thần, bởi vì từ ngày đó, nàng không biết nên dùng loại biểu tình nào để đối mặt với Lăng Vân Phong, chỉ có thể lựa chọn biện pháp tiêu cực là lảng tránh.

Bất thành linh, tình cảnh ngày đó hết thảy lại một lần nữa hiện lên trong óc, nàng theo bản năng đem mặt chôn sâu vào nhuyển điểm, không muốn làm cho kẻ đối diện phát hiện sự khác thường của nàng.

Lăng Vân Phong vận công xong, nhìn đến nàng bán nằm, vui mặt vào nhuyển điểm, một đầu tóc đen rơi xuống khoác lên vai, không khỏi khòe miệng hơi giương lên, bắt lấy một lọn tóc trong tay thưởng thức.

“Đến Ký Châu tìm được lệnh tôn, nàng sẽ ở lại bên cạnh ông ấy?”

“Đây là đương nhiên.” Tim được cha, bọn họ cha và con gái đoàn tụ, tự nhiên nàng muốn ở lại bên cạnh cha để phụng dưỡng, cố hết sức làm tròn hiếu đạo.

Tay hắn thoáng dừng lại một chút, sau đó đem túm tóc dài cuốn quang ngón tay đùa nghịch, mí mắt sụp xuống, làm cho người nhìn không thấy được thần sắc trong mắt hắn.

Trầm Tiểu Sách biết hắn đang ngay tại bên người mình, cho nên nàng không nhúc nhích cũng không chủ động cùng hắn nói chuyện, vì thế Lăng Vân Phong đành im miệng, không khí trong toa xe lại một lần nữa lâm vào trầm mặc.

Bên ngoài tiếng vó ngựa “lộc lộc” vang lên theo quy luật, thân xe lắc lư, giống như đưa nôi, ở không gian tĩnh lặng kéo dài, Trầm Tiểu Sách không nhịn nổi chìm vào mộng đẹp.

Nghe thấy tiếng hít thở của nàng dần trở nên trầm ổn, Lăng Vân Phong biết nàng đang ngủ. Hắn đưa tay vén lên mái tóc phân tán ở sườn mặt nàng, ngắm nhìn nửa khuôn của nàng đang chìm vào giấc ngủ say, trong lòng trở nên an tĩnh.

Không biết qua bao lâu, Trầm Tiểu Sách bị tiếng ồn ào đánh nhau bên ngoài toa xe đánh thức.

Vừa tỉnh lại từ giấc ngủ mơ, trên mặt còn mang theo mờ mịt, cả người cũng đã rơi vào trong lòng ngực của ai đó.

“Không có việc gì, không cần lo lắng.”

Nàng không phải lo lắng, bởi vì nàng thậm chí còn chưa kịp làm rõ ràng rốt cuộc phát sinh chuyện gì, bàn tay đã vói lên muốn xốc lên màn xe nhìn xem bên ngoài đang xảy ra chuyện gì.

Bàn tay lại bị người ở phía sau kéo lại, thanh âm khê khàng vang lên ở bên tai, “Cánh đánh nhau, nàng sẽ không thích.”

“Tiểu Hồng đâu?”

“Ở bên kia.” Hấn xoay đầu nàng lại, ý bảo nàng nhìn.

Trầm Tiểu Sách lúc này mới phát hiện Tiểu Hồng đang nằm ở một góc của toa xe, “Nàng ấy làm sao vậy?”

“Sợ nàng ấy chấn kinh, chỉ là điềm nguyệt ngủ của nàng ấy thôi.” Lăng Vân Phong nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Tại sao không điềm cả nguyệt ngủ của ta?” Nàng không khỏi châm chọc nói, dù sao loại sự tình này hấn cũng không phải lần đầu tiên đối với nàng xuống tay.

“Mới vừa rồi nàng còn ngủ rất say.” Hấn cười đến vô tội.

“Là cường đạo chặn đường cướp bóc?” Trầm Tiểu Sách nhớ tới tiểu nhị ở khách sạn đã nói con đường thông đến Ký Châu có thổ phi thường xuyên lui tới.

“Là ai cũng không sao, nàng chỉ cần để ý tới giấc ngủ của mình là được.”

“Vậy trước mời ngươi buông tay.” Ánh mắt nàng dừng lại ở hai bàn tay đang đặt ở bên hông, giọng điệu lại rất bình tĩnh.

Lăng Vân Phong gục đầu cười rộ lên, cánh tay không những không buông mà ngược lại còn ôm thật chặt, hơi thở nóng hổi phun vào bên gáy nàng, “Đã nhiều ngày nàng ngay cả nói chuyện cũng không nguyên cùng ta nhiều lời, trong lòng đúng là vẫn còn giận ta?”

“Ta nào dám?”

Thật sâu nhìn nàng, hấn mở ra cổ áo của nàng lộ ra đầu vai trắng như tuyết, hung hăng cắn xuống.

Trầm Tiểu Sách chỉ cảm thấy đầu vai bỗng đau xót, không khỏi đau đến thở không ra hơi.

Lăng Vân Phong vươn đầu lưỡi liếm đi vết máu trên đầu vai nàng, đưa lưỡi chậm rãi dịch chuyển đến gần vành tai no đủ mà tinh xảo, ngậm lấy nó, gặm cắn mút nhẹ.

Trầm Tiểu Sách nhũn nhũn, không rên một tiếng, cố hết sức đem lực chú ý của mình phân tán ở trận đánh nhau bên ngoài.

Hấn nắn lòng giúp nàng khép lại vạt áo, giữu cột nhếch môi lên, “Nàng thậm chí ngay cả né tránh cũng lười làm, giống đầu gỗ để mặc ta tùy ý muốn làm gì thì làm. Tiểu Sách, nàng thực am hiểu sâu sắc bí quyết đã kích nhân đó.”

“Dù sao ta có giấy giữa kháng cự cũng không làm nên được chuyện gì,” Trầm Tiểu Sách thản nhiên nói, “Đơn giản, coi như bị chó cắn đi, dù sao kết quả cũng giống nhau.”

“Có con chó nào tuần mý như tại hạ sao?” (Cesia: Mặt dày + tự kỷ như các hạ, tại hạ quả thật cam bái hạ phong)

Trầm Tiểu Sách càng thêm lạnh nhạt, “Mặt người dạ thú chỗ nào cũng có, thêm ngươi một người cũng không tính nhiều.”

Lăng Vân Phong nghe xong lâm vào chán nản.

Nữ tử này, chính là như thế không giống người thường. Khi hấn nghĩ đến nàng sẽ phản kháng tìm cách thoát đi hấn, nàng lại lựa chọn nhẫn nhục chịu đựng. Cố tình bên trong sự nhẫn nhục chịu đựng lại lộ ra mãnh liệt bài xích, làm cho người ta cho dù ôm mỹ nhân ở trong lòng, trong bụng cũng tràn ngập cảm giác thất bại.

Trầm Tiểu Sách dựng thẳng hai lỗ tai lên nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài, lúc này trên mặt mới lộ ra kinh ngạc, “Không còn tiếng động.”

Giọng nói của xa phu ở bên ngoài vang lên, “Lăng công tử, sự tình đã xử lý xong xuôi, chúng ta tiếp tục lên đường.”

“Hào.” Lăng Vân Phong thản nhiên trả lời.

Trầm Tiểu Sách khó có thể tin thấp giọng thì thào, “Một người giải quyết sao?” Nàng rõ ràng nghe được bên ngoài tiếng đao kiếm chém giết rất hỗn loạn, nghĩ đến cường đạo nhân số cũng không phải ít.

Lăng Vân Phong nhẹ nhàng băng quơ nói, “Có Lý đại thiếu gia ở đây, lại đến một trăm tên cũng không đủ xem.”

“Lý đại thiếu gia?” Chẳng lẽ xa phu này rất có lai lịch?

Hấn cười ha hả, ghé sát người lại in một nụ hôn lên môi nàng, sau đó mới nói, “Bất quá chỉ là một cái giao dịch.”

Giao dịch?

Loại giao dịch gì lại làm có thể cho một đại thiếu gia tôn quý cam nguyện đảm đương mã phu?

Trầm Tiểu Sách nhìn không được ở trong lòng thở dài. Lăng Vân Phong thật sự làm cho nàng nhìn không thấu, thân phận của hắn tựa hồ rất phức tạp.

Khi xe ngựa chậm rãi khởi động, nàng đưa tay xúc lên màn xe, lúc này Lăng Vân Phong không có lại ngăn cản nàng.

Mùi máu tươi xộc vào mũi, lọt vào tầm mắt đều là ngồn ngộn thi thể, tử trạng khác nhau, khắp nơi đều là huyết tinh...

Huyết sắc trên mặt của Trầm Tiểu Sách trong nháy mắt toàn bộ đều rút đi, trong mắt lộ ra hoảng sợ.

Màn xe lại rút xuống, ngăn cách cảnh tượng thảm thiết bên ngoài.

Lăng Vân Phong nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, ôn nhu nói, “Nàng không giết bọn chúng, bọn chúng cũng sẽ giết nàng, không thể cùng bọn chúng đạo giảng đạo lý. Tiểu Sách, nàng nhắm lại xem bọn chúng đã cướp bóc giết chết biết bao thương khách vắng lai.”

Trầm Tiểu Sách im lặng. Đạo lý này nàng tất nhiên hiểu được, nhưng cảnh tượng mới vừa rồi đã kích quá mức sâu sắc, nàng sợ hãi là lẽ thường.

“ Bao lâu nữa có thể đến Ký Châu?” Nàng rũ mi thấp giọng hỏi, che kín sở hữu cảm xúc.

Ngay sau đó, nàng bị nhân đẩy ngã xuống mặt thảm mềm mại trong toa xe.

Lăng Vân Phong dùng ngón tay vẽ theo từng đường nét trên khuôn mặt nàng, từ trên mặt rồi từng chút một kéo rê xuống phía dưới, theo khe hở của cổ áo xâm nhập vào bên trong, cầm lấy một ngọn tuyết phong, nhẹ nhàng xoa nắn.

Trầm Tiểu Sách khuôn mặt nguyên bản tái nhợt lập tức giống như một rặng mây đỏ thổi quét qua, ánh mắt vừa thẹn vừa giận trừng hắn, cắn chặt môi dưới, không cho chính mình phát ra âm thanh.

Hắn khẽ sát môi nàng, cặp mắt phượng mê người hip lại, “Liền như vậy vội vã muốn rời khỏi ta?”

Chẳng lẽ ta sẽ thích để mặc cho người muốn đùa giỡn như thế nào cũng được sao? Nàng dùng ánh mắt trả lời hắn.

Hắn bật ra tiếng cười khê đầy mỉa mai, ngón tay hơi dùng sức, vạt áo của nàng bị mở rộng ra, vô hạn cảnh xuân tiết lộ.

Chiếc yếm màu vàng nhạt thêu những đóa hồng mai ngạo nghễ nở rộ, tiên diễm ướt át, bộ ngực bởi vì nàng dồn dập thở dốc mà pháp phồng kịch liệt, rơi vào trong mắt của hắn cũng là khôn cùng dụ hoặc.

Xoạt! Chiếc yếm ở không họa ra một đường cong duyên dáng, sau đó đáp xuống một góc của toa xe.

Trầm Tiểu Sách đại quẫn, vụng vẫy muốn dùng hai tay che lấp, bất đắc dĩ cả tứ chi đều bị gắt gao giam cầm, không thể động đậy, chỉ có thể dùng ánh mắt căm giận nhìn hắn.

Lăng Vân Phong tặng cho nàng một nụ cười vô hạn tao nhã, lập tức cúi đầu xuống hôn hít.

Cho đến khi hắn nhả ra, mặt của Trầm Tiểu Sách đã xấu hổ đến đỏ bừng, ướt át như muốn xuất huyết, cắn môi nhắm mắt, nắm chặt hai tay, ngay cả xem cũng không dám liếc hắn một cái.

Bên tai truyền đến thanh âm của hắn vì tình dục mà trở nên khàn khàn kêu gọi, hay bàn tay bị hắn cưỡng chế mở ra cùng mười ngón tay của hắn đan vào nhau, “Hiện tại nàng còn có thể cho là bị cho cắn?”

Tên nam nhân này quả thật — Trầm Tiểu Sách xấu hổ tức tối quay đầu lại, cũng không đoán được vì thế mà đôi môi anh đào quét qua đôi môi ôn nhuận của hắn, bốn cánh môi trong lúc nhất thời xếp cùng một chỗ.

Trong mắt hắn ý cười tràn đầy, ngón tay khép chặt, dán vào môi nàng nói, “Nguyên lai là nàng thích đánh lén ta nha.”

Trầm Tiểu Sách nháy mắt cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Tiếng cười trầm thấp dễ nghe quanh quẩn ở bên trong xe, lại chọc nàng nổi nóng giãy giụa.

“Tiểu Sách —” Máu quang của hắn bỗng dừng trầm xuống, đè chặt nàng lại, giọng nói càng trở nên khàn đặc, “Đừng lộn xộn, ta không muốn không thể không chế được, ngay lúc này chiếm lấy nàng.”

Trầm Tiểu Sách cả người bỗng cứng đờ không dám động đậy, bản năng của nữ tính nói cho nàng biết, hắn không phải đe dọa suông, vật cực nóng đang để giữa hai chân nàng càng làm cho phần trung tâm nữ tính của nàng cảm thấy nguy hiểm.

Nàng có thể cảm giác được hô hấp của hắn khác thường, thô ráp dồn dập lộ ra nhẹ nhàng áp lực thống khổ, mười ngón tay đan vào nhau bóp chặt tay nàng rất đau, cho thấy hắn đang cực lực ra sức áp chế dục vọng của mình.

Không biết trôi qua bao lâu, hô hấp của hắn đã trở lại bình thường, cả thân hình lười nhát nằm ở trên người nàng, “Bây giờ còn nhớ rõ cảnh tượng vừa

mới nhìn thấy hay không?”

“Không cần thay hành vi man rợ của mình tìm lấy cớ.” Nàng không chút khách khí nói toạt ra dụng tâm hiểm ác của hắn. Biện pháp trấn an nàng còn có rất nhiều, không nên bao hàm chuyện hắn vừa mới làm đối với nàng.

Lăng Vân Phong cười vui vẻ nói, “Vậy hiện tại để cho ta phô trương thú tính một chút thì thế nào?”

“Năm mo!”

“Cự tuyệt trăm nghìn tiết thiết như vậy, thật sự làm cho người ta thương tâm nha.”

“Còn không đứng dậy?” Trầm Tiểu Sách rốt cuộc nhịn không được nghiêng răng nói, “Ngươi tính ở trên người ta thọ chung chính tằm (chết già) sao?” Không biết có phải là ảo giác hay không, nàng hình như nghe được ở bên ngoài xe có tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Lăng Vân Phong bật cười ha hả, đối với nàng chỉ cần một câu nói có thể làm cho Lý đại thiếu gia té rớt xuống xe ngựa hắn không thể không bội phục, câu nói vừa rồi quả nhiên quá mức cường hãn.

Trầm Tiểu Sách mặt lại thiêu cháy, đối với câu nói lỗ lòi của mình thật hối hận không thôi.

Lăng Vân Phong cười đến áy mui mà gọi tình, ghé vào tai nàng thủ thủ, “Chết kiểu này ta cầu còn không được.”

“Lăng — Vân — Phong —”

“Ha ha. . .”

= ☆ = letsenjoytogether.wordpress.com = ☆ =

Nửa tháng sau, Ký Châu.

Một chiếc xe ngựa to lớn chậm rãi chạy vào thành, cuối cùng dừng lại ở trước cửa phủ nha.

Sau khi xe ngựa ổn định, một vị công tử áo trắng tuấn mỹ từ trên xe nhảy xuống, sự xuất hiện của hắn dẫn tới sự ghé mắt của rất nhiều người qua kẻ lại trên đường.

Ngay sau đó một nha hoàn xuống xe ngựa, nhắc lên màn xe, giúp đỡ một vị cô nương mặc đồng dạng nguyệt sắc xiêm y bước xuống xe.

Cô gái nhẹ nhàng thanh thoát, thanh đạm như thủy, tao nhã như hoa sen, đứng ở bên cạnh nam tử tựa như bóng trắng trong nước, nhu hòa mềm mại lại tinh tế, hai người hợp lại càng tăng thêm vẻ mỹ miều cho phong cảnh.

Nha hoàn đi thẳng đến nha sai trước cửa nói chuyện, rồi sau đó nha sai đi vào, một lát sau một gã sư gia bước nhanh ra.

Nhìn đến bạch y cô gái đứng phía sau, hường nàng thăm hỏi, trao cho nàng một túi bạc, rồi sau đó quay trở vào nha phủ.

Trầm Tiểu Sách đứng ở trước phủ nha Ký Châu, có chút mất mát nhìn túi bạc bằng vải bố xanh trong tay, bên tai còn vọng lại lời nói của gia sư ——

“Trầm đại nhân đã được quan phục nguyên chức hồi kinh để báo cáo công việc, Tướng gia dặn dò tiểu nhân báo cho tiểu thư biết, trở về kinh thành tìm ngài.”

Thế nhưng lại bỏ lỡ!

Ba năm, nàng luôn đuổi theo cước bộ của phụ thân, tất nhiên biết rõ quan chức của cha không ngừng bị giáng cấp, hôm nay lại được báo cho biết cha lại thăng hàng tướng, trong lòng nhất thời cảm thán vạn lần.

Một bàn tay đỡ lấy bả vai của nàng, thanh âm ôn nhuận của nam tử vang lên bên tai, “Nếu bá phụ đã muốn phục chức hồi kinh, chúng ta cũng đi thôi.”

Trầm Tiểu Sách im lặng không nói gì.

“Sao vậy, Tiểu Sách?”

Trầm Tiểu Sách xoay người nhìn lại lộ trình. Ba năm, đến cuối cùng lại phải quay trở lại kinh thành, thời gian ba năm giống như một trò đùa dai của ông trời đối với cha con bọn họ.

Nhớ lại năm đó, nàng từ gia hương đến kinh thành tìm cha, kết quả một đường truy tìm, nay hết thấy lại quay trở về nguyên điểm. ... Trong lúc nhất thời, nàng có loại cảm giác dở khóc dở cười.

“Tiểu thư ——” Tiểu Hồng cũng nhịn không được lên tiếng. Vẻ mặt của tiểu thư không quá thích hợp.

Trầm Tiểu Sách nhìn vào mặt nha hoàn, thở dài, “Tiểu Hồng, em nói xem, nếu năm đó chúng ta không đuổi theo cha ra kinh, có phải hiện tại sẽ không tất

phải vòng một vòng tròn lớn như vậy rồi không?”

Tiểu Hồng không nói gì.

Lăng Vân Phong lại nở nụ cười, “Tiểu Sách, suy nghĩ của nàng luôn cùng người khác bất đồng.”

Trầm Tiểu Sách lấy ra bàn tay của hắn đang đặt trên vai, xoay người lại đối diện với hắn.

Hắn nhướn mày, im lặng chờ nàng mở lời.

Nàng cười nhẹ, nói, “Ta nhớ rõ ngày đó ở Sa Bình trấn, Lăng huynh từng nói có việc đến Ký Châu, cho nên chúng mới cùng đồng hành, Tiểu Sách muốn hướng kinh thành đi tìm cha, chúng ta liền chia tay ở đây được không?”

Xa phu Lý đại thiếu gia ôm mã tiền tựa vào xe ngựa, hứng thú nhìn bọn họ.

Tiểu Hồng cũng đứng ở bên cạnh nhìn phản ứng của Lăng Vân Phong.

Lăng Vân Phong vẫn đậm phong khinh cười, ánh mắt cực kỳ thành khẩn vọng tiến vào trong đôi mắt của Trầm Tiểu Sách, “Tiểu Sách, có câu có qua có lại mới toại lòng nhau.”

“Cho nên?”

“Ta nếu một đường cùng nàng đồng hành đến Ký Châu, nàng vì sao không thể theo giúp một chuyến?”

Trầm Tiểu Sách giật mình nói, “Sự tình là như vậy tính?”

“Phải.”

“Nếu ta không muốn đi cùng với người thì sao?”

Cười nhìn thấy trong mắt nàng ẩn ẩn một chút khiêu khích, hắn tỉnh bơ nói, “Vấn đề này, chúng ta không cần lại thảo luận, ta đối với một câu nói kinh thiên của Tiểu Sách ngày đó tâm tình vẫn còn hoài chờ mong đây.”

Trầm Tiểu Sách trên mặt thoáng chốc bị thiếu hồng một mảnh, môi khẽ run, cuối cùng cắn chặt răng, xoay người lên xe ngựa.

Tiểu Hồng cũng đi theo lên xe ngựa.

Lăng Vân Phong cười lắc đầu, cũng sai bước về phía xe ngựa.

Xa phu Lý đại thiếu gia tặng cho hắn một nụ cười ý vị sâu xa.

Hắn nhíu mày, “Lý đại thiếu gia có chuyện gì muốn nói với Lăng mỗ sao?”

Lý đại thiếu gia lười biếng dựa người vào thành xe, muốn cười lại cố nén nhìn hắn, “Không dám, chỉ là đối với phương thức ở chung của cốc chủ với Trầm tiểu thư cảm thấy thú vị mà thôi.”

Lăng Vân Phong mặt không đổi sắc, “Một khi đã thế, Lý đại thiếu gia sao không đi theo chúng ta cùng vào kinh?”

Sắc mặt của Lý đại thiếu gia đột nhiên biến đổi, khóe miệng cũng cứng lại, “Gia mẫu còn chờ cốc chủ đến cứu trị, đợi sau khi gia mẫu lành bệnh, tại hạ tất nhiên cũng đi theo cốc chủ hướng kinh thành.”

“Không dám.” Lăng Vân Phong thật phong nhã cười, đi thẳng lên xe ngựa.

Bên trong xe, Trầm Tiểu Sách dựa lưng vào thành xe nhắm mắt dưỡng thần, Tiểu Hồng quy củ ngồi ở phía đối diện nàng.

Lăng Vân Phong trực tiếp ngồi xuống ngay bên cạnh Trầm Tiểu Sách, cũng tự động tự phát vòng tay ôm lấy eo của nàng.

Tiểu Hồng lập tức điềm nhiên như không có việc gì nghiêng người nhắc lên rèm cửa sổ ngắm khung cảnh bên ngoài.

Trầm Tiểu Sách hé mi nhìn hắn.

Hắn thần thần nhìn lại, thậm chí còn kéo nàng trong lòng.

“Thói quen.”

Trầm Tiểu Sách khóe miệng có chút cứng ngắt giật giật, hơi trào phúng nói, “Thật không phải thói quen tốt.”

“Nếu đã là thói quen, liền đơn giản không cần sửa lại?” Hắn cười nhìn nàng, nửa đùa nửa thật.

“Đường thành thói quen như vậy, chỉ sợ ngày sau sẽ rước lấy vô số họa phong lưu.” Nàng thiện ý nhắc nhở.

Hắn trực tiếp kéo nàng trối chặt vào trong lòng, cắn nhẹ vào vành tai nàng nói, “Ta chỉ có thói quen đối với nàng, cho dù là phong lưu cũng chỉ duy nhất đối với một mình nàng, Tiểu Sách cảm thấy vậy được không?”

“...” Một kẻ vô liêm sỉ đến như thế, nàng thật sự là hết cách.

“Tiểu thư, nô tỳ ra bên ngoài hít thở không khí.” Tiểu Hồng ửng hồng cả mặt chui ra khỏi xe ngựa, ra bên ngoài bồi Lý đại thiếu gia.

Lăng Vân Phong cúi đầu nhìn cô gái nhắm mắt không nói ở trong vòng tay, ôn nhu cười, “Theo giúp ta đến Lý gia bảo một chuyến đi.”

“Ta nói phân đôi có hữu hiệu sao?”

Hắn còn thật sự lắc đầu, “Ta nghĩ hẳn là vô dụng.”

“Vậy người cần gì phải hỏi ta?” Nàng đưa tay đánh bay bàn tay lại muốn tập kích ngực của nàng.

Hắn cười, “Phép lịch sự luôn cần hỏi trước một tiếng.”

“Nhà của người gia giáo thật tốt.” Trầm Tiểu Sách không nhịn được nữa, tròn trắng mắt, hung hăng trừng hắn.

“Đa tạ Tiểu Sách khích lệ, tại hạ quả thật chột dạ.”

Trầm Tiểu Sách nội tâm học mấu. Ở chung lâu ngày, số lần nàng phát điên càng ngày càng nhiều, tên nam nhân này căn bản chính là sói đội lột cừu, nàng căn bản trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hắn!

Lý gia bảo.

Giang Bắc võ lâm thế gia vọng tộc, cũng là phú giáp một phương (giàu có nhất vùng).

Trầm Tiểu Sách dĩ vãng cũng từng nghe nói qua một ít tin đồn về Lý gia bảo, nhưng khi chân chính nhìn đến, vẫn không khỏi lấp bắp kinh hãi.

Không hổ tiếng tăm phú giáp một phương võ lâm đại gia tộc, Lý gia bảo chiếm cứ một diện tích cực kỳ rộng lớn, cả tòa trang viên tọa lạc trải rộng dưới chân núi Ngọc Phong, liên miên kéo dài thành một mảnh, nhìn thấy không thấy điểm cuối.

Như thế Lý gia bảo đại thiếu gia lại chịu làm xa phu cho bọn họ lâu như vậy! Trầm Tiểu Sách nhìn không được nhìn thoáng qua nam tử bên người. Xem ra bệnh tình của bảo chủ phu nhân nhất định rất nặng, chỉ có điều hắn có nhất định nắm chắc có thể mang bệnh nhân trở lại cuộc sống không?

“Tiểu Sách tại sao lại mang vẻ mặt hoài nghi nhìn ta?” Lăng Vân Phong thân nhiên cười, không chút để ý phe phẩy chiết phiết trong tay, đứng yên trong gió, tay áo lay động, làm cho người ta xuất hiện một loại cảm giác cửu thiên chi tiên (thần tiên đang đứng trên chín tầng mây).

“Y thuật của người thật sự không thành vấn đề?”

“Tiểu Sách hoài nghi sao?”

Nàng không chút do dự gật đầu.

Lăng Vân Phong ha hả cười, “Vậy tại sao không mời mắt trông chờ.”

Nàng có quyết định này, dù sao cũng đã theo tới, muốn không xem cũng không được.

“Đại thiếu gia.” Hộ vệ ngoài bảo cung kính thỉnh an Lý đại thiếu gia.

“Cốc chủ thỉnh.” Lý đại thiếu gia cung kính thỉnh Lăng Vân Phong đi vào.

Trầm Tiểu Sách theo sau bọn họ đi vào đại môn, một đường xuyên qua hành lang vòng vèo qua những hang động, không khỏi đối với sự giàu có của Lý gia càng tiến thêm một bước hiểu biết, đồng thời, cũng thu được không ít ánh mắt khác thường.

Bất quá tất cả những điều này đối với nàng cũng không đủ tạo thành chấn động so với một câu nói của Lăng Vân Phong.

Khi Lý đại thiếu gia an bài phòng ở của hai người, nữ nam tử ôn nhuận như ánh trăng, thần sắc thông dong đến cực điểm lại nói, “Tiểu Sách ở cùng với ta là được rồi, không nhọc đại thiếu gia an bài phòng khác.”

Lý đại thiếu gia khó nén được kinh ngạc nhìn người nào đó.

Trầm Tiểu Sách siết chặt hai nắm tay thành nắm đấm.

Tiểu Hồng ngẩng đầu xem thiên. Ừm, thời tiết hôm nay cũng không tệ lắm.

Khép lại hai mắt, Trầm Tiểu Sách nói, “Lăng Vân Phong, ngươi đây là có ý gì?”

Chiết phiến trong tay của hắn ngã ngửa khỏi cầm nàng lên, cười nói, “Tiểu Sách ở bên ngươi, ta mới có thể an tâm.”

Nàng đang bay cây quạt của hắn, oán hận trừng mắt nhìn hắn, “Ta như thế nào có thể ở cùng ngươi, này là tính cái gì?”

Lăng Vân Phong ngang ngược nói, “Ngươi của ta tất nhiên phải ở cùng ta, cũng miễn cho lãng phí khách phòng của Lý gia không đúng sao?”

Lý đại thiếu gia quyết đoán thật nhanh, quyết định đem phân tranh lưu lại cho hai người bọn họ xử lý nội bộ, “Một khi đã vậy, Trầm cô nương liền cùng cốc chủ ngụ tại Tiêu Tương viên đi.”

“Đa tạ đại thiếu gia.”

“Việc nên làm.” Lý đại thiếu trực tiếp coi nhẹ luồng mắt giết người của Trầm Tiểu Sách phóng tới, nhanh chóng cáo lui, “Vậy tại hạ không quấy rầy hai vị nghỉ ngơi.”

“Ừ.”

Người hầu của Lý gia đương nhiên là hiểu biết xem ánh mắt, mắt thấy trong viện đôi nam nữ lúc này ba đào mãnh liệt hết sức căng thẳng, sáng suốt không có tiến tới, tự tìm chỗ ẩn.

Tiểu Hồng theo hầu chủ lâu ngày, tự nhiên là biết giờ này chuẩn mới là thượng sách, lòng bàn chân giống như được bôi mỡ, lập tức bám theo gót của Lý đại thiếu gia.

Trong viện trúc xanh bao phủ, hai bóng dáng một trắng một tím đứng đối diện nhau hòa cùng với rừng trúc xanh biếc.

Mắt thấy chủ nhân đã chuẩn mất, nha đầu của chính mình cũng bỏ chủ chạy lấy người, Trầm Tiểu Sách vung lên ống tay áo, quay người cũng định rời đi.

Lăng Vân Phong duỗi tay kéo nhân ô vào trong lòng, khoi lên chiếc cằm tròn bóng mềm mại của nàng, gần như nói mê dán sát vào môi nàng nói, “Tiểu Sách yên tâm, ta không lo lãng phí đêm khuya đánh lén đâu.”

Trầm Tiểu Sách không chút khách khí nói, “Nhưng ta lại sợ người đánh lén.”

“Làm gì không khách khí như thế?” Hắn như cười như không cúi đầu, dùng trán đỡ lấy trán nàng, phát ra tiếng cười cực kỳ thanh nhã mê người.

“Hình như kẻ không khách khí chính là ngươi.”

“Tiểu Sách không phải cũng ngầm đồng ý sao?” Hắn ở môi nàng khẽ cắn một cái, mang theo sủng nịnh cười nói, “Vậy không bằng cứ để cho ta muốn làm gì thì làm có được không?”

Trầm Tiểu Sách chưa kịp trả lời, chợt nghe thấy tiếng hét chói tai.

“Các ngươi —— “

Lăng Vân Phong bình thần ung dung ôm cả người trong lòng cùng xoay người lại, nhìn về phía người tới, “Tam tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Đứng ở cổng vòm của Tiêu Tương viên là một lục y cô gái, dung mạo diễm lệ, vẻ mặt khiếp hãi, không dám tin nhìn cảnh tượng hai người vô cùng thân thiết dựa sát vào ở trước mắt.

Trầm Tiểu Sách im lặng ngược nhìn lên trên. Họa thủy a họa thủy, nhất là một mỹ nam siêu việt giới tính như Lăng Vân Phong, quả thật chính là họa thủy trong họa thủy.

“Ngươi cùng với nàng...” Lục y cô gái trên mặt toát ra vẻ thương tâm muốn chết, trong mắt lóe lên lệ quang, một bộ kiêu thái lã chã chực khóc, thật sự chọc người thương xót.

Lăng Vân Phong nhìn xem người trong lòng, cười nói, “Tam tiểu thư muốn nói gì?”

“Nàng là gì của ngươi?”

“Bạn đồng hành.” Trầm Tiểu Sách giành trước mở miệng. Thật sự không dám tưởng tượng nếu câu trả lời toát ra từ miệng người nào đó, không biết sẽ trở thành đáp án kinh người như thế nào.

Lục y cô gái rõ ràng không tin, oán độc trừng mắt liếc nàng.

Nàng nhin không thờ dãi trong lòng. Nàng hết sức vô tội nha, nói thật lại không có người tin.

Lăng Vân Phong không nhanh không chậm tiếp thêm một câu, “Cũng là bạn đồng giường.”

Lục y cô gái đứng không vững, chống tay đỡ lấy công vòm.

Còn Trầm Tiểu Sách thì tức giận đến mức muốn cắn chết người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhà Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Edit: Cesia

Giai nhân hàm lệ mà đi, chỉ còn lưu lại trong gió tiếng thổn thức của tâm hồn vỡ vụn của thiếu nữ.

Một tiếng than nhẹ dạt ra khỏi cánh môi, Trầm Tiểu Sách không khỏi cảm khái, “Nghiệp chướng a.”

Cánh tay đang quấn lấy eo nàng hơi hơi siết chặt, Lăng Vân Phong nghiêng ngẫm nhìn nàng, “Nàng vì sao một chút ghen tuông cũng không có?”

“Người lại không thích nàng, ta vì sao muốn ăn dấm chua?” Nàng buột miệng trả lời theo bản năng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng chính nàng cũng không khỏi cảm thấy sùng sốt.

Cánh môi đột nhiên dán lên sườn mặt nàng, đi kèm theo thanh âm ôn nhuận nhuốm một chút khàn khàn, có vẻ mị hoặc mà gợi cảm, “Nha, thì ra là thế à.” Âm cuối biến mất giữa bốn phiến cánh môi tương hợp nhau.

Khi hân buông nàng ra, Trầm Tiểu Sách tựa đầu chôn ở trước ngực hắn, một bên cổ bình ôn lại hô hấp, một bên cảm tức véo vào bên hông hắn. Ngay trước mặt của hạ nhân Lý gia, hắn lại chẳng thèm kiêng nể gì, hơi quá đáng!

Lăng Vân Phong mày kiếm hơi giương lên, đối với bàn tay nhỏ đang tác quái ở bên hông hắn không đáng để ý tới, trực tiếp cúi người xuống bồng nàng lên, xoay người hướng khách phòng đi tới, dùng chân đá cửa phòng.

Tiến vào nội thất, Trầm Tiểu Sách liền dè dặt thanh âm gầm lên, “Còn không thả ta xuống?”

Lăng Vân Phong nghe theo.

Vừa mới đặt chân xuống đất, nàng lập tức dăng tặng cho hắn mấy đá, về mặt phần nộ hằm hằm ngồi xuống ghế.

“Thật sự nổi giận?” Hắn sắp lại gần ngồi xổm ở trước mặt nàng.

“Ta không thích người như vậy.” Quá mức lỗ mãng, làm cho người ta hận nghiền răng.

Hắn nắm lấy tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau, khẽ cười nói, “Đối mặt với người mình âu yếm mà muốn ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng không ngo nghiêng, quả thật quá khó khăn đối với ta.”

“Nhưng người cứ như thế khinh bạc ta, là đem ta đặt ở chỗ nào?” Lúc trước ôm nàng bồng nàng cũng liền thôi, hôm nay hắn lại làm thế trước mặt bao người, thật sự là đáng giận!

Lăng Vân Phong chăm chú nhìn vào mắt nàng, chân thành tha thiết nói, “Ta vẫn luôn đặt nàng trong tim ta.”

Trầm Tiểu Sách nhìn thẳng hắn, cuối cùng dưới ánh nhìn chăm chú của hắn nàng đành phải chặt vật dòi đi tầm mắt.

Lòng của hắn nàng không phải không thấy, chỉ có điều nam nhân như thế nàng cho dù có muốn nhận cũng nhìn không thấu, đối với chuyện không thể nắm chắc từ trước đến nay nàng luôn không muốn dính vào quá sâu, thậm chí do dự chùn bước.

Nàng chỉ muốn có một cuộc sống an ổn, mà người trong giang hồ lại quá mức phiêu bạc, bọn họ đều không có gốc rễ, có ân báo ân có cừu báo cừu, cuộc sống luôn bị quần quanh trong ân oán cừu hận, lại không hề biết đến người nhà bị bọn họ bỏ lại phía sau hoài như thế nào tâm tình chờ đợi bọn họ trở về.

Cái gọi là anh hùng, đại hiệp ở trong mắt của nàng, chẳng qua chỉ là hình tượng bị mọi người khuếch đại. Tựa như phụ thân của nàng, mỗi người đều nói Trầm tử tướng là trung thần lương tướng, nhưng ông lại không rảnh rỗi để chiều cổ nàng cùng mẫu thân, ngay cả đèn lúc mẫu thân lâm chung cũng không thể đợi được ông trở về.

Nhìn nàng trong lúc vô tình để lộ ra vẻ đau thương cùng yếu ớt, trái tim của Lăng Vân Phong hơi thất lại, đứng dậy kéo nàng ôm vào lòng.

Trầm Tiểu Sách tựa đầu chôn ở trong lòng hắn, vòng tay ôm lấy eo hắn. Giờ khắc này, nàng chỉ muốn dựa vào vòng ôm ấp này, cho dù vòng ôm này có lẽ cũng không bền chắc.

“Tiểu Sách.”

Không biết qua bao lâu, Lăng Vân Phong lên tiếng đánh vỡ bầu không khí yên lặng trong phòng.

“Hử?”

“Nàng phải chịu trách nhiệm đối với ta.”

Nàng ngơ ngác, nghĩ mình bị huyền thính (thính giác bị ảo giác, nói đơn giản là nghe lầm).

“Nàng vừa mới khinh bạc ta.” Hắn bày ra vẻ mặt nghiêm chỉnh ngôn từ (ngôn từ chuẩn mực, ý nghĩa chính đáng) nói.

Huyệt thái dương của Trầm Tiểu Sách co rút lại, cơ hồ muốn lao tới cắn chết tên nam nhân đang trợn mắt nói dối trước mặt.

“Nếu chuyện vừa rồi mà cho là ta khinh bạc người muốn ta chịu trách nhiệm, vậy mấy ngày nay người đối với ta động tay động chân vậy chẳng phải càng phải chịu trách nhiệm sao?” Làm người không thể vô sỉ đến thế! Hắn thật sự không sợ bị thiên lôi đánh chết sao?

Hắn tươi cười rạng rỡ, cầm lấy tay nàng, gật đầu, “Được, ta cưới nàng.”

Ông trời, mau cho thiên lôi giáng xuống đi, nếu không thiên lý ở đâu?

“Không cần.” Nàng cắn răng.

“Gã cho ta đi, ta nguyện ý đối với nàng chịu trách nhiệm.”

“Người làm gì cứ nhất định phải đối với ta chịu trách nhiệm?” Nàng tức giận khẽ gầm lên.

Lăng Vân Phong vẻ mặt vô cùng đứng đắn nhìn nàng, ngữ điệu trước nay còn chưa bao giờ thành thật đến thế, “Vậy có nghĩa là ta có thể đối với nàng làm chuyện mà ta nghĩ muốn làm.”

“Àm” một tiếng, Trầm Tiểu Sách cả người đều bị nướng chín, hằm đến rục.

Hắn cúi người ở bên tai nàng thì thầm, “Tiểu Sách, làm thánh nhân thật vất vả, ta cảm thấy vẫn là làm cầm thú tốt hơn.”

Không thể nhịn được nữa, nàng một cước đạp qua.

Hắn chịu một cước của nàng, hình tượng cũng không hề bị sút mẻ chút nào, còn tiếp tục ở bên tai nàng thì thầm, “Không bằng đêm nay ta liền làm cầm thú tốt lắm.”

Trầm Tiểu Sách chớp lấy bình hoa trên bàn trà ném tới. “Cầm thú — “

Hắn vung tay lên, bình hoa liền văng vàng an ổn trở lại vị trí cũ, sau đó lại duỗi tay ra, kéo cả người nàng ôm vào trong lòng, vẻ mặt cười đến mỹ mãn, “Nàng rốt cuộc đáp ứng rồi nha.”

“...”

Thời tiết tháng sáu, cho dù miễn viện đều được bao phủ bởi bóng trúc râm mát, ban đêm trong phòng không khí vẫn cứ oi bức.

Dưới thời tiết như thế, ngủ một mình hoàn hảo, trên người chỉ cần phủ một lớp áo yếm cùng với tiết trời, nhưng cùng người khác đồng giường mà ngủ thì quả là chuyện cực hình.

Trầm Tiểu Sách rất nóng nực, hơn nữa lại rất sợ nóng.

Nhưng hiện tại đừng nói tới áo lót, ngay cả ngoại sam nàng cũng không dám cởi.

Cùng sói đồng miện, thật sự quá mức nguy hiểm!

Vì thế, liên tục mấy ngày nay, vừa tỉnh lại, quần áo cả người đều bị mồ hôi làm ướt sũng, không thể không tắm rửa đổi một bộ quần áo mới sạch sẽ.

Mỗi khi nhìn đến kẻ đồng nằm một giường với nàng Lăng Vân Phong một thân sạch sẽ khoan khoái đứng dậy, nàng lại nhìn không được dùng ánh mắt ghen tị cộng thêm oán hận trừng hắn.

Hôm nay, sau khi Lăng Vân Phong giúp Lý phu nhân châm cứu bốc thuốc xong trở lại Tiêu Tương quán, trước sau như một lại thu được ánh nhìn chăm chăm đầy ai oán của Trầm Tiểu Sách, trong tay nàng còn đang cầm một chén nước ô mai ướp lạnh.

Tiểu Hồng đang đứng một bên giúp nàng quạt.

“Tiểu Sách, nàng cứ tiếp tục nhìn ta như thế, kẻ không biết còn tưởng nàng muốn gây sự...” Nhìn đôi con ngươi phun hỏa của nàng, hấn thức thời tiêu âm, sờ sờ cái mũi, đoạt lấy bát nước ô mai trong tay nàng, một ngụm uống cạn.

Trầm Tiểu Sách hận không thể ở trên người hấn trừng xuyên thủng một cái động, tên nam nhân này nói chuyện khẩu cang ngày càng không biết kiềm hãm.

Tiểu Hồng cúi đầu cười trộm.

“Tiểu thư, em đi lấy giúp cô một bát nước ô mai khác.” Nói xong, không đợi chủ từ ra tiếng liền cầm lấy bát không rời đi.

Trầm Tiểu Sách hung hăng trừng hướng nha hoàn bỏ chủ không đếm xỉa kia, đáng tiếc chỉ trừng được cái bóng của nàng ta.

“Thật sự cang ngày càng không thể tưởng.” Nàng nhin không được lắm bảm.

Lăng Vân Phong đưa tay kéo nàng dậy, bản thân thì ngồi xuống ghế, sau đó kéo nàng ngồi vào trong lòng hấn, ôm lấy eo nàng.

“Lăng Vân Phong, xem như ta cầu xin ngươi.” Nàng nhin không được xuống nước.

“Chuyện gì?” Hấn không rõ nên hỏi.

“Bảo bọn họ chuẩn bị cho ta một gian phòng khác đi.” Người này tuy mỗi đêm đều rất quy củ, nhưng nàng lại bị thời tiết tra tấn thống khổ không chịu nổi, nàng thật lo lắng ngày nào đó chịu không nổi đang ngủ kéo xuống quần áo tiện nghi cho hấn.

“Ta buổi tối cái gì cũng chưa làm nha.” Hấn vẽ mặt cực kỳ vô tội, chỉ có điều trong mắt lại lóe lên một chút ánh sáng quỷ dị.

“Hiện tại ngươi làm còn thiếu sao?” Nàng quay đầu trừng hấn.

Hấn gác đầu trên vai nàng, nhẹ thở dài, “Chuyện muốn làm nhất lại không thể làm, mấy thứ này bất quá cũng chỉ là muối bỏ biển, kẻ chân chính bị dày vò là ta không phải nàng, Tiểu Sách a.”

Quá vô sỉ!

“Đây là ngươi tự tìm.”

“Đừng nha, cho nên đêm nay ta quyết định vẫn là làm cảm thú tốt hơn.” Hấn rất biết nghe theo lời phải.

Trầm Tiểu Sách lâm vào chán nản.

Câu này hấn đã nói nhiều lần, nàng cũng không thèm đáp trả. Người này chính là thích trêu chọc nàng, thích xem bộ dạng giận không thể át lại vô pháp khả thi của nàng, quả thật có bệnh!

Kết quả, đêm hôm đó nàng vừa mới chớp mắt chưa được bao lâu, đã bị người đánh thức.

“Lăng Vân Phong, ngươi đang làm gì?”

“Nàng nói xem?” Hấn nắm lấy áo lót của nàng ném ra bên ngoài màn.

“Ngươi sẽ không phải muốn...” Nàng biến sắc.

Hấn áp chế thân thể của nàng, không cho nàng đào thoát, cười đến dị thường yêu nghiệt, “Ta đã nói rồi, đêm nay ta phải làm cảm thú.”

“Đừng nào loạn.” Nàng cố gắng trấn định nói, “Cùng một trò đùa cứ diễn đi diễn lại không có ý nghĩa đâu.”

Tay phải của hấn từ môi nàng trượt dần xuống phía dưới, lướt qua khe rãnh giữa hai tòng, cuối cùng xâm nhập vào trong tiết khô của nàng, quanh quẩn ở phần ở phần da thịt mềm mại bóng loáng của đùi trong.

Hấn liếm hai cánh môi của nàng, thì thào, “Ta không phải nào loạn, Tiểu Sách, ta thật sự nhin không nổi nữa.” Ngón tay đâm vào, ở nàng hút vào một ngụm khí lạnh, động tác cũng chậm rãi nhanh dần lên.

Trầm Tiểu Sách trong đầu loạn thành một đống. Giờ khắc này, đối với nàng mà nói chuyện phát sinh bất ngờ này cũng không phải là chuyện bất ngờ, dù sao ý đồ của hấn đối với nàng cũng đã sớm thẳng thắn, chỉ có điều khi chuyện xảy ra trước mắt, nàng thật sự phát hoảng, không biết phải phản ứng như thế nào.

Hấn hôn dừng lại ở môi nàng, quyến rũ cái lưỡi thom tho của nàng cùng nhau chơi đùa, hai tay theo bản năng trên cơ thể nàng tiến hành xâm chiếm.

Dần dần, nàng buông tha cho chống cự, vòng tay ôm lấy gáy hắn, thân thể vô thức cong lên dán sát vào người hắn, một sự mời mọc không lời.

Khi lửa nóng vùi vào trong cơ thể nàng, móng tay nàng bấm sâu vào đầu vai hắn, sở hữu tiếng kêu đau đớn đều bị hắn phong giam ở trong miệng.

Nửa đêm trong căn phòng đóng chặt, trên chiếc giường lớn chạm trổ hoa văn phát ra thanh âm luật động hài hòa, cùng với bên trong bức rèm sa vang lên tiếng ni non kiều diễm của chim oanh tạo nên một giai điệu uyên ương hoan khúc thiên cổ không thay đổi.

Mồ hôi đã sớm làm ướt sũng tấm đệm giường ở dưới thân, mà kẻ ở phía trên thân thể nàng dường như không biết mệt mỏi không ngừng đoạt lấy, một lần rồi lại một lần đưa nàng lên đỉnh cao hoan ái.

Tầng sáng những tia sáng đầu tiên của mặt trời xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng xâm nhập vào trong phòng, bên ngoài truyền đến tiếng chim hót rả rích, còn có tiếng người qua lại.

Lăng Vân Phong lại một lần nữa ở trong cơ thể nàng phóng thích, dán cả người vào lưng nàng, nhân bởi vì trắng đêm hoan ái mà thanh âm có vẻ khàn khàn truyền vào trong tai nàng đang nửa ngủ nửa mê.

“Cám ơn nàng, Tiểu Sách.” (Cesia: Lần đầu tiên nghe thấy một người con trai cảm ơn một người con gái sau lần đầu tiên hoan ái, cũng bởi vì câu này ta mới đổ một cái rụp, yêu bạn Phong nhắm nhắm. ....)

Trầm Tiểu Sách giờ phút này chỉ có một ý niệm trong đầu — chính là ngủ, ở hắn đành chỉ cầu hoan nàng rất nhanh liền trôi vào giấc ngủ.

Ánh mặt trời thâm nhập vào bên trong rèm, rọi sáng một vòng thân nhiên thanh hắc bên dưới mắt nàng, cùng với những vết xanh tím ứ ngân lửa lò trên làn da trần ở bả vai và gáy.

Lăng Vân Phong khoác vào kiện quần áo rồi bước xuống giường, chỉ chốc lát sau quay trở lại giường trong tay cầm một bình sứ, mang theo thân nhiên hương thơm thanh nhã của hoa sen.

Hắn chấm ngón tay vào thuốc mỡ, cẩn thận bôi lên trên thân thể của nàng, bình thuốc mỡ rất nhanh dùng hết.

Nhìn người đang ngủ say trong lòng, môi hắn khẽ cười lên. Tư vị của tình yêu nam nữ quả nhiên tuyệt không thể tả.

Mâu quang chuyển động, nhìn đến vết thương do chính mình tạo ra trên người nàng, trên mặt hắn hiện lên chút ảo não. Thuốc mỡ vẫn là pha chế thiếu.

Xuyên thấu qua cửa sổ nhìn sắc trời bên ngoài, hắn che tay ngáp một cái, ôm lấy người trong lòng nhắm mắt rơi vào mộng đẹp.

Trầm Tiểu Sách tỉnh lại đã là lúc ánh chiều rắng đỏ ở cửa sổ giấy, mà nàng là bởi vì bị đói tỉnh, vừa cử động, cả người giống như bị xe nghiền qua, đau không chịu nổi, đành phải nằm sấp ở trên giường hồ lớn, “Tiểu Hồng — “

Thanh âm chưa kịp hạ xuống, Tiểu Hồng vốn canh giữ ở bên ngoài liền chạy vào, “Tiểu thư, cô rốt cuộc cũng tỉnh dậy.”

“Ta đói bụng.”

“Nô tỳ đi lấy đồ ăn cho cô.” Tiểu Hồng hấp tấp chạy ra ngoài.

Không mất bao lâu liền bưng một khay đồ ăn trở lại.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Nàng một bên bày đồ ăn, một bên cẩn thận đánh giá vẻ mặt thống khổ theo trên giường đứng dậy của chủ tử.

“Hoàn hảo.” Nàng cố cường chống đỡ nói. Kỳ thật đau muốn chết, cái tên nam nhân không biết tiết chế kia.

Tiểu Hồng nhìn thấy chủ tử bước đi đều có chút cố sức, nhanh chóng chạy tới đỡ lấy nàng đi đến cạnh bàn, sau đó đi thu dọn chăn đệm.

Nhìn thấy một vết đỏ sậm phía trên đệm giường hỗn loạn, Tiểu Hồng kinh ngạc xoay người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng bị nhuộm đỏ cả ráng mây hồng, lúng ta lúng túng nói, “Tiểu thư, cô cùng với Lăng công tử...” Khó trách hôm nay Lăng công tử phá lệ ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, trước khi ra ngoài còn căn dặn nàng không cần quấy rầy tiểu thư nghỉ ngơi.

Trầm Tiểu Sách trong tay cầm chiếc đũa thoáng dừng lại một chút, thấp giọng nói, “Bị đan em mang đi giặt sạch là được.”

“Nô tỳ biết.”

Trầm mặc một hồi, Tiểu Hồng mới dè dặt mở miệng, “Vậy về sau nô tỳ nên xưng hô với Lăng công tử như thế nào?”

Trầm Tiểu Sách không chút do dự trả lời, “Như cũ.”

“A?”

“Giúp ta chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa.”

“Vâng.”

Đội cho Trầm Tiểu Sách ăn no, nước ấm cũng đã được chuẩn bị xong.

“Nô tỳ hầu hạ tiểu thư tắm rửa.”

“Em đi ra ngoài đi.”

Tiểu Hồng do dự một chút, cuối cùng vẫn lui ra.

Trầm Tiểu Sách cởi bỏ y phục, hơi có chút cổ sức bước vào bên trong mộc bồn, cả người chậm rãi chìm vào trong nước ấm.

Trên người to to nhỏ nhỏ hoặc nặng hoặc nhẹ đủ các loại dấu vết, đủ để chứng minh đêm hôm qua điên cuồng như thế nào, nàng biết trên người nàng đã có người giúp bôi thuốc mỡ, mùi hương hoa sen thân nhiên vẫn còn quanh quẩn trong giấc mộng, chỉ là kẻ đã bôi thuốc cho nàng kia vừa tỉnh lại đã không thấy bóng dáng.

Trong lòng tựa hồ có chút ê ẩm, trống rỗng, cảm giác bức bối khiến nàng rất khó chịu.

Trầm Tiểu Sách nhắm mắt lại, cả người đều chìm vào trong nước, mãi cho tới khi gần như hít thở không thông nàng mới trôi lên.

Sau khi tắm xong, nàng gọi nha hoàn tiến vào, giúp nàng lau khô chải tóc.

Đội cho tóc hoàn toàn khô ráo mới chuẩn bị đi ngủ, Tiểu Hồng rút cuộc nhìn không được, “Tiểu thư, vì sao cô không hỏi Lăng công tử ở chỗ nào?”

“Lúc này chưa trở về, chứng tỏ hắn còn có việc, cho dù hỏi thì có thể làm được gì?” Trầm Tiểu Sách lạnh nhạt nói.

Tiểu Hồng nhất thời không biết nói gì, tiểu thư nhà nàng thật sự không giống người thường, đem sự trong sạch của mình giao cho người ta, vừa tỉnh lại ngay cả hỏi cũng không hỏi một chút hành tung của người nọ.

Trừ bỏ bội phục, nàng cũng không biết như thế nào biểu đạt tâm tình của mình.

“Không có việc gì, em cũng đi nghỉ sớm đi.”

“Vâng.”

Tiểu Hồng vừa đi, trong phòng chỉ còn lại một mình Trầm Tiểu Sách, nàng dựa vào đầu giường, nhìn ánh nến lay động trên bàn xuất thần.

Hỏi hận? Không hỏi hận?

Nàng không biết đáp án, cũng không muốn biết đáp án...

Dần dần mắt có chút cay xè, nàng mới phát hiện chính mình nguyên không hề chớp mắt, cứ thế nhìn chăm chăm vào ánh nến đang cháy, nhìn từng giọt từng giọt sáp nhỏ giọt xuống mặt bàn.

Khóe miệng có chút tự giễu nhếch lên. Nàng cần gì phải ở trong này tự chuốc phiền toái? Chuyện đã phát sinh không thể cứu vãn, điều có thể làm chính là đối mặt với nó.

Ánh mắt không hèn mà lại hướng về phía ngoài. Hắn không trở về cũng tốt, hiện tại nàng cũng không biết nên đối mặt với hắn thế nào.

Hồi tưởng lại đêm qua hắn điên cuồng đòi lấy, Trầm Tiểu Sách mặt đỏ lên, có chút tức giận giật phăng màn, ngã người xuống ngủ.

Chính là nằm trên đệm giường mới, trong đầu lại hiện lên tình cảnh điên cuồng đến cực điểm đêm qua, nàng kéo cao chăn lên, nhắm mắt mệnh lệnh cho chính mình ngủ. Ngủ thì sẽ không có việc gì.

Ngay lúc nàng thật vất vả mới có thể mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, hai bàn tay chết tiệt lại lay nàng tỉnh.

Nàng có chút mờ mịt mở mắt ra, lọt vào tầm mắt là khuôn mặt tuần tú phóng đại, nàng lập tức thanh tỉnh, khuôn mặt trong nháy mắt cũng bị thiêu đỏ rực.

“Tỉnh?” Hắn về mặt ân tình nhìn nàng, hai tay vẫn tiếp tục bận rộn cởi bỏ y phục trên người nàng.

“Lăng Vân Phong—” Nàng vừa thẹn vừa giận, “Người còn muốn làm gì?”

Trong mắt hắn hiện lên tia bồn chồn, hơi hươu binh sứ trong tay, “Ta chỉ là muốn giúp nàng bôi thuốc.”

“Không cần, bôi thuốc mỡ cảm giác dính dính, rất khó ngủ.” Nàng bảo vệ lớp quần áo cuối cùng sót lại trên người, không chịu thoái nhượng.

“Được rồi, những chỗ khác không bôi cũng không sao, nhưng vai và gáy phải bôi, thời tiết này, nàng xuất môn ăn mặc quá dày để che lấp thật không tốt.”

Đúng rồi, lúc tắm rửa nhìn thấy những dấu vết trên người quả thật khiến nàng đau đầu, Trầm Tiểu Sách thỏa hiệp.

Hắn vừa cẩn thận giúp nàng thoa thuốc vừa nói, “Ta biết hôm nay nàng nhất định ngủ thẳng đến khuya, sau khi giúp bảo chủ phu nhân châm cứu xong ta liền đi phối chế thuốc mỡ này.”

Trầm Tiểu Sách im lặng lắng nghe. Hắn là đang giải thích với nàng hành tung của hắn, tuy rằng nàng cảm thấy không tất yếu, nhưng không thể phủ nhận sự buồn bực trong lòng tựa hồ đang chậm rãi tiêu tán.

“Thời gian quá ngắn, vội vàng phối chế, tuy dùng được nhưng hiệu quả cũng không bằng loại thuốc phối chế trước kia, sau này ta sẽ làm thêm nhiều một chút để dùng.”

Trầm Tiểu Sách vì câu nói của hắn mà không tự chủ được run lên, nhưng vẫn im lặng không nói.

Chỉ có điều sau lại bàn tay của người nào đó càng lúc càng trượt dần xuống phía dưới, nguyên vốn định không thêm mở miệng Trầm Tiểu Sách rốt cuộc không thể tiếp tục bảo trì trầm mặc, “Ta mệt mỏi, muốn ngủ.”

Lăng Vân Phong tuy lòng không cam nhưng vẫn thu hồi thủ. Tối hôm qua hắn quả thật có chút thái quá, vẫn là cố nhẫn một chút đi.

Cả phiến rừng trúc xanh um tươi tốt, mỗi khi có gió thổi qua lại xào xạt lay động.

Ngồi dưới bóng trúc lay động theo từng cơn gió thoảng hương thơm ngát trong viện để đọc sách thật là một chuyện thích ý, cũng là chuyện mà Trầm Tiểu Sách yêu thích nhất khi làm khách ở Lý gia bảo.

Nàng vì Lăng Vân Phong mới có thể đến đây, cho nên ở nơi này trừ bỏ Lăng Vân Phong, nàng không cần nhận thức những người khác, đây cũng là nguyên nhân nàng không bước chân ra khỏi Tiêu Tương quán.

Từ lúc Trầm Tiểu Sách trụ vào vườn, trong rừng trúc có thêm một chiếc ghế trúc với một kỷ trà. Mỗi khi nàng ngồi ở trúc y xem thư hóng mát, trên kỷ trà sẽ bày mấy thứ trà bánh, hoa quả để nàng nhắm nháp.

Nhưng nàng không ra Tiêu Tương viên cũng không có nghĩa là người khác sẽ không tiến vào Tiêu Tương viên.

Lý Tương Vân vừa đi vào rừng trúc đảo mắt một cái liền nhìn thấy một cô gái mặc áo trắng đang ngồi trên trúc y xem sách, một thân nguyệt sắc thấp thoáng dưới thùy trúc càng tăng thêm vẻ thanh nhã tú lệ, giờ tay nhắc chân đều toát lên vẻ phong tình.

Trong khoảnh khắc, nàng đột nhiên cảm thấy Lăng Vân Phong yêu thương một người như Trầm Tiểu Sách là lẽ đương nhiên, bởi vì ngay cả chính mình muốn tới tìm nàng gây sự trong lòng cũng không khỏi sinh ra một chút cảm giác thích nàng.

“Người chính là Trầm Tiểu Sách?” Nàng biết rõ còn có hỏi.

Trầm Tiểu Sách nghe thấy tiếng quay đầu nhìn lại, đập vào mắt là khuôn mặt có chút quen thuộc, sơ lược một chút nàng liền đoán được thân phận của người đến, đứng dậy, thi lễ nói, “Không biết Lý cô nương tìm ta có việc gì?” Khuôn mặt này có rất nhiều điểm tương đồng với tam tiểu thư mà nàng gặp ngày đầu tiên đến Lý gia, hẳn là một vị tiểu thư khác của Lý gia.

“Ta muốn ngươi rời khỏi Lý gia bảo.” Lý Tương Vân trực tiếp đi vào vấn đề.

Nàng lạnh nhạt cười, “Ta cùng đến với Lăng công tử, lời này cô nương hẳn là nên đi nói với hắn mới đúng.” Người nào đó hoa đào quả thật phồn thịnh à, sẽ không phải là đem toàn bộ các vị tiểu thư của Lý gia đều trên chộc đi?

Lý Tương Vân cũng cười nói, “Lúc trước chúng ta mời Lăng đại ca đến giúp gia mẫu trị bệnh, nguyên cũng không có mời cô nương đến.”

Trầm Tiểu Sách nghe ra được ý châm chọc trong lời nói của nàng ta, nàng vẫn như cũ vân đạm phong khinh nói, “Ta vốn cũng không muốn đi theo đến.”

Lý Tương Vân biến sắc.

Trầm Tiểu Sách thông dong chống đỡ.

“Lam tỷ tỷ nói quả không sai, miệng lưỡi của ngươi quả nhiên sắc bén.”

Trầm Tiểu Sách cup mắt xuống, là Lam Tĩnh Tuyết?

“Tóm lại, Lý gia bảo không chào đón ngươi.”

“Nhìn ra được.” Là phi thường không chào đón.

Lý Tương Vân tiếp tục nói, “Nếu ta là ngươi, ta nhất định sẽ không mặt dày ở lại trong này.”

Trầm Tiểu Sách mỉm cười, vẫn thản nhiên như không có việc gì nói, “Cho nên hôm nay ngươi mới còn có thể ở trong này nhìn thấy ta không phải sao?”

Lý Tương Vân nghẹn họng.

Tiểu Hồng thay tiểu thư đi lấy sách vừa vào rừng trúc liền nghe thấy hai người đối thoại, vội vàng chạy đến bên chủ tử, hướng về phía cô gái không có thiện ý kia, lớn tiếng nói, “Người muốn làm gì tiểu thư nhà ta?”

“Hừ, có chủ tử như thế nào liền có nha đầu như thế ấy.”

“Ta thấy nhà các người mới là không có giáo dưỡng, chạy đến trong vườn của khách nhân nói huơu nói vượn, tiểu thư nhà ta làm gì mà người lại bảo là vượt quá phép tắc?” Tiểu Hồng hai mắt bốc hỏa.

“Vậy thì phải hỏi tiểu thư nhà người, không danh không phận đi theo Lãng đại ca, còn ở tại nhà chúng ta làm ra chuyện thuần phong bại tục như vậy.” Lý Tương Vân bị Tiểu Hồng nhất kích, nhất thời buột miệng nói ra.

Tiểu Hồng nắm chặt hai nắm tay muốn xông lên, bị Trầm Tiểu Sách giữ lại.

“Tiểu thư ——” Tiểu Hồng quay đầu lại, nhìn thấy chủ tử khuôn mặt trong nháy mắt huyết sắc hoàn toàn biến mất đầu lông kêu lên.

Trầm Tiểu Sách túm chặt lấy tay nàng, chậm rãi mở miệng, “Vô luận ta làm gì, tựa hồ cũng không tới phiên Lý cô nương lên mặt thuyết giảng.”

Lý Tương Vân lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận, lại nhìn đến đôi phương sắc mặt tái nhợt, càng thêm bối rối, nhưng vẫn không muốn thua mặt mũi, tự cường biện nói, “Chẳng lẽ người làm được ta liền không thể nói sao?”

Tiểu Hồng cúi đầu xuống cắn chặt môi dưới. Tiểu thư túm lấy tay nàng đau quá, đủ thấy giờ phút này lòng của tiểu thư có bao nhiêu đau, nàng chán ghét người ở nơi này.

“Chuyện nam nữ, người tình ta nguyện, cùng người bên ngoài không có quan hệ, Tiểu Sách chỉ là không biết Lý cô nương lấy lập trường cùng thân phận gì để chỉ trích ta.”

“Ta...”

“Tiểu Sách.” Một đạo bóng trắng bay đến bên cạnh Trầm Tiểu Sách, ánh mắt âm lãnh bắn về phía miệng hùm mà gan sủa Lý Tương Vân, “Nhị tiểu thư có việc tìm Lãng mỗ sao?”

Lý Tương Vân vừa thấy người tới, không khỏi giật lùi về sau mấy bước, luống cuống tay chân nhìn hấn, “Ta, ta... ta đến gặp Lãng đại ca...”

“Không cần, thỉnh chuyển cáo với lệnh tôn, nếu Lý gia không chào đón Lãng mỗ, không cần lên lút đến thông tri với Tiểu Sách, Lãng mỗ không phải là kẻ không biết lý lẽ, lập tức sẽ rời khỏi.” Lãng Vân Phong cảm nhận được sâu sắc người ở trong lòng hấn toàn thân đều cứng ngắc buộc chặt, cho dù không nghe được nội dung cuộc đối thoại, hấn cũng đoán được bảy tám phần, trong lòng lệ khí đột nhiên tăng cao.

“Lãng đại ca, nương của ta...”

“Lệnh đường thì có quan hệ gì với Lãng mỗ?” Vẻ mặt của hấn đóng băng, thanh âm cũng đông lạnh, không hề có cứu vãn đường sống.

“Người đã đáp ứng chữa khỏi bệnh cho nương của ta, vì thế đại ca cũng đáp ứng làm xa phu cho người ba năm.” Lý Tương Vân trong mắt đã ngấn lệ. Bệnh của nương thật vất vả mới có khỏi sắc, nếu lúc này hấn rời đi, nương có hay không xảy ra chuyện là do chính nàng làm hại.

“Giao dịch hủy bỏ, Lãng mỗ trị liệu cho lệnh đường đến tận đây cũng đủ để đáp lại công làm xa phu vất vả của Lý đại thiếu gia, cáo từ.”

“Lãng đại ca ——” Nàng bị sự tàn bạo chưa bao giờ nhìn thấy trong mắt hấn dọa khiếp hãi, lập tức ngậm miệng.

“Cốc chủ, chuyện gì cũng từ từ nói, thỉnh chờ tức giận.”

Lý Tương Vân nhìn thấy bóng dáng của đại ca phi thân vào rừng trúc, sắc mặt thảm biến.

“Ta nhớ rõ đại thiếu gia từng đáp ứng qua Lãng mỗ sẽ không có người tiến đến quấy rầy Tiểu Sách, vì sao Lý nhị tiểu thư lại ở chỗ này?” Lãng Vân Phong vẻ mặt mây đen mù mịt chất vấn người nào đó.

Lý Đại Thiếu kèm theo nụ cười thận trọng đáp, “Nhị muội mới vừa hỏi bảo, ta không kịp báo cho nàng biết.”

“Phải không?” Lãng Vân Phong cười lạnh, “Nhưng mới vừa rồi Lãng mỗ nghe thấy những lời của nhị tiểu thư, đối với việc trong bảo lại biết rất tường tận đi?”

Lý Tương Vân trong lòng không hiểu sao phát lạnh.

“Nhị muội, còn không mau bồi tội với Lãng cốc chủ.”

“Là hướng ta bồi tội sao?” Lãng Vân Phong quét mắt về phía kẻ đang cầm như hén kia.

Lý Tương Vân cúi đầu, thấp giọng nói, “Trầm cô nương, thật xin lỗi.”

Lý Đại Thiểu chấn động, thế nhưng là xin lỗi Trầm tiểu thư? Việc này chỉ sợ là khó dàn xếp.

Trầm Tiểu Sách đẩy ra Lăng Vân Phong đang ôm mình, tay phải vẫn nắm lấy tay của Tiểu Hồng, lạnh nhạt nói, “Một kẻ thuần phong bại tục như Tiểu Sách chỉ sợ là nhận không nổi lời xin lỗi của nhị tiểu thư bằng thanh ngọc khiết, Tiểu Hồng, chúng ta đi.”

“Vâng.” Tiểu Hồng trước khi đi còn không quên oán hận trừng mắt liếc Lý Tương Vân.

Lý Đại Thiểu thần sắc lạnh lùng, lạnh giọng hỏi, “Nhị muội, người đã nói hươu nói vượn gì với Trầm tiểu thư?”

“Ta, ta...” Lý Tương Vân bị vẻ mặt của ca ca trước nay chưa bao giờ nghiêm khắc tới thế dọa khiếp hãi, sợ tới mức té ngã xuống đất.

Lăng Vân Phong mặt trầm như nước, nhìn theo bóng dáng của Trầm Tiểu Sách chậm rãi ra khỏi rừng trúc, bóng lưng kia lộ ra một cổ xa cách cùng trầm trọng, mới vừa rồi trong khoảnh khắc nàng đẩy hắn ra, hắn liền cảm thấy được nàng tựa hồ có quyết định nào đó, vì thế hắn định trước hỏi rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một lát sau, rừng trúc của Tiêu Tương viên đồ rạp một mảng lớn, Lý Đại Thiểu khoe miệng chảy ra huyết che ở phía trước nhị muội, mà đứng cách bọn họ không xa Lăng Vân Phong quanh thân tản mát ra lãnh ý băng hàn đến tận xương, giống như địa ngục tu la, vẻ tao nhã ngày thường biến mất hầu như không còn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhà Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit: Cesia

“Bốp” một tiếng, âm thanh vang rền chậm rãi phiêu tán trong không khí.

Đánh người, mà kẻ bị đánh cũng chưa hề nhúc nhích mấy may.

Tiểu Hồng bàng quan yên lặng tiếp tục thu dọn hành lý, lần này nàng tuyệt đối đứng về phía tiểu thư, cho dù Lăng công tử có tuấn mỹ gấp trăm lần cũng vô dụng.

“Tiểu Sách.” Hắn đau lòng nhìn nàng cả người run rẩy, ôn nhu khẽ gọi, đối với một cái tát của ai kia hoàn toàn không thèm để ý.

Trầm Tiểu Sách chậm rãi nắm chặt hai tay, thấp mầu, lạnh nhạt xa cách nói, “Chúng ta dừng ở đây đi.” Giang hồ cách nàng quá xa, hắn trên chộc hoa đào cũng nhiều lắm, nhiều đến không kể xiết.

Lăng Vân Phong vươn tay muốn ôm nàng, lại bị nàng xoay người bước đi, nháy mắt thu hồi thủ. Lúc này sợ là nàng chỉ muốn được yên tĩnh một mình.

“Tiểu thư, đã thu thập xong.”

“Đi thôi.” Trầm Tiểu Sách bước ra khỏi phòng, không hề ngoái đầu lại đi ra khỏi Tiêu Tương viên.

Bên ngoài Lý gia bảo đã chờ sẵn một chiếc xe ngựa, vừa thấy chủ tử Trầm Tiểu Sách đi ra, xa phu liền tới nghênh đón.

“Trầm tiểu thư, thỉnh lên xe, đại thiếu gia bảo tiểu nhân đưa tiểu thư thượng kinh.”

“Đa tạ.” Nơi này cách trấn nhỏ còn một đoạn đường, bằng vào cước trình của nàng cùng Tiểu Hồng thật sự là không lạc quan, dưới điều kiện tiên quyết muốn lấy tốc độ nhanh nhất rời đi nơi này, nàng không có lý do gì để cự tuyệt.

Liên tục mấy ngày nay, Trầm Tiểu Sách vẫn như thường lệ ăn cơm đi ngủ nhưng lại không mở miệng nói chuyện, suốt chặng đường vẫn an vị ở cửa sổ xe, ngắm nhìn cảnh vật cùng người đi đường bên ngoài.

Tiểu Hồng xem ở trong mắt, sốt ruột ở trong lòng.

Tiểu thư không phải đang ngắm người thưởng cảnh? Rõ ràng cái gì cũng không nhìn, chỉ là ngồi đó ngẩn người.

Mà bản thân nàng lại không biết nói gì để an ủi, khuyên bảo tiểu thư.

Trầm Tiểu Sách tựa đầu gối lên trên cánh tay phải, ghé vào cửa sổ ngắm nhìn dãy núi ở phía xa xa, nhin không được khề thờ dài.

“Tiểu thư, cô làm sao vậy?” Tiểu Hồng khản trương hỏi.

“Ta không sao, Tiểu Hồng, không cần lo lắng.”

“Tiểu thư –” Nghe chủ tử rót cuộc cũng chịu mở miệng nói chuyện, Tiểu Hồng cơ hồ mừng đến phát khóc.

Trầm Tiểu Sách quay đầu hướng nàng nở nụ cười, “Ta thật sự không có việc gì, không cần đem ta trở thành oa nhi chỉ cần chạm vào một cái liền bị vỡ, tiểu thư nhà ngươi không yếu ớt đến thế.”

Tiểu Hồng an tâm, cả người đều thả lỏng, trên xe ngựa xóc nảy chậm rãi nhắm mắt ngủ.

Ghé vào cửa sổ toa xe Trầm Tiểu Sách đón lấy từng cơn gió mát nhẹ nhàng phả vào mặt, mí mắt càng lúc càng nặng trĩu, cuối cùng cũng đi vào giấc ngủ.

Đợi cho nàng tỉnh dậy, người đã muốn ở trên giường.

Màn giường bằng vải bố xanh mà khách sạn bình thường hay dùng, nàng từ trên giường ngồi dậy, sau đó sợ run, ngoại y của nàng đã bị cởi ra, trên người chỉ còn lại áo lót.

Sắc mặt của nàng hơi hơi trầm xuống, không có đưa tay vén màn lên, hồ hững mở miệng nói, “Ta đã nói rồi, không cần lại dây dưa.”

Bên ngoài truyền đến tiếng cười khề quen thuộc, “Ta hình như cũng không có đáp ứng nàng.”

Trầm Tiểu Sách vén màn, cầm lấy quần áo giặt ở một bên định mặc vào.

Hoa mắt, nàng đã rơi vào một vòng ôm quen thuộc.

Lăng Vân Phong cúi đầu hôn lên mặt nàng, cười nói, “Đã mấy ngày trôi qua rồi, cho dù có tức giận tới cỡ nào thì khí cũng nên tiêu hết, chẳng lẽ nàng thật sự muốn ta ngày nào cũng ngủ trên nóc nhà sao?”

Nàng trừng mắt nhìn hắn, “Ngươi quả nhiên vẫn đi theo ta.”

“Nương tử như hoa như ngọc một mình lên đường, tại hạ thật sự không yên lòng.”

“Ai là nương tử nhà ngươi, chớ có nói hươu nói vượn.” Trầm Tiểu Sách vừa nói vừa né tránh, không cho hắn tiếp tục hôn môi nàng.

Lăng Vân Phong tùy nàng né tránh, chỉ một lòng đem nàng giam cầm chặt chẽ ở trên đùi, hôn không được đôi môi đỏ mọng mê người, dứt khoát liền lặc hạ ấn ký ở trên cổ và vai nàng.

Trên cổ truyền lại cảm giác vừa đau vừa ngứa, cảm giác tê dại thẩm thấu vào trong da truyền đi khắp cơ thể làm cho Trầm Tiểu Sách không thể không cắn chặt môi dưới, chỉ sợ chính mình nhin không được bật ra tiếng rên rỉ xấu hổ.

Không biết khi nào thì cả hai đã muốn ở trên giường, Trầm Tiểu Sách bị hắn đặt ở dưới thân, y phục duy nhất trên người đã sớm cách nàng mà đi.

Tay hắn lang thang trên cơ thể nàng, treu chọc tất cả những chỗ mẫn cảm, lời nói hỗ trợ truy cầu dần dần mềm hóa sự kháng cự của nàng, cuối cùng thành công công thành đoạt đất.

Mười ngón tay mạnh mẽ đan vào nhau, cùng với biên độ càng lúc càng lớn dần của hắn, Trầm Tiểu Sách rốt cuộc không kiềm được phát ra tiếng rên rỉ kiều mị.

Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, mồ hôi theo thái dương rơi xuống bộ ngực trắng như tuyết của nàng.

Mãi cho đến khi hết thảy quay về yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng tim đập bình ổn của mỗi cá nhân.

Ngoài cửa sổ tiếng dế rả rích đang xướng lên khúc ca đêm, xa xa còn có tiếng ếch kêu phụ họa.

Trầm Tiểu Sách bọc cả mình trong chăn đưa lưng về phía hắn, không muốn quan tâm cái tên nam nhân đã chiếm hết tiện nghi của nàng.

Lăng Vân Phong từ phía sau ôm nàng, cọ cọ vào sườn tai nàng, khề cười nói, “Tiểu Sách, nàng cùng ta đã sớm không khác gì phu thê, ta đã phái người đến lệnh tôn đề cầu thân, đừng giận ta nữa được không.”

“Cái gì?” Nàng cả kinh, lập tức xoay người lại, “Ngươi phái người đến cha ta cầu thân?”

Hắn đưa tay xoa cằm nàng, sùng sục cười nói, “Nguyên bản ta cũng không tưởng nóng vội như vậy, ta vốn định chờ nàng gặt đầu đồng ý rồi mới tiến hành. Nhưng.” Trong đôi con ngươi của hắn hiện lên một đạo rét lạnh sắc bén, “Nếu bởi vậy mà khiến cho nàng chịu ủy khuất, ta tuyệt không cho phép.”

Trầm Tiểu Sách tiếp theo trầm mặc không nói, lời nói của Lý Tương Vân ngày đó quả thật giống như một thanh đao bén nhọn đâm sâu vào trong lòng

nàng, nàng từ nhỏ đã tuân theo khuê huấn, nhất thời kim lòng không đậu trong tình trạng ốm ờ đã đem bản thân cho hắn, rồi cuộc đánh mất đi sự dè dặt vốn có.

“Hối hận?” Lăng Vân Phong ra vẻ không chút để ý hỏi, nhưng trái tim của hắn có chút treo lên.

Trầm Tiểu Sách không chút do dự lắc đầu. Tâm bất do kỷ, thân bất do kỷ, nàng biết rõ chính mình đã sớm động tâm, nếu không cũng sẽ không để cho nam nhân này chạm vào nàng, cho nên nàng không có lý do gì hối hận.

Hắn đem nàng ôm thật chặt vào trong lòng. Khi đó hắn nhiều lần vạch ra mưu kế đưa nàng vào tròng cho đến khi thời cơ chín mùi, thuận lý thành chương, nhưng hắn lại không nghĩ tới nàng xuất thân thế gia vọng tộc, từ thuở nhỏ đã được dạy tuân thủ lễ giáo, không có hôn ước lại thất thân cho hắn, hơn nữa hắn lại không thể bảo vệ tốt nàng, còn làm cho những kẻ không liên quan dùng miệng lưỡi thương tổn đến nàng, chung quy là hắn có lỗi với nàng.

Dược cốc, trên giang hồ là một tồn tại đặc thù.

Sở dĩ nói nó đặc thù, bởi vì nó không bạch cũng không hắc, cốc chủ nhất mạch đều am hiểu y thuật, nhị là độc thuật, vô luận người là hắc đạo hay bạch đạo, vô luận người là bần hay phú, muốn cầu y, có thể, chỉ cần có thể đạt đến yêu cầu có cốc chủ là được.

Dược cốc cứu người, có lẽ phải xem tâm tình, có khi lại xem thời tiết, có khi cái gì cũng không xem.

Người trong cốc nghe nói tính tình đều rất cổ quái, hơn nữa đương nhiệm cốc chủ — Lăng Vân Phong.

Một nam nhân tuổi trẻ đến vô cùng tận, chẳng những y thuật cao thâm, võ công lại danh chấn, nghe đồn mấy trăm năm mới xuất hiện một thiên tài như thế!

“Người thật là dược cốc cốc chủ?” Tiểu Hồng hai mắt tỏa sáng nhìn cô gia tương lai. Nàng đã nghe rất nhiều lời đồn đại về dược cốc, không nghĩ đến vị cốc chủ tuyệt đại mỹ nhân trong miệng người ta thế nhưng lại đang ở ngay trước mắt mình.

Lăng Vân Phong cười gật đầu.

Trầm Tiểu Sách vẫn như trước ghé vào cửa sổ xe xem phong cảnh bên ngoài.

“Tiểu Sách, nàng tại sao đến một chút phản ứng cũng không có?” Hắn từ phía sau ôm lấy eo nàng, có chút bất mãn nói.

“Ta đối với chuyện này không có hứng thú.” Nàng thành thật trả lời.

“Cô gia cô gia, ta có hứng thú, người nói cho ta nghe một chút đi.” Tiểu Hồng hưng trí bưng bưng xen mồm.

Lăng Vân Phong bị hai tiếng “cô gia” kêu đến tâm hoa nộ phóng, buông Trầm Tiểu Sách ra, xoay người tiếp tục cùng Tiểu Hồng chơi trò hữu vấn tất đáp.

“Cô gia, người thật sự là thiên tài mấy trăm năm mới có một của dược cốc?”

“Đương nhiên.”

Trầm Tiểu Sách khước miệng run rẩy, người này thật đúng là ngay cả một chút khiêm tốn cũng không có.

“Ta nghe người ta nói người thật sự đã phát rồi.”

Trầm Tiểu Sách vỗ vỗ cái trán. Tiểu Hồng em thật sự là quá trực tiếp đi.

Lăng Vân Phong tặng cho tiểu nha đầu một nụ cười tươi rói, hỏi, “Người xem ta giống người xấu sao?”

Tiểu Hồng lắc đầu như trống bỏi, trả lời chắc như đinh đóng cột, “Không giống.” Cô gia đẹp quá à! (Cesia: bệnh háo sắc của mợ lại tái phát, chặc, me too!!!)

Hai người ở phía sau người hỏi ta đáp, Trầm Tiểu Sách nhàm chán đến chết ngấm phong cảnh.

Phía chân trời một bóng màu trắng càng ngày càng đến gần, nàng nhắm mắt nhìn lại, cái bóng là hướng về phía xe ngựa bay đến. A? Là một con chim bồ câu.

Nàng còn đang nghi hoặc, một bàn tay lướt qua má nàng thò ra bên ngoài, con bồ câu tuyết trắng liền đáp xuống cánh tay kia.

Lăng Vân Phong lấy ra thư tín mà bồ câu mang đến, mở ra, nhất thời vẻ mặt rạng rỡ ý cười.

Tiểu Hồng xem ngây người.

Trầm Tiểu Sách nghi vấn, “Chuyện gì mà cao hứng vậy?”

Hắn đưa tay sờ sờ mặt nàng, đôi con ngươi sáng rỡ tràn đầy ý cười, so sánh với những vì sao trong đêm trăng sáng còn lóa mắt mê người, “Nhạc phụ đã đồng ý hôn sự của chúng ta, cho phép chúng ta có thể bá đường thành thân trước.”

Trầm Tiểu Sách yên lặng nhìn hắn một lúc, sau đó thản nhiên mở miệng, “Có gì làm bằng chứng?”

“Tiểu Sách, không cần dùng cặp mắt hoài nghi nhìn ta.”

“Cha ta cho dù đáp ứng việc hôn sự, cũng sẽ tự tay viết thư hàm cho ta, chờ ta nhận được thư, ta mới tin.” Nàng lập trường kiên định.

Tiểu Hồng che miệng cười trộm.

“Nàng không nghĩ gả cho ta sao?” Lăng Vân Phong vẻ mặt bi thương nhìn người trong lòng.

Trầm Tiểu Sách che miệng ách xì một cái, nghiêng người dựa vào nhuỷn tháp, nhắm mắt nói, “Ta mệt.” Cha làm sao có thể ra quyết định như thế? Rốt cuộc trong kinh đã phát sinh chuyện gì?

Tiểu Hồng cười ra tiếng.

Biểu tình bi thương của Lăng Vân Phong trở thành hư không, dính sát vào Trầm Tiểu Sách, tiếp tục truy vấn, kiên trì cho tới khi nào có được đáp án vừa lòng mới thôi, “Nàng thật sự không nghĩ gả cho ta?”

Tiểu Hồng bật cười chui ra ngoài toa xe, nhưng không gian lại cho tiểu thư cùng cô gia.

Trầm Tiểu Sách mặc cho hắn quán quýt ầm ĩ như thế nào cũng không hé răng, không mở mắt, tự đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân.

“Nàng đang lo lắng chuyện gì?” Hắn ở bên tai nàng rù rì.

Nàng cả người chấn động, nhưng vẫn như cũ không mở miệng.

“Ta đã cho người lưu lại bảo hộ nhạc phụ, không cần lo lắng.”

Trầm Tiểu Sách bỗng chốc mở to mắt.

Lăng Vân Phong véo cái mũi đáng yêu của nàng, cười nói, “Vi phu sao có thể nhẫn tâm làm cho nương tử tâm sinh ưu sầu chứ, yên tâm đi, mọi sự đã có ta.”

Trầm Tiểu Sách chậm rãi nở nụ cười, tựa như một đóa hoa quỳnh chậm rãi nở rộ ra dưới đêm trăng, sau đó thuận thế nhào vào lòng hắn, “Cám ơn chàng, Vân Phong.”

“Ta càng thích nàng gọi ta Phong.” Tay hắn luồn vào trong vạt áo nàng, thanh âm nhiễm thượng vài tia tình dục, “Khi đó nàng...” Xinh đẹp quyến rũ chết người làm cho ta không thể khống chế được.

Nàng dùng sức đẩy hắn ra, lồng ngực phập phồng thò dốc, trùng mắt với hắn, thấp giọng trách mắng, “Ban ngày ban mặt chàng tiết chế chút đi.”

Lăng Vân Phong nhún nhún vai, sờ sờ cái mũi đến một bên ngồi xuống, mắt xem mũi, mũi xem tâm, tĩnh tọa định thần.

Trầm Tiểu Sách sửa sang lại y phục bị làm loạn, không dấu vết dịch tới chỗ cách xa người nào đó nhất. Nếu không phải bởi vì trong toa xe không gian hữu hạn, nàng nhất định trốn được càng xa càng tốt. Nam nhân này từ lúc bọn họ có vợ chồng chi thực, liền hoàn toàn xé rách lớp vỏ bọc tao nhã bên ngoài, ban ngày so với trước kia càng vô sỉ, ban đêm thì hóa thân thành cầm thú.

Hai tay nắm chặt. Thật sự là rất cảm thú!

Mặt của nàng hơi có chút nóng lên. Làm sao có thể có kẻ mỗi đêm đều động dục, thật là làm người ta giận sôi gan!

Ánh nắng chiều dần dần rắng đỏ phía chân trời, thanh sơn ở phía xa xa giống như bao phủ một tầng hào quang chói lọi, an tường mà mỹ lệ.

Nghiêng đầu ngẫm lại, hình như kể từ lúc gặp được mỡ chỉ cảm thú bất đầu, nàng thật không có tâm tình du sơn ngoạn thủy, toàn tâm toàn ý đều nghĩ cách như thế nào mới có thể sớm một chút đá điệu hắn để đi gặp cha.

Nghĩ một hồi, khoe miệng cong lên cũng chậm rãi suy sụp xuống. Cuối cùng nàng không những không thể đá điệu hắn, ngược lại còn bị hắn ăn đến xương cốt không còn.

Đã sớm bình phục lại tâm thần, ở Trầm Tiểu Sách không chút nào cảm kích, hắn lại nhích tới gần nàng, hiển nhiên là không bỏ lỡ về biến hóa trên mặt nàng, nhin không được cười hỏi, “Nghĩ đến chuyện gì không vui? Nói ra ta giúp nàng phân ưu.”

Nàng khẽ thờ dài, không quan tâm hắn.

Lăng Vân Phong cũng không quấy rầy nàng, thành thật ngồi ở bên cạnh cùng nàng xem ráng chiều ở nơi xa.

Đưa mắt nhìn theo ánh mặt trời đỏ rực chậm rãi lặn xuống sau núi, Trầm Tiểu Sách xúc động thốt lên, “Tịch dương vô hạn hảo, chích thị cận hoàng hôn.” (Ánh chiều tà vô cùng đẹp, chỉ tiếc là sắp hoàng hôn)

“Đã đắc tịch dương vô hạn hảo, hà tu trù hướng cận hoàng hôn (Nhưng có được ánh chiều tà vô cùng đẹp, không cần phải phiền muộn vì sắp gần hoàng hôn), nàng nói đúng không, Tiểu Sách?” Móng vuốt sói lại một lần nữa thò ra ôm lấy eo nàng.

“Phải.” Nàng tỏ vẻ tán đồng gật đầu.

“Nàng thích xem mặt trời lặn, chờ sau khi trở lại được cốc mỗi ngày ta đều cùng nàng xem”

Nàng quay đầu lại ngó hắn một cái, vô hạn cảm khái nói, “Cảnh mặt trời mọc càng đẹp hơn, đáng tiếc ta dậy không nổi.” (Cesia: Bị cảm thú đeo bám suốt cả đêm dậy nổi mới là lạ đó)

Lăng Vân Phong không khỏi bật cười khanh khách. Tiểu Sách của hắn quả nhiên thật có ý tứ, bề ngoài ôn lương hiền thực, bên trong狡 hoạt trí tuệ, đôi lúc lại bướng bỉnh đáng yêu.

Rất nhanh, Trầm Tiểu Sách nhận được thư tín do tự tay phụ thân viết, quả nhiên cũng cùng ý là nàng có thể xuất giá trước, chỉ có điều đoạn cuối của thư nàng phát hiện được một đoạn thật không có phúc hậu –

Vì phụ tin tưởng Tiểu Sách ghi nhớ rõ trình tiết lễ nghi, nhưng người đến cầu thân luôn mãi cường điệu vị chủ nhân này nhân cách thật không đáng tin cậy, nếu không nghĩ con trẻ khi vào kinh gặp phụ thân tặng kèm ngoại tôn, tốt nhất nên phòng hoạn khi chưa xảy ra, vì phụ bất đắc dĩ mới ra hạ sách này.

Giấy viết thư bị Tiểu Sách theo bản năng vò thành một cục. Cha, người thật là già mà không kính!

Lăng Vân Phong đoạt lấy thư tín trong tay nàng, mở ra xem, đương nhiên cũng nhìn thấy đoạn cuối thư kia, vì thế, hắn cũng nhịn không được giấy bị vò lại thành một cục, tên Tiểu Tả kia dám thừa dịp cầu thân ở trước mặt nhạc phụ tương lai chửi bới hắn!

Tốt lắm!

Sau đó, ở ngày kế tiếp thu được thư, ngay tại khách điểm bọn họ ở trọ, Lăng Vân Phong cùng Trầm Tiểu Sách báỉ đường thành thân.

Trầm Tiểu Sách muốn tổ chức một lễ đường thật đơn giản, chỉ cần có mai có chứng là đủ.

Kết quả, nàng phát hiện chính mình sai lầm rồi.

Bọn họ thành thân rõ ràng là lâm thời gấp gấp tiến hành, nhưng đến khi nàng một thân hỷ phục đầu đội hồng voan được Tiểu Hồng diu vào đại thính (phòng khách), nàng lại nghe thấy rất nhiều tiếng người, quả thật có thể dùng đến từ huyền não để hình dung.

Nàng cúi đầu bên dưới hồng voan nhìn thấy rất nhiều đôi chân, mang đủ các loại kiểu dáng hài, có nam có nữ có lão có thiếu. ... Kia trong một khắc, nàng không thể không tin tưởng danh tiếng của được cốc quả thật rất có năng lực hiệu triệu, thân phận được cốc chủ lại càng có năng lực kêu gọi.

Màn nhĩ đều tràn ngập tiếng mọi người thay nhau chúc mừng, bên ngoài khách sạn còn có trống nhạc không ngừng diễn tấu.

Trầm Tiểu Sách được nha hoàn cùng hỉ nương nâng đến đứng bên cạnh tân lang Lăng Vân Phong cũng đồng dạng cùng một thân hỉ phục đỏ thắm.

“Nhất báỉ thiên địa.” Thanh âm vang dội của tư lễ rất rõ ràng trong tiếng trống nhạc.

“Nhị báỉ cao đường.” Bên tai một mảnh ồn ào.

“Phu thê giao báỉ.” Nàng nghe được có người lớn tiếng reu chọc.

Ngày thành thân bất kể lớn hay nhỏ, quả nhiên là không có kiêng kị gì a.

“Đưa vào động phòng.”

Trầm Tiểu Sách nghĩ chính mình rốt cuộc có thể trở về nghỉ ngơi. Mới sáng tinh mơ đã bị người ta dựng dậy rửa mặt chải đầu, lặn qua lộn lại một ngày, còn chưa có gì vào bụng. Nghĩ đến có thể trở về phòng nghỉ ngơi thuận tiện ăn chút gì đó, tâm tình của nàng không khỏi trở nên cao hứng.

“Lăng cốc chủ, để cho mọi người chiêm ngưỡng diện mạo của tân nương diện mạo đi.”

“Đúng đó đúng đó, có thể xứng đôi với cốc chủ nhất định phải là xinh đẹp tựa thiên tiên.”

“...”

Khắp nơi ồn ào náo loạn.

Trầm Tiểu Sách nhìn không được bữu môi. Người giang hồ quả nhiên quá mức hào phóng, nếu là bình thường sĩ tộc quan lại người ta tuyệt đối sẽ không như thế.

Bỗng dung trước mắt sáng ngời, nàng theo bản năng ngẩng đầu, liền nhìn thấy một khuôn mặt tuấn mỹ so với nữ nhân còn muốn khiến người ta tâm động ngập đầy ý cười đang nhìn nàng.

Mọi người chỉ thấy tân nương một thân giá y, da thịt nhờ giá y phụ trợ càng tăng thêm vẻ mềm mướt mê người, dung mạo như họa, búi tóc vẫn cao, lúc này một đôi thu thủy mâu sáng long lanh như phi thúy hướng về phía cốc chủ khẽ chớp, đánh bại thiên ngôn vạn ngữ.

Tuy rằng mọi người không thể không thừa nhận tân lang tựa hồ càng đẹp mắt hơn, nhưng tân nương quả thật cũng là một mỹ nhân, chỉ tiếc nàng gả cho trượng phu thật sự quá mức họa thủy.

Dù sao, từ lúc Lăng Vân Phong mười hai tuổi xuất đạo giang hồ đến nay, hắn vẫn là giang hồ đệ nhất mỹ nam tử.

Bởi vì khuôn mặt của hắn quá mức xinh đẹp, trên giang hồ phàm là nữ nhân có danh tiếng đều đối với hắn tâm sinh ái mộ, nghe nói còn bởi vì hắn ghen tuông ẩu đã tranh giành nhau mà ra tay quá nặng.

Thậm chí còn có nam nhân vì khuôn mặt đó của hắn mà giới tính khuynh hướng chuyển biến, thủ đoạn theo đuổi so với nữ tử càng kịch liệt điên cuồng.

Cho nên, mặc kệ giao tình như thế nào, lần này vừa nghe nói hắn muốn thành thân, mọi người liền từ bốn phương tám hướng lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới.

Chủ yếu là xem nào nhiệt hơn là tham dự!

Kỳ thật, nhìn thấy nhiều người như vậy đến tham gia hôn lễ của mình, Lăng Vân Phong trên mặt mặc dù cười đến như ánh dương quang sáng lạn, trong lòng đã muốn đem Dược cốc một mỡ cá nhân lột da rút xương.

Tin tức nhất định là do Tiểu Tả thả ra, hơn nữa khẳng định là hắn ở hôm nhạc phụ viết thư liền thả tin tức ra ngoài, Tiểu Tả bấm đốt ngón tay thời gian thật sự chuẩn, hắn thậm chí ngay cả bọn họ muốn đặt chân ở nhà trọ nào cũng tính được, quả nhiên rất tốt!

“Đa tạ các vị giang hồ bằng hữu rất hân hạnh được đón tiếp các vị tới tham gia hôn lễ của tại hạ.” Lăng Vân Phong chấp tay hướng về phía mọi người xoay vài vòng nói lời cảm tạ.

“Không dám không dám, đây hắn là nên.” Mọi người đều trầm miệng một lời.

“Thỉnh mọi người không cần khách khí, ăn được uống hào.” Tân lang rất khẳng khái tiếp đón mọi người.

“Lăng cốc chủ không cần quan tâm đến chúng ta, mau vào động phòng đi.”

Những người này quả nhiên rất hào phóng. Trầm Tiểu Sách nhìn không được mặt hơi hơi nóng lên.

Lăng Vân Phong mặt không đổi sắc nắm lấy tay thê tử, cười nói, “Vậy Lăng mỡ liền thất bại.”

“Không dám không dám.” Mọi người đều thật khách khí.

Chỉ tiếc, Lăng Vân Phong mới bước được nửa bước, nghênh diện một phi tiêu liền phóng tới, sau đó đập vào lỗ tai của mọi người là tiếng thét mang theo khon cùng tức giận –

“Các ngươi không được thành thân.”

Trầm Tiểu Sách quay đầu lại nhìn trượng phu. Phải gả cho họa thủy, quả thật cũng phải có đủ dũng khí a.

“Lăng Vân Phong, ngươi sao có thể đối xử với ta như thế?” Theo mọi người tách ra nhường đường, Lam Tĩnh Tuyết một thân hồng diễm, càng tăng thêm vẻ diễm lệ cho kiều nhan, dung mạo vô song, nghiễm nhiên đem tân nương so sánh với nàng ta quả thật có chút yếu thế.

Trầm Tiểu Sách ánh mắt tràn đầy hồ nghi đảo qua đảo lại giữa trượng phu cùng Lam Tĩnh Tuyết.

Lăng Vân Phong cười khê, ở trước mặt mọi người công khai chỉ lo đùa nghịch với ngón tay của thê tử, lười nhát nói, “Xin hỏi Lam tứ tiểu thư muốn ta đối với ngươi như thế nào?”

“Ngươi sao có thể bội tình bạc nghĩa đối với ta?” Lam Tĩnh Tuyết lên án.

Trầm Tiểu Sách trừng mắt nhìn.

Tất cả mọi người ở đây đều dựng thẳng hai lỗ tai lên. Bọn họ chờ chính là giờ khắc này.

Lăng Vân Phong chán ngán liếc Lam Tĩnh Tuyết một cái, “Tại hạ khi nào có quan hệ bừa bãi với Lam tứ tiểu thư?”

Cả khuôn mặt của nàng ta đều sắp thiêu chín, “Ngươi còn dám nói không có, bốn năm trước ngươi từng nhìn thấy thân thể của ta.”

Trầm Tiểu Sách vẫn như trước không nói chuyện, chỉ là ánh mắt trở nên có phần ý vị sâu xa.

Năm ngón tay của Lăng Vân Phong cùng thê tử giao nhau, mày kiếm khẽ nhếch, trêu tức nói, “Hình như khi ấy là tại hạ ở nơi đó tắm rửa trước, mà người đến sau chính là tứ tiểu thư, muốn xem cũng là tại hạ bị tứ tiểu thư xem mới đúng, như thế nào hôm nay lại biến thành tại hạ xem tứ tiểu thư?”

Cánh tay cầm kiếm của Lam Tĩnh Tuyết run lên, cắn chặt môi.

Lăng Vân Phong không chút để ý tiếp tục nói, “Ta nhớ rõ lúc ấy tứ tiểu thư còn chủ động cởi áo, cởi thắt lưng đi xuống hồ, tại hạ bởi vì không muốn bị tứ tiểu thư xem sạch sẽ, đành phải đem tứ tiểu thư một đường đuổi trở về bờ.”

“Thân thể của ta đều bị ngươi xem, ngươi sẽ phải có trách nhiệm.” Lam Tĩnh Tuyết cố chấp nói.

“Vậy nếu thân thể của ngươi lại bị một người khác nhìn thấy thì làm sao bây giờ?” Trầm Tiểu Sách rốt cục nhịn không được đã mở miệng hỏi.

“Ngươi ——” Lam Tĩnh Tuyết trên mặt phần nộ lan tràn, mũi kiếm chỉ thẳng hướng Trầm Tiểu Sách.

Lăng Vân Phong vung tay lên gạt mũi kiếm sang một bên, nhìn thê tử cười đến dị thường vui thích, “Tiểu Sách, thật sự là một chủ ý hay nha.”

Trầm Tiểu Sách nhú mi, “Ta chỉ là hỏi một chút thôi, không phải đưa ra chủ ý cho ngươi, nhất là loại chủ ý không có tính người như thế.”

Mọi người đều nghĩ, cho dù chỉ là nhắc nhở, loại chủ ý thiếu đạo đức này Lăng Vân Phong cũng khẳng định sẽ không một chút do dự hạ bút thành văn.

Lăng Vân Phong vẻ mặt bi thương nhìn thê tử, bắt lấy tay nàng đặt ở trước ngực, ai oán nói, “Chẳng lẽ nương tử thật đúng là hy vọng ta cưới nàng ta sao?”

Mọi người không hẹn mà cùng có chút đồng tình với tân nương tử, bọn họ cơ hồ có thể tưởng tượng được nàng thế nào cũng sẽ bị mỗ nam nhân vô lương tâm kia lừa vào tròng.

Nhưng mà, ngay sau đó, bọn họ chỉ biết bản thân sai lầm rồi.

Bởi vì, Trầm Tiểu Sách quay đầu lại, còn dị thường nghiêm túc đối với Lam Tĩnh Tuyết nói một câu, “Về chuyện hán có cưới ngươi hay không là vấn đề của ngươi, ngươi cứ cùng hán thảo luận là được. Ta đói bụng, muốn trở về phòng ăn chút gì đó, thứ không phụng bồi.” Sau đó, dùng sức đá ra tân hôn trượng phu, bởi vì nhất thời đá không xong, lại dùng chân hung hăng dẫm một cái, cuối cùng tiêu sái quay đầu chạy lấy người.

Kia một khắc, tất cả mọi người ở đây đều dùng ánh mắt sùng bái phóng về phía tân nương. Lăng Vân Phong tung hoành trên giang hồ hơn mười năm, đây vẫn là lần đầu tiên có người không lưu tình chút nào, hung hăng bày tỏ sắc mặt cho hán xem.

Quả nhiên, nữ nhân có thể gả cho Lăng Vân Phong cũng không phải hạng tầm thường!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhà Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Edit: Cesia

Phòng của nhà trọ được bày trí toàn một màu đỏ, đôi long phượng hỷ chúc đang cháy sáng, trên giường phủ một lớp chăn đệm sắc sỡ mới tinh.

Trầm Tiểu Sách vừa vào cửa liền ngáp một cái không được thực nữ cho lắm. Hôm nay thức dậy quá sớm, lại chưa ăn gì, hiện tại nàng vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi rã rời, tinh thần thật không tốt.

“Tiểu thư, em ra ngoài lấy chút gì đó cho cô ăn.”

“Không cần, ăn bánh ngọt ở trên bàn là được rồi.”

Tiểu Hồng do dự một lúc, vẫn là nói ra, “Tiểu thư, em đi ra ngoài xem một chút được không?”

Trầm Tiểu Sách đầu cũng không nâng nói, “Đi đi, nhớ xem thật kỹ, trở về kể lại cho ta nghe.”

Tiểu Hồng cả người lung lay một chút, sau đó rất nhanh chạy ra ngoài.

“Phốc.”

Trầm Tiểu Sách dừng lại động tác đang ăn bánh ngọt, ngẩng đầu nhìn lên xà nhà.

Một gã áo lam nam tử mặt mày sáng sủa, tư thái tùy ý mà tiêu sái đang ngồi ở trên xà nhà nhìn nàng cười.

Nàng nuốt xuống miếng bánh ngọt đang ăn dở, uống một ngụm trà, cũng hướng hân hoi hoi mỉm cười, “Ngươi có thể xuống dưới đây ngồi lên ghế được không? Cứ ngửa đầu lên một chút đi được.”

Áo lam nam tử cười ha hả.

Trầm Tiểu Sách cảm giác một trận hoa mắt, người kia đã ngồi vào ghế.

“Ngươi là ai?”

“Ngươi rất thú vị.”

“Ngươi là ai?” Nàng tiếp tục hỏi cùng một vấn đề.

“Ta là người phụng mệnh hướng Trầm tể tướng cầu thân.” Hắn chớp chớp mắt, cười đến tinh quái.

Trầm Tiểu Sách bừng tỉnh, “Ngươi là Tả Thanh Hàn của được cốc.”

Nhân tình của nam nhân sáng lên, “Cốc chủ có nhắc đến ta trước mặt ngươi?”

Luồng mắt của nàng chậm rãi đảo khắp người hắn từ trên xuống dưới, dùng một loại âm điệu thật xa xăm nói, “Vân Phong có nói qua chàng muốn bẻ gãy cổ của ngươi.”

Tả Thanh Hàn theo bản năng sờ sờ cổ mình, cười hắc hắc hai tiếng, “Phu nhân cứ coi như không nhìn thấy ta là được.”

Nàng trầm ngâm một chút, chợt xoay người, đẩy cửa phòng ra, hướng phía dưới lầu căn từng chữ thật rõ ràng hô, “Tả Thanh Hàn đến đây.”

Sau đó, mọi người vốn đang hăng say xem Lam tử tiểu thư diễn vở kịch khổ tình, chú rề lập tức phi thân bay lên lầu, đồng thời cùng một lúc một bóng dáng màu lam phóng ngược trở ra.

“Phu nhân, ngươi vì sao muốn bán đứng ta?” Tả Thanh Hàn một bên né tránh cốc chủ ra sát chiêu, một bên hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Trầm Tiểu Sách điềm tĩnh quay trở về phòng, mỉm cười nhìn hai người đánh nhau nói, “Bởi vì ta mệt, muốn đi ngủ.”

Hai bàn tay từ từ khép cửa lại.

Cửa tân phòng đóng lại, nhưng cuộc chiến vẫn còn đang tiếp tục.

Dược cốc là một địa phương đặc thù, người trong dược cốc cũng rất đặc biệt, đặc biệt đến mức ở hôn lễ của cốc chủ phát động nội chiến.

Theo những người chứng kiến toàn bộ quá trình hôm đó thuật lại, tình hình chiến đấu vô cùng thảm thiết, nếu không phải có mối thù giết cha đoạt thê thì không thể nào hạ thủ ngoan độc như vậy.

Tiểu Hồng kích động so sánh trích dẫn miêu tả tình hình chiến đấu, tóm lại, chỉ có hai chữ — thảm thiết!

Vì thế, Trầm Tiểu Sách nhìn về phía tân hôn trượng phu đang ngồi ở đối diện tư thế vô cùng nhã nhặn ăn điểm tâm, hỏi, “Sao lại chán ghét Tả Thành Hàn như vậy?”

Lăng Vân Phong vô cùng trầm ẩn, nham hiểm nở nụ cười, “Hắn cũng dám chạy đến nháo động phòng, nhưng lại ngay thời điểm nàng chỉ có một mình.”

Tiểu Hồng nhịn không được trốn ở phía sau chủ tử. Bộ dạng này của cô gia thật đáng sợ nha.

Trầm Tiểu Sách không thể không cảm khái một tiếng, “Ta còn nghĩ chàng bởi vì hân tung tin dẫn tới quá nhiều khách đến chúc mừng mà tức giận chứ.”

Sự tình trước sau chỉ cần liên tưởng là có thể dễ dàng đưa tới kết luận.

“Đương nhiên, đó cũng là một trong những nguyên nhân.” Hắn không chút che dấu thừa nhận.

Trầm Tiểu Sách không nói nữa, im lặng ăn đồ ăn của chính mình.

Nhưng câu nói tiếp theo của Lăng Vân Phong làm cho nàng phun hết thức ăn trong miệng ra.

“Hôm nay chúng ta không cần vội lên đường, bù lại đêm động hoa chúc bị bỏ lỡ đi.”

Khuôn mặt của Tiểu Hồng đỏ đến không thể đỏ hơn nữa, cúi đầu giúp chủ tử vỗ lưng, giảm bớt sự thống khổ của nàng.

“Khụ...” Trầm Tiểu Sách bị sặc cơm, khụ đến kinh thiên động địa, cả nửa ngày cũng chưa ngừng lại.

“Tiểu Hồng, ngươi lui ra đi.” Lãng Vân Phong vẫy tay.

Tiểu Hồng kinh nghi nhìn vào mắt của tiểu thư, cuối cùng vẫn quyết định sáng suốt lui ra.

Nhìn cửa phòng bị đóng lại, Trầm Tiểu Sách hung tợn trừng mắt liếc người nào đó, thấp giọng nghiến răng nói, “Chàng tối hôm qua còn cùng người ta đánh nhau rất hăng, nói vậy chắc là rất mệt mỏi, hôm nay cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đi.”

Lãng Vân Phong một tay vươn ra tóm lấy ai kia chuẩn bị rời đi kéo vào trong lòng, không có hảo ý dính sát lại, “Tinh thần của vi phu vô cùng tốt, nương tử không cần lo lắng.”

Nàng dùng sức đánh bay tay hắn, mày cau chặt, “Lam tứ tiểu thư cứ thế bỏ qua?”

“Chẳng lẽ nương tử còn hy vọng nàng ta tiếp tục dây dưa?”

“Đây cũng không phải là chuyện ta có thể quyết định.”

“Đây cũng phải là chuyện vi phu có thể quyết định, cho nên chúng ta không cần phải để ý tới, ta cũng không nghĩ đi quẩn chuyện không đâu.”

Nàng không biết nên nói hắn cái gì, rất lạc quan hay là rất tự đại?

“Hiện nay chúng ta có việc trọng yếu hơn phải làm...” Hắn cúi đầu hôn lên chiếc cổ tinh tế gợi cảm của nàng, ngón tay linh hoạt đẩy ra vạt áo của nàng.

Thân thể của Trầm Tiểu Sách nhịn không được run lên. Kẻ cầm thú này... Bất quá, hiện tại nàng hình như càng không có lý do gì cự tuyệt hắn cầu hoan. Chẳng lẽ hắn khẩn cấp thành thân là vì lý do này?

“Vân Phong, ô...” Sự giãy giụa của nàng đối với hắn chẳng khác gì châu chấu đá xe, rất dễ dàng nàng liền bị trấn áp hoàn toàn.

Rất nhanh, hai người liền lăn đến đến đệm giường đỏ rực như lửa, bỏ quên lại đêm động phòng hoa chúc bị lãng phí hôm qua.

Xe ngựa chạy dọc theo quan đạo thẳng tắp, chậm rãi tiến về phía trước, xe chạy trầm ổn mà rất nhanh, xa phu giờ roi thúc ngựa động tác uyển chuyển, gọn gàng.

Tiểu Hồng ngồi bên cạnh tán thưởng, mắt nhắm mắt mở đều là kinh ngạc, sững sờ.

Trầm Tiểu Sách buông xuống màn che, lười biếng cuộn người trên tấm thảm lót, nhón lấy một trái nho bỏ vào miệng, chất lỏng mang theo vị chua ngọt lan tràn trong khoang miệng.

Lãng Vân Phong vừa ngồi xuống liền trực tiếp bỏ nhào lên người nàng, ngửi thấy mùi hương hoa sen thanh nhã phảng phất tỏa ra từ cơ thể nàng, khoe môi hơi hơi nhếch lên.

“Nương tử.”

“Ừm.” Trầm Tiểu Sách tiếp tục ăn nho, cũng không thèm để ý đến hắn.

“Vẫn còn tức giận vi phu?”

“Hừ.” Không tức giận mới là giả.

Hắn hơi kéo vạt áo của nàng ra, vừa lòng nhìn thấy trên da thịt trắng nõn mềm mại không có lưu lại một chút tỳ vết nào, “Thuốc cao này quả nhiên rất công hữu.”

Tuy rằng đã muốn quen thuộc, nhưng Trầm Tiểu Sách vẫn nhịn không được hơi hơi đỏ mặt. Thuốc cao mà hắn phối chế cho nàng quả thật rất công hiệu, vô luận ban đêm hắn cỡ nào cầm thú, ở trên người nàng lưu lại bao nhiêu chứng cứ phạm tội, chỉ cần bôi thuốc cao kia, nửa canh giờ sau tất cả đều biến mất không để lại dấu vết.

Lãng Vân Phong cúi đầu hôn lên cặp môi đỏ mọng mê người của nàng, cướp lấy nước trái cây chua ngọt trong miệng nàng.

Lặp lại nhiều lần, thở hổn hển hai người trán đối trán, bình ổn lại nhịp tim đập gấp gáp.

Thanh âm của hắn hơi khàn khàn gợi cảm, “Ta biết muốn nàng cùng ta đi tham gia đại hội võ lâm chọc nàng tức giận mất hứng, nhưng để một mình nàng hồi kinh gặp nhạc phụ ta thật không yên tâm.”

Trầm Tiểu Sách im lặng không nói.

“Chờ đại hội võ lâm chấm dứt, chúng ta lại vào kinh gặp nhạc phụ, được không?”

“Ừ.”

Hắn ôm nàng càng chặt, vuốt ve cánh môi mê hoặc kia, nói, “Vậy đêm nay không cần lại cự tuyệt ta?”

“Cốc chủ, có cần dừng lại phía trước nghỉ một lát không?” Một giọng nói trong trẻo chui vào trong xe, trong giọng nói còn ẩn hàm vài tia trêu tức.

Lăng Vân Phong màu sắc biến đổi, khóe miệng chậm rãi câu lên tạo thành một nụ cười câu hồn, gần từng tiếng nói, “Tiểu Tả, ngươi có phải muốn vĩnh viễn không thể mở miệng nói chuyện hay không?”

“Ta là vì muốn tốt cho cốc chủ, áp lực quá độ đối với thân thể có thương tổn.”

Trầm Tiểu Sách dùng sức đẩy ra kẻ đang nằm trên người, tiếp tục thản nhiên ăn nhỏ, được cốc nội đầu nàng tốt nhất vẫn là không cần nhúng tay.

“Nương tử, nàng thật vô tình.”

“Tốt hơn so với vô si.” Nàng nhẹ nhàng bâng quơ ném trả về một câu.

Tươi cười trên mặt của Lăng Vân Phong càng sâu, lại đuổi theo qua, cắn lấy vành tai nàng ní non, “Vậy ra nương tử thích ta vô si sao?”

Trầm Tiểu Sách nhớ lại hán ban đêm hóa thân thành cuồng lang, không khỏi xấu hổ đỏ bừng cả mặt, dùng khuỷu tay thúc vào hắn, trách mắng, “Đừng dẫn chút đi.”

“Vi phu là đang rất đứng đắn hồi nha.” Tiếp tục cắn cắn.

Nhưng ý nghĩa trong câu hỏi lại chẳng có chút đứng đắn nào. Nàng ra sức nhéo vào hông hắn, thuận tiện tặng cho hắn một ánh mắt khinh bỉ, yêu kiều xen lẫn quở trách.

Hắn phớt lờ tiếp tục trộm hương. Nương tử nhà hắn lực đạo nhiều nhất cũng chỉ giống như đang gãi ngứa cho hắn, cứ coi như là một loại khuê phòng lạc thú hắn cực kỳ yêu thích đi.

“Nương tử còn không có trả lời câu hỏi của ta.” Hắn tiếp tục bức cung.

Trầm Tiểu Sách bị hắn trêu chọc hơi thở có chút hỗn loạn, vòng tay ôm lấy đầu hắn, cổ hơi ngửa về phía sau, làm cho hắn hôn càng hoan hỉ tiếp tục xâm nhập xuống dưới.

“Cốc chủ, chúng ta vẫn là đến ven đường phía trước ngừng một chút đi.” Một đạo thanh âm không hài hòa chút nào lại chui vào trong xe.

Lăng Vân Phong ánh mắt bén nhọn trừng về phía màn xe buông xuống, trực tiếp đuổi chân đá vào hai phiến cửa xe, sau đó cúi đầu tiếp tục làm chính sự.

Trong khi bên ngoài xe ngựa phóng như bay trên quan đạo, bên trong xe một mảnh yên tĩnh phong tình, Trầm Tiểu Sách cắn chặt khăn tay bằng lụa tơ tằm, mị thái liễu nhân nằm ngửa trên thảm, mái tóc đen dài xõa tung trải rộng bên dưới thân, càng tăng thêm vẻ nõn nà, tròn bóng như ngọc thạch của làn da.

Mười ngón tay giao triền, đứng ngay lúc động tĩnh.

“Kẻ nào lại không có mắt?” Bên ngoài xe vang lên thanh âm trêu chọc mang theo chất vấn của Tả Thanh Hàn, sau đó mã tiên lưu chuyển trong không khí phát ra tiếng rít thê lương.

Lăng Vân Phong không chút hoang mang đem mọi việc chấm dứt, lại ôn nhu giúp nương tử sửa sang lại y phục, sau đó mới sửa sang lại y phục của chính mình, dùng chân mở ra cửa xe, bình tĩnh hỏi, “Có bao nhiêu tên, Tiểu Tả?”

Tả Thanh Hàn cười vang, tiếng cười có vẻ phá lệ trong sáng, “Cốc chủ, người cứ việc tiếp tục, những người này cứ để cho Tiểu Tả xử lý.”

Trầm Tiểu Sách không khỏi che miệng cười khẽ.

Lăng Vân Phong liếc nàng, thò tay ở ngực nàng lại sờ soạng một phen, trước khi nàng kịp tức giận liền nhảy ra khỏi xe ngựa.

Sau đó, Tiểu Hồng liền bị ném vào.

Tiểu Hồng từ sàn xe bò dậy, mặt lộ vẻ bất mãn nói, “Tiểu thư, cô gia sao có thể làm thế?”

Trầm Tiểu Sách gật đầu, “Lần sau ta sẽ bảo hắn không được ném em vào.”

Tiểu Hồng lắc đầu, “Em nói là cô gia làm sao có thể không cho em xem náo nhiệt.” Dáng đánh của Tiểu Tả rất là phiêu dật nha.

Khóe miệng của nàng nhìn không được co quắp, nghiêng đầu đánh giá nha hoàn đã đi theo mình nhiều năm, cuối cùng lấy tay vỗ vỗ trán, có chút bất đắc dĩ nói, “Tiểu Hồng, ta càng ngày càng cảm thấy ta thật không dám nhận em làm nha hoàn.”

Tiểu Hồng bỏ nhào tới, “Tiểu thư, nô tỳ cả đời này đều đi theo cô, tiểu thư ở đâu nô tỳ liền ở đó.”

“Tiểu Tả, về sau Tiểu Hồng liền giao cho người.” Bên ngoài có nhân rống lên giận dữ.

Một thanh âm khác rõ ràng mang theo kinh ngạc lung lay theo gió tiến vào, “Cốc chủ, chẳng phải mấy ngày nay nàng không phải đều do ta quản sao?”

“Ta bảo người quản cả đời, thế nào?”

Tả Thanh Hàn rõ ràng có chút khó xử, gần như tuyệt vọng nhìn về phía cốc chủ đại nhân nhà mình, cuối cùng lấy một loại khẩu khí trắng sãi đoạn cổ tay nói, “Cốc chủ, Tiểu Tả thật sự không thích cả đời phải dán lỗ tai vào góc tường nghe lén người ta, rất thống khổ.”

Sau đó, giữa một đoàn hắc y nhân đang bao vây tấn công, người trong được cốc lại nội chiến, còn tiện tay tiêu diệt địch nhân đứng cách gần mình nhất.

Người giang hồ có phải mỗi ngày đều chém chém giết giết, thậm chí còn không biết lý do vì sao chém chém giết giết không?

Trầm Tiểu Sách có nghi hoặc, cho nên liền hỏi ra nghi hoặc của bản thân.

Lăng Vân Phong thật khẳng định trả lời nàng, “Không phải.”

Nàng hồ nghi nhìn hắn, cuối cùng chuyển hướng về phía Tả Thanh Hàn đang cầm chủy thủ tước nhánh cây, “Tiểu Tả, vì sao không ngừng có người đến truy sát chúng ta?”

Tả Thanh Hàn đầu cũng không nâng nói, “Phu nhân, người sai lầm rồi.”

“Ách?”

“Kẻ bọn họ muốn giết là người.”

“Tiểu Tả —” Lăng Vân Phong không chút khách khí chụp một chương.

Tả Thanh Hàn xoay người né tránh, tiếp tục đứng tại chỗ cúi đầu tước nhánh cây, “Bởi vì cốc chủ làm rất nhiều chuyện khiến cho thiên nộ nhân oán, mà bọn họ lại đánh không lại, giết không được cốc chủ cho nên mới tính trả thù trên người phu nhân.”

Trầm Tiểu Sách dường như có chút sở ngộ. Nguyên lai đây chính là nguyên nhân hấn nhất định không để cho nàng một mình hồi kinh trước để gặp cha.

Lăng Vân Phong hừ một tiếng, nhặt lên hai nhánh cây khô quăng vào đồng lửa, “Đừng tưởng rằng chuyện xấu người làm ít hơn ta.”

Tả Thanh Hàn sâu kín liếc hắn, vô cùng cảm kích thở dài, “Cốc chủ, đa tạ sự khích lệ của người, nhưng Tiểu Tả thật sự xấu hổ không dám nhận. Tiểu Tả liền bởi vì quá mức ngây thơ trong sáng, mới có thể vẫn chịu bị người áp bức chà đạp không dám phản kháng.”

Trầm Tiểu Sách ngó ngó hai người, một cái mỹ đến người người đều oán trách họa thủy, một cái thì quanh thân tràn đầy quang đăng khoái hoạt anh tuấn nam nhân, có thể nói từng, trúc mỗi bên đều mỗi vẻ phong tình, vì thế nàng giống như lơ đãng lăm lăm, “Chà đáp à...”

Sau đó nàng tin tưởng chính mình nhìn thấy người nào đó thái dương gân xanh bạo khởi.

Tả Thanh Hàn ngay tức khắc liền phi thân chạy trốn, hấn rút cuộc hiểu được vì sao Trầm Tiểu Sách có thể trở thành cốc chủ phu nhân — nàng kỳ thật so với cốc chủ càng âm hiểm.

Tiểu Hồng nhìn theo bóng hai người rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt, không khỏi sùng bái nhìn chủ tử, “Tiểu thư, cô thật lợi hại.” Câu nói đầu tiên đã làm cho bọn họ nội chiến.

Trầm Tiểu Sách che miệng ách xì một cái, nằm xuống thăm được trải sẵn, đắp áo choàng lên người, buồn ngủ nói, “Ta muốn đi ngủ.”

Tiểu Hồng hai tròng mắt phát sáng nhìn nàng, âm thầm thề, nàng nhất định phải hướng tiểu thư hảo hảo học tập, nhất định phải tóm cho được Tiểu Tả.

Bên kia hai bóng dáng một trước một sau chui vào rừng cây, một lát sau khi lấy tốc độ nhanh nhất triển đấu, cực có ăn ý phi thân lên một cành cây đại thụ to khỏe, vừa vận có thể thu hết tình hình ở đồng lửa trong tầm mắt.

“Cốc chủ, ta cảm thấy người có thể an tâm lớn mật mang nàng hồi được cốc.” Đây là câu nói chân thật tự đáy lòng, kể từ hôm hôn lễ đến giờ, vị phu nhân này đã mang đến cho hấn nhiều lắm “kinh hĩ”.

Lăng Vân Phong ngắm nhìn bóng dáng đang ngủ bên cạnh đồng lửa, ý cười chậm rãi nở rộ nơi khóe miệng, “Ta đương nhiên là an tâm, nàng là nương tử do ta chọn, ta tự nhiên so với người càng hiểu nàng.”

Tà Thanh Hàn nhin không được tò mò, do dự một lát rồi cuộc cũng nhin không được quyết định mạo hiểm sinh mạng hỏi ra, “Cốc chủ, người cùng phu nhân đến tốt cùng là ai trúng bầy ai?”

Lăng Vân Phong cười đến phong tình vô hạn, đuôi lông mày khõe mắt đều dấu không được về đắc ý, “Tất nhiên là nàng trúng bầy của ta.”

Tà Thanh Hàn không khỏi thương hại ngó hấn một cái, lẩm bầm, “Nhưng kẻ bị ăn định lại là người không phải nàng.”

“Cái đó thì có gì so đo, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.”

Tà Thanh Hàn rụt cổ, không sợ chết tiếp tục lẩm bầm, “Người so với hạ lưu đã muốn không khác biệt lắm.”

“Sát” một tiếng, cả cành cây to khỏe đã nghe theo tiếng rớt xuống đất, nguyên lai đang đứng trên nhánh cây Tà Thanh Hàn dĩ nhiên không thấy bóng dáng.

“Cốc chủ, người quá âm hiểm.” Từ một nhánh cây đại thụ gần đó truyền đến tiếng hấn lên án.

“Còn người thì rất đáng bị đánh.”

Nội chiến tiếp tục....

Những ngôi sao thưa thớt rải rác trên màn đêm, ánh lửa lẳng lặng bập bùng trong rừng cây tối đen, chiếu sáng hai bóng dáng rúc vào nhau.

Hai bóng người nhất bạch nhất hắc vô thanh vô tức xuất hiện, trong đó một người đến gần ôm đi kiệu nhỏ nha hoàn, đến một bên nằm ngủ.

Ngay lúc Tà Thanh Hàn tính đem Tiểu Hồng đặt xuống áo khoác trải trên mặt đất, đột nhiên nghe thấy người hấn đang ôm trong lòng lẩm bầm, “Tiểu Tà, người theo ta đi.”

Nhất thời, hấn nhin không được rung mình một cái, ánh mắt u oán bắn về phía cốc chủ nhà mình, “Ta cảm thấy bản thân bị hãm hại.”

Lăng Vân Phong hướng hấn cười đến dị thường vui vẻ, “Đau khổ khiến người ta trưởng thành.”

Tà Thanh Hàn cơ hồ học máu, “Ta chính là lớn lên trong đau khổ.” Hấn từ nhỏ đi theo cốc chủ lớn lên căn bản chính là một bộ nhân gian huyết lệ sử.

Lăng Vân Phong nhẹ nhàng băng quơ trả về một câu, “Nếu vậy hiển nhiên người còn chưa đủ trưởng thành.”

Một trận gió thổi qua, Tà Thanh Hàn đột nhiên có một loại ảo cảm khung cảnh thật tiêu điều.

Võ lâm đại hội ra làm sao, Trầm Tiểu Sách không biết, cũng không có quá lớn hứng thú, dĩ vãng nàng đối với người giang hồ e sợ tránh còn không kịp, đáng tiếc hiện tại lại cùng giang hồ dây dưa cùng một chỗ.

Từ cổ tới nay, Dương Châu đã lắm phồn hoa, mà lần này võ lâm đại hội cử hành ở vùng Giang Nam địa linh nhân kiệt.

Đến lúc này Trầm Tiểu Sách rốt cuộc cũng biết được thân phận của Lam Tĩnh Tuyết, tứ tiểu thư của thiên hạ đệ nhất trang, nghe nói thiên hạ đệ nhất trang chẳng những ở trong chốn giang hồ uy danh lan rộng, ngay cả triều đình cũng từng phong thưởng, có thể nói đứng đầu trong chốn giang hồ, hiện tại không có ai có thể sánh bằng.

Ở Dương Châu nhìn thấy Lam Tĩnh Tuyết quả thật là chuyện thuận lý thành chương, thiên hạ đệ nhất trang không có khả năng không đến tham gia đại hội võ lâm.

Chẳng những gặp được Lam Tĩnh Tuyết, Lý gia bảo nhị tiểu thư cùng tam tiểu thư thế nhưng cũng đều đến.

Lập tức, Trầm Tiểu Sách nhin không được liếc bên người trợng phu, sau đó khẽ thở dài.

“Phu nhân, người nếu đối với cốc chủ bất mãn, tại hạ nguyện cống hiến sức khuyến mãi, thay người đem hấn thiên đao vạn trảm” Tà Thanh Hàn một bộ lòng đầy căm phẫn, vẻ mặt nhất định phải đem người nào đó giải quyết mới hả dạ.

Trầm Tiểu Sách một tay chống má, có chút hứng thú rồi hướng tầm mắt về phía ngã tư đường, ngay tại lúc Tà Thanh Hàn nhựt chí ngồi xuống, thanh âm của nàng lại sâu kín vang lên, “Cũng không tất phải thiên đao vạn trảm, chỉ cần làm cho hấn hủy dung cũng dễ thôi.”

Cờ nào nhẹ nhàng băng quơ, vẫn đậm phong khinh a, Tà Thanh Hàn lập tức đối với cốc chủ phu nhân vạn phần kính ngưỡng. Đối với thích chung diện thành tánh, tự kỷ thành cuồng cốc chủ mà nói, đem hấn hủy dung không thể nghi ngờ mới chính là tối trí mạng đã kích, quả nhiên vẫn là phu nhân một câu nói trạc trúng chỗ hiểm, nhìn thấu triệt vấn đề.

Lăng Vân Phong vô cùng thần nhiên, trước sự chứng kiến của công chúng vô cùng thân thiết thậm chí có chút thái quá ôm lấy thê tử, dùng một loại âm điệu ủy khuất mà mê người nói, “Nuơng tử, nàng thật sự nhần tâm sao?”

Trầm Tiểu Sách đối với chuyện hấn chẳng phân biệt được địa điểm, chẳng phân biệt được hoàn cảnh, lấy đặc tính thay thế nhân tính, theo ngay từ ban đầu vô cùng xấu hổ cho tới bây giờ thần nhiên như không, quá trình rèn luyện khí lượng đã nếm trải không biết bao nhiêu gian truân.

Nàng vẫn như cũ nhìn người qua kẻ lại sầm uất náo nhiệt trên đường, chỉ nhẹ nhàng nói, “Chỉ là cầu tâm an mà thôi, tướng công không cần để bụng.”

“Nhưng nương tử là muốn hủy dung ta nha?”

Tà Thanh Hàn nhin không được run lên. Cốc chủ làm nũng, quả thật làm người ta nổi da gà!

Tiểu Hồng vẻ mặt say mê nhìn cô gia.

Tà Thanh Hàn khước mắt dư quang đảo qua, lập tức lấy tay che mắt của nàng lại, thấp giọng nói, “Phi lễ chó thị.”

“Người lại không cho ta xem.” Tiểu Hồng khinh bỉ liếc hắt, một phen đẩy ra tay hắt.

Khước mắt hắt run rẩy, cắn cắn môi, một bộ hạ quyết tâm nói, “Người xem đi.” Lấy tay kiên quyết xoay đầu nàng lại đây.

Trầm Tiểu Sách quay đầu lại hứng thú đảo mắt liếc bọn họ một cái, sau đó cầm lấy ấm trà trên bàn rót cho mình một ly trà.

Chén trà còn chưa dính môi, liền bị một bàn tay to nửa đường chặn ngang.

Lăng Vân Phong uống hết nửa chén, sau đó đem nửa chén còn lại đưa tới bên môi của nàng, khàn giọng nói, “Nương tử.”

Trầm Tiểu Sách cảm thấy bàn tay hắt đang đặt bên hông trong phút chốc buộc chặt, mí mắt sụp xuống, lấy khuỷu tay thúc hắt một cái, ý bảo hắt mau kiểm chế một chút.

“Nương tử, uống trà.”

Trầm Tiểu Sách bất đắc dĩ, chỉ phải đặt môi vào chỗ hắt vừa uống qua, uống cạn nửa ly trà còn lại.

Bỗng nhiên, một mũi nhọn mang theo rét lạnh xé gió mà đến, nàng giật mình hốt hoảng.

Đã thấy ống tay áo của Lăng Vân Phong chỉ nhẹ nhàng phất ra, liền đem toàn bộ ám khí thu vào trong tay áo, bộ dạng giống như không hề có việc gì vô cùng thân mật ôm lấy kiều thể.

“Bất quá chỉ là một trò đùa nhỏ dùng để hù dọa người, nương tử không cần lo lắng.”

Trầm Tiểu Sách nhìn sắc trời tươi đẹp ở xa xa, màu sắc hơi trầm xuống. Giang hồ quả nhiên không thích hợp với nàng, nàng căn bản không hề có năng lực tự bảo vệ mình.

“Nếu không có chàng ở bên cạnh, trò đùa nhỏ này chỉ e là cũng đủ để lấy tánh mạng của ta.”

“Nàng và ta phu thê nhất thể, nương tử ở nơi nào vì phu liền ở nơi đó.”

Trầm Tiểu Sách trong lòng khắc sâu lại không cho là đúng. Trên đời mọi chuyện không phải lúc nào cũng thuận theo ý mình. Nhưng nàng cũng không tiếp tục tranh luận.

“Tiểu Sách, ta không thích nhìn thấy nàng nhú mày.”

“Vậy nhắm mắt lại.” Nàng có chút không kiên nhẫn đánh bay bàn tay không chịu an phận của ai kia, bên cạnh vài đạo ánh mắt bén nhọn mang theo oán hận vẫn luôn nhìn chòng chọc vào nàng, khiến cho nàng dần dần cảm thấy bức bối, khó chịu.

Tà Thanh Hàn ngồi ở đối diện cười hắc hắc không ngừng. Cốc chủ quanh năm trên chốc hoa đào, hôm nay rốt cuộc chịu báo ứng!

“Tiểu Sách ——” Lăng Vân Phong cũng nhận ra cơn tức giận của nàng từ đâu mà đến, trực tiếp đưa tay ôm nàng đứng dậy.

“Vân Phong —— chàng đang làm gì?” Nàng bị hoảng sợ, theo bản năng ôm lấy cổ hắt.

“Ta nghĩ nương tử cũng buồn ngủ rồi, chúng ta hồi khách sạn nghỉ ngơi đi.”

Rõ ràng bộ dạng ôn nhuận như nước, nhu hòa như ánh trăng, nhưng bị ánh mắt của hắt đảo qua, trong lòng của mấy người kia đều không khỏi rung mình.

Lam Tĩnh Tuyết ánh mắt tràn ngập oán độc nhìn theo Trầm Tiểu Sách bị hắt che chở trong lòng, siết chặt hai nắm tay. Nàng không cam lòng, nếu nàng không chiếm được, ai cũng đừng hòng chiếm được.

“Lam tỷ tỷ...” Lý Trương Vân có chút lo lắng không yên nhìn người đang ngồi cùng bàn.

Lam Tĩnh Tuyết mỉm cười, phong hoa tuyệt đại tuyệt sắc vô cùng, phảng phất như ánh mắt âm độc tàn nhẫn trong nháy mắt kia bất quá chỉ là do người ta bị ảo giác mà thôi.

Mái tóc dài đen nhánh buông thả tựa như một dòng thác, nắm lấy, cảm giác giống như những sợi tơ trơn bóng luồn qua khe hở giữa những ngón tay chảy xuống.

Cầm lấy chiếc lược bằng gỗ mun cẩn thận chải chút mái tóc, vắn thành một búi, một cây trâm phi thủy cầm hơi lệch ở bên thái dương, lỗa xõa vài cọng tóc mai, điểm tuyết hai món trang sức bằng bạc, càng tôn thêm vẻ thanh linh dục tú cho dung mạo của nàng.

“Nương tử, nàng thật đẹp.” Hần tự đáy lòng ca ngợi.

Ngồi ở trước gương đồng mặc cho hần bài bố hơn nửa canh giờ Trầm Tiểu Sách chỉ là hơi hơi nhú mày, không đồng ý nói, “Giáp mặt nói dối, quả thật cũng là chuyện không dễ à.”

Lăng Vân Phong vòng tay ôm lấy nàng, cười nói, “Vi phu là nói ra lời thật trong đáy lòng.”

“Càng là chân chính lời nói dối ngay cả chính bản thân cũng bị lừa gạt.” Nàng nghiêm trang nói.

Hần khom người ở môi nàng hôn nhẹ một cái, trên miệng lay dính một chút son, dùng lưỡi liếm nhẹ, dán vào lỗ tai nàng vừa nhắm nháp hương vị vừa nói, “Tiểu Sách, vì sao vi phu đối với nàng luôn ăn hoài không ngán nhỉ, ta nên làm thế nào cho phải đây?”

Trầm Tiểu Sách đáp trả chính là trực tiếp đẩy hần ra, đứng dậy, hướng ra bên ngoài bước, “Mặc kệ chàng.” Cơ hồ ngày ngày đều triền miên, hần còn muốn như thế nào?

Lăng Vân Phong tinh mắt nhìn thấy sau gáy của thê tử một mảnh đỏ ửng, không khỏi lộ ra nụ cười gian trá. Tuy rằng nàng mặt ngoài bình tĩnh thông dong, kỳ thật là đang rất thẹn thùng.

“Nương tử, đợi ta với.” Vừa nói, hần vừa đuổi theo, cánh tay tự động tự phát vòng lấy eo của nàng.

Ánh mắt của người đòi, hần không cần, hần chỉ cần làm chuyện mà chính mình muốn và nguyện ý làm.

Đi xuống lầu, Trầm Tiểu Sách nhìn thấy ở đại đường của khách sạn còn lại rất thưa thớt khách nhân, có chút kinh ngạc, “Hôm nay vì sao lại ít người như vậy?”

Gần nhất bởi vì liên quan đến võ lâm đại hội. Dương Châu hội tụ hào kiệt trong thiên hạ, các nhà khách trong thành đều kín người, rất nhiều người không thể không ngủ nhờ ở chùa miếu hoặc dứt khoát ngủ ngoài trời.

Khách điểm này mọi khi nàng xuống đều tràn ngập tiếng người ồn ào huyền ảo, có khi lại có vài người một lời không hợp liền ra tay ẩu đả. Hôm nay lại quá mức im ắng, làm cho nàng ngược lại có chút không thể thích ứng.

“Võ lâm đại hội hôm nay triệu tập.” Lăng Vân Phong thờ ơ nói, giống như là cùng hần không có một chút quan hệ.

“Chàng không đi tham gia sao?”

Hần nhìn lướt qua nàng, ghé đầu lại liền trộm một cái hôn môi, thê này mới cười nói, “Chúng ta ăn uống no rồi khỏi hành cũng không muốn.”

Trầm Tiểu Sách chỉ liếc xéo hần một cái, cũng không nói gì thêm. Ở nàng nhìn đến, nam nhân này phần lớn thời điểm cũng không giống người trong giang hồ, ngược lại càng có vẻ giống như một đại thiếu gia phong lưu bất cần đời.

Nàng rất nhanh phát hiện một sự kiện, “Tiểu Tả cùng Tiểu Hồng đâu rồi?”

Lăng Vân Phong vẻ mặt cười đến ái muội, ghé sát vào nàng, thấp giọng nói nhỏ, “Có lẽ Tiểu Tả kiểm chế không được xúc động đem tiểu nha đầu kia ăn sạch sẽ, cho nên...”

Nàng trực tiếp xô hần ra, nhỏ ra một ngụm, “Chàng làm như ai cũng giống như chàng?”

Hần lại dính lại, “Vi phu như thế nào?” Nói chuyện đồng thời bàn tay to làm như không có việc gì len vào đùi trong của nàng.

Trầm Tiểu Sách thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nắm chặt trên tay ly trà, cắn chặt răng nói, “Lăng —— Vân —— Phong —— “

Vừa thấy thê tử bão nổi, người nào đó lập tức ngồi nghiêm chỉnh, nhất phái phong phạm chính nhân quân tử.

Dùng qua loa điểm tâm, Lăng Vân Phong liền lôi kéo thê tử ra khách sạn, phi thân lên con ngựa đã sớm chuẩn bị sẵn bên ngoài khách sạn.

Trầm Tiểu Sách ngồi ổn định trong lòng trượng phu, không khỏi tò mò hỏi một câu, “Muốn đi đâu?”

Hần lại hôn nhẹ nàng, ra vẻ đương nhiên nói, “Đi tham gia đại hội võ lâm”

Trầm Tiểu Sách ngây người. Nàng vì sao cũng phải đi?

Giống như nhìn thấu lòng nàng, hần ở bên tai nàng khẽ khàng nói, “Nương tử ngon miệng lại mê người như thế, để lại ở khách sạn vì phu sẽ lo lắng, vẫn là để ở bên người tốt hơn, muốn ăn tùy thời có thể hạ khẩu.”

Nam nhân này căn bản chính là yêu nghiệt đội lốt người!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhà Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Edit: Cesia

Cưỡi ngựa đến chân núi tổ chức võ lâm đại hội, Lăng Vân Phong đem ngựa giao cho người phụ trách săn sóc ngựa dưới chân núi, sau đó ôm thê tử, phi thân lên núi.

Trầm Tiểu Sách chỉ cảm thấy gió vu vu lướt qua bên người, chỉ chốc lát đã đến lưng chừng núi.

Phóng tầm mắt nhìn lại, cả măn sơn đều tụ tập đầy người giang hồ, hoặc bội đao hoặc bội thương, đủ các loại kiểu dáng binh khí nhiều không đếm xuể làm cho người ta hoa cả mắt, thậm chí còn có một số người cách ăn mặc không giống với người trung nguyên.

Nhìn những thiếu nữ một thân phục sức phong tình của dị vực, mình mị kiều diễm, Trầm Tiểu Sách không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh diễm.

Cặp đùi cùng với cái bụng trắng như tuyết lộ ra bên ngoài, trên cổ, cổ tay mang đầy các vòng đeo cùng thủ trạc lông lánh ngân quang.

“Đó là người của Miêu Cương ngũ tiên giáo, giáo chủ của bọn họ là một mỹ nhân đấy.”

“So với chàng thì thế nào?” Trầm Tiểu Sách phản ứng rất bình thường.

“Nương tử lát nữa tự mình xem đi.” Hần ra vẻ thú vị.

Trầm Tiểu Sách hướng tầm mắt về phía chỗ ngồi ở lối đài trên cao, mắt thấy tháp thoáng bên dưới dãy cờ quạt có một hàng ghế dài, trong đó chỉ còn lại hai vị trí trống.

Nàng nhin không được tò mò, “Có người còn đến trễ hơn chàng à.”

“Nhân vật càng quan trọng hiển nhiên xuất hiện càng trễ.”

Trầm Tiểu Sách đối với cách nói của hần cũng không quá để ý.

“Xem, được cóc cóc chủ đã đến kìa.”

“Người hần đang ôm trong lòng là thê tử của hần hả?”

“Quả nhiên là một mỹ nhân nha.”

“Lăng đại hiệp quả nhiên không câu nệ tiểu tiết, mức độ phóng khoáng không dưới người của ngũ tiên giáo.”

“Nói đúng đấy.”

“...”

Tiếng ồn ào nghị luận hoặc cao hoặc thấp nổi lên chung quang truyền vào tai của Trầm Tiểu Sách, nàng nhin không được mắt trừng hướng trượng phu.

Nàng mới vừa định mở miệng bảo hần thả nàng xuống, bất thành linh, hần phi thân một cái nhảy lên lối đài, công khai ngồi vào một trong hai vị trí trống còn lại.

Nguyên lai, trượng phu của nàng ở trong chốn giang hồ địa vị thật sự không tầm thường a!

Mà điều làm cho nàng càng thêm không tưởng tượng nổi, chính là những người khác ngồi trên lối đài, cho dù có nhú mày hoặc lộ vẻ bất mãn cũng không có người nào lên tiếng phản đối.

Quý dị!

Lăng Vân Phong ngồi ở vị trí của chính mình, Trầm Tiểu Sách thì ngồi ở trong lòng hắn, hắn điềm tĩnh, còn nàng đã có chút đứng ngồi không yên.

“Vân Phong.” Ta ngồi ở nơi này không thích hợp? Ánh mắt của nàng truyền đạt thông điệp cho hắn.

Hắn xoa cằm của nàng hiện tại đã trở nên có chút mượt mà, khẽ cười nói, “An tâm ngồi đi, nơi này là an toàn nhất.”

Trầm Tiểu Sách hiểu được. Mấy ngày nay vẫn luôn có kẻ nhắm vào bọn họ, hắn tới tham gia đại hội võ lâm lưu lại một mình nàng ở khách sạn quả thật không ổn. Tuy rằng tình hình hiện tại nàng cảm thấy cũng không được thỏa đáng, nhưng dù sao hắn xuất phát cũng bởi vì lo lắng cho sự an toàn của nàng, nàng cũng khó mở miệng nói điều gì.

Lăng Vân Phong ôm giai nhân, tâm tình vô cùng tốt, một bên ôm thê tử, một bên nhỏ giọng giới thiệu sơ lược tình hình hiện trường cho nàng nghe.

Trên đài ngồi là ban bình phẩm của đại hội lần này, do tứ đại phái, tam đại bang, cộng thêm được cốc môn phái trung lập đảm đương.

Trầm Tiểu Sách không biết cái gì là tam đại bang, tứ đại phái, nhưng sau khi ban bình phẩm tề tựu đông đủ, những người ngồi ở đây ngoại trừ yêu nghiệt Lăng Vân Phong, không kẻ nào là không bước qua tuổi năm mươi, rõ ràng đều là những người đức cao vọng trọng.

Mà trọng phu của nàng, phẩm cách hành vi thường ngày phỏng chừng đều chọc người ta không dám khen tặng, nhưng lại bởi vì thân phận miễn cảm được cốc cốc chủ, cho nên tựu thành trong bát đại bình phẩm đoàn trở thành đối tượng tối chọc người khác chú mục nhất, kéo theo người đang bị hắn ôm trong lòng cũng trở thành mục tiêu vinh hạnh được vạn chúng chú mục.

Nguyên lai, võ lâm đại hội cũng không phải tùy tiện mở, cứ năm năm một lần, vì đề cử tân võ lâm minh chủ cùng với bảng xếp hạng những nhân vật trọng đại trong giang hồ, vô luận là hắc đạo bạch đạo hay môn phái trung lập, tóm lại, bất tiện quá hải các hiền thần thông (*).

(*): Mỗi người đều có thể tự biểu hiện bản lĩnh của chính mình.

Trầm Tiểu Sách đối với giang hồ tranh đấu không có hứng thú, ngồi một hồi liền cảm thấy tinh thần uể oải không dậy nổi, đơn giản rúc vào trong lòng trọng phu, nhắm mắt dưỡng thần, một lát sau bất tri bất giác liền ngủ.

“Tiểu Sách, tỉnh tỉnh.”

Nàng đang mơ mơ màng màng thì bị lay tỉnh.

“Nàng không phải muốn xem giáo chủ của ngũ tiên giáo sao, nàng ta đã đến.”

Trầm Tiểu Sách đầu bị hắn xoay qua, có chút mờ mịt đưa mắt nhìn, liền nhìn thấy một đại mỹ nhân phục sức tương tự như những thiếu nữ xinh đẹp ban này!

Lúc này vị đại mỹ nhân kia chính là dùng hai tròng mắt phun hỏa nhìn nàng, không, là nhìn kẻ ở phía sau nàng.

Giống nhau là mỹ nhân, giống nhau đang tức giận, nhưng Trầm Tiểu Sách lại cảm thấy bộ dạng tức giận của mỹ nhân trước mắt rất đẹp, trong khi cảm giác Lam Tĩnh Tuyết mang lại cho nàng lại không giống như thế, nàng chỉ cảm thấy bộ dạng tức giận giương nanh múa vuốt của Lam Tĩnh Tuyết rất giống với người đàn bà chanh chua.

Trầm Tiểu Sách nhìn xem mỹ nhân, lại nhìn trọng phu, cuối cùng thật khiêm tốn thỉnh giáo, “Cái kia, ta có cần phải tránh mặt một chút không?”

Lăng Vân Phong nhe răng cười, nhất thời đưa đến một trận hút không khí.

Ngũ tiên giáo Tô Phụng Cẩm đôi mắt sáng vừa chuyển, khóe miệng cũng giương lên.

“Gã cho Lăng Vân Phong một tên yêu nghiệt như thế, tiểu muội muội, lá gan của ngươi cũng rất lớn.”

Trầm Tiểu Sách bị ba chữ “tiểu muội muội” kêu giật mình ngây người.

Lăng Vân Phong rất hợp thời nói xen vào, “Tô tiên bối đã qua tuổi tri thiên mệnh chi năm (Thiên mệnh chi năm: tức năm mươi tuổi).”

Trầm Tiểu Sách nhìn thấy mỹ nhân mắt nhắm lại, bắn ra sắc bén hàn quang. Niên kỷ của nữ nhân là kiêng kỵ, trọng phu của nàng rõ ràng là cố ý, thanh âm cũng đủ để mọi người trong toàn trường đều nghe thấy.

Bất quá, nàng quả thật rất ngạc nhiên, rõ ràng vị mỹ nhân trước mắt này thoát nhìn niên kỷ cùng nàng cũng không sai biệt lắm, tuổi nhiều lắm cũng bất quá là song thập phương hoa (20t), thế nhưng đã qua tri thiên mệnh chi năm, quả nhiên rất thần kỳ!

“Tiểu tử, ngươi lại bảo ta một tiếng tiên bối thử xem!” Tô Phụng Cẩm nổi giận.

Lăng Vân Phong lập tức rất biết nghe lời, hô lớn rõ ràng từng chữ, “Tiên bối.”

Trầm Tiểu Sách lập tức theo sau mở miệng, “Chờ một chút.”

Tất cả mọi người đều nhìn nàng.

Cùng một lúc bị nhiều ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm, nàng có chút hoảng hốt, nhưng vẫn kiên trì đem câu nói nói ra, “Này, ta vẫn là đứng ở bên cạnh tốt hơn, oan có đầu nợ có chủ, ngộ thương luôn không tốt, Tô tỷ tỷ, ngươi nói đúng không?”

Tô Phụng Cẩm trong nhất thời con tức toàn tiêu, cười đến như hoa, phát ra tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông bạc, “Tiểu muội muội, muội thật sự hợp tính tỷ tỷ.”

Trầm Tiểu Sách cũng cười theo.

Lăng Vân Phong bắt mắt, ôm chặt lấy thê tử, về mặt ai oán nói, “Nương tử, phu thê không phải hẳn là nên đồng cam cộng khổ sao? Nàng vì sao muốn bỏ lại vì phu mà đi?”

Nàng nghiêm túc vỗ vỗ vai hắn, lời nói thành khẩn, thâm thía, “Làm người phải biết tự lượng sức, làm nam nhân phải biết gánh vác trách nhiệm, ta tin tưởng nếu chàng dám chọc họa, tất nhiên phải có năng lực đảm đương hậu quả, nếu không chàng chính là muốn tự đi tìm chết. Nếu chàng kiên quyết muốn chết, với tư cách là thê tử của người ta, ta nhất định phải tôn trọng ý nguyện của chàng, nói thật.”

Tiếng cười trong nháy mắt bùng nổ, nhất là Tô Phụng Cẩm cười đến run rẩy cả người, muốn ngừng mà ngừng không được.

Quả nhiên ác ma vẫn còn có ác ma hơn.

Tên tiểu tử Lăng Vân Phong làm không biết bao nhiêu chuyện ác gặp phải một thê tử cường hãn như thế mới có thể hàng phục được hẳn!

Tô Phụng Cẩm xoa xoa cằm, một đôi mắt phượng giống như đang xem bảo bối nhìn chòng chọc vào Trầm Tiểu Sách đang ngồi trong lòng Lăng Vân Phong.

Lăng Vân Phong lập tức buộc chặt hai tay, lạnh như băng nói, “Tiền bối không cần có ý đồ với nương tử nhà ta, nàng là của ta.”

Tô Phụng Cẩm không đếm xỉa tới hắn, chỉ bận tâm tới mục tiêu cười dụ dỗ nói, “Tiểu muội muội, có muốn đến giáo lý của tỷ tỷ làm khách không?”

Trầm Tiểu Sách bị hai cánh tay bên hông siết chặt đến mức cơ hồ không thở nổi, đành phải khéo léo từ chối nói, “Thực xin lỗi tỷ tỷ, có câu lấy gà theo gà, gà khất tùy khất, tướng công nhà ta ở đâu, ta liền ở đó.”

Lăng Vân Phong vừa lòng lộ ra tươi cười, hướng tới kẻ bất lương nhân sĩ có ý đồ dụ dỗ nương tử nhà hắn hơi hơi khiêu khích nói, “Tiền bối, không cần châm ngòi ly gián cảm tình phu thê nhà người khác, sẽ bị thiên lôi đánh chết đó.”

“Thấy chết không cứu lẽ ra cũng nên bị thiên lôi đánh chết,” Tô Phụng Cẩm không có hảo ý ngó hắn, “Nhưng tiểu tử ngươi cho đến bây giờ vẫn còn sống nhón nhơ vui vẻ làm hại giang hồ, chứng minh lời này không đáng tin.”

Trầm Tiểu Sách nhìn không được nghĩ đến những lời đồn đại mà nàng nghe được về được cốc. Quả nhiên, thấy chết không cứu loại sự tình này đối với được cốc là quá mức bình thường, phạm kẻ làm bọn họ khó chịu, không nghĩ, không cứu là chuyện đương nhiên. Mà chiếu theo Tiểu Tả nói, đám người gần đây liên tục truy sát bọn họ là bởi vì năm đó có người nào đó thấy chết không cứu làm hại phu thê người ta âm dương cách biệt, cho nên người ta vừa thấy hắn thế nhưng hạnh phúc cưới vợ, liền nhìn không được phải người tới giết nàng....

Giang hồ quả nhiên là chốn không phân rõ phải trái!

“Bất quá, xem ở tiểu muội muội phân thượng, ta hôm nay không cùng ngươi so đo.”

Sau đó, Trầm Tiểu Sách ánh mắt mở thật lớn nhìn theo Tô Phụng Cẩm yêu mị xinh đẹp nhảy xuống lôi đài, nàng nhìn không được quay đầu ngó trường phu, khó hiểu hỏi, “Các ngươi không đánh?”

“Nương tử, nàng liền hy vọng vì phu cùng người khác liều mạng sao?”

Nàng vội vàng lắc đầu, nhắc lại, “Ta thật sự cảm thấy kỳ quái.”

“Đó là bởi Tô giáo chủ bản thân không được bình thường.”

Trầm Tiểu Sách im lặng.

Mọi người cũng im lặng, kỳ thật ở trong mắt bọn họ, cả được cốc lẫn ngũ tiên giáo đều là nơi không bình thường, những kẻ đi ra từ nơi này nếu không gian thì cũng tức tã, tuyệt đối không có kẻ nào bình thường.

Màn tiểu nhạc đệm không hài hòa rốt cuộc chấm dứt, luận võ tiếp tục.

Mãi cho đến khi trở về khách sạn, Trầm Tiểu Sách vẫn như cũ có chút choáng váng đầu óc, cảm giác thật không đúng thực.

“Vân Phong, chàng làm sao lại cùng Tô tỷ tỷ kết cừ?”

Lăng Vân Phong chôn đầu ở trước ngực thê tử, ai oán thở dài, “Năm đó ta bắt quá cũng chính là thật thành thật kêu nài một tiếng tiền bối mà thôi.”

Hiểu được, hẳn thật sự rất thành thật, là thật sự cố ý rất thành thật!

Không nên hỏi nài vì sao liền kết luận như vậy, bởi vì nài cảm thấy đó là chuyện hẳn nhất định làm.

“Tiểu thư tiểu thư, vô lâm đại hội thú vị a.” Tiểu Hồng hưng phấn chạy tới phòng chủ tử, vừa thấy Lăng Vân Phong, lập tức thu liễm hành vi, quy cũ hành lễ nói, “Cô gia.”

Trầm Tiểu Sách dùng một loại ánh mắt cảm kích nhìn nha hoàn thân cận của mình, đưa tay sờ sờ đầu nài có chút tiếc nuối nói, “Ta còn tưởng rằng em thật sự giống như Vân Phong đã nói bị Tiểu Tả mượn cơ hội ăn luôn rồi chứ, may mắn.”

“Tiểu thư, cô quả nhiên vẫn quan tâm em.” Tiểu Hồng cười híp mắt.

Nài nặng nề lắc đầu, biện hộ, “Ý của ta là, may mắn sự trong sạch của Tiểu Tả vẫn còn.”

“Tiểu thư...” Tiểu Hồng lập tức mím môi, vô cùng ủy khuất nhìn nài.

“Khụ khụ...” Tả Thanh Hàn từ bên ngoài cửa sổ nhảy vào, hướng tới Trầm Tiểu Sách chấp tay ôm quyền, “Đa tạ sự quan tâm của phu nhân đối với thuộc hạ.”

“Không cần cảm tạ, ta chỉ là có thói quen chèn ép bắt nạt Tiểu Hồng thôi.” Trầm Tiểu Sách cười tủm tỉm nói.

Vì thế, Tả Thanh Hàn á khẩu.

Tiểu Hồng túm lấy ống tay áo của tiểu thư nhà mình, cảm lạnh kháng nghị.

“Các người đã trở về, mau đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải lên núi.” Lăng Vân Phong hạ lệnh trực khách.

Tả Thanh Hàn lập tức lùi kéo Tiểu Hồng mất dạng.

Lăng Vân Phong gọi tiểu nhị mang nước tắm vào, dưới sự kiên trì trước sau như một của Trầm Tiểu Sách tách ra tắm rửa, sau đó mới lên giường nghỉ ngơi.

Trong phòng không gió nhưng màn giường lại lay động đến hơn nửa đêm mới trở lại yên tĩnh.

Mỗi một đến cực điểm Trầm Tiểu Sách nặng nề đi vào giấc ngủ, ngay tại lúc Lăng Vân Phong cũng sắp ngủ, đột nhiên nghe thấy tiếng âm khí xé gió bay đến, sau đó hai bóng người phá cửa sổ nhảy vào.

Ánh mắt trầm xuống, hẳn từ bên trong nội tạng phi thân ra, không để cho bọn họ tới gần giường, xem xét đúng thời cơ đem chiến trường dời ra bên ngoài phòng, để tránh âm ỉ đến thê tử đang say ngủ.

Cách đó không xa bất thành linh truyền đến tiếng rống giận dữ của Tả Thanh Hàn, tựa hồ còn có tiếng hét thảm thiết của Tiểu Hồng, Lăng Vân Phong trong lòng rung mình, ra tay nặng hơn, muốn tốc chiến tốc thắng.

Đúng lúc đó, lại có một bóng dáng chui vào phòng, một lát sau ôm theo một bọc chăn phi thân rời đi.

Lăng Vân Phong giận dữ, hẳn biết người tới cướp đi Trầm Tiểu Sách, nhưng lúc này hẳn lại đang bị hai kẻ triển đấu liều mạng cản lại, đợi cho hẳn giải quyết xong hai kẻ đó, đã muốn không còn nhìn thấy bóng dáng của người nợ, mà lúc này Tả Thanh Hàn cũng từ phía sân bên trong chạy tới.

“Tiểu Sách bị nhân cướp đi.”

“Tiểu Hồng bị nhân trọng thương.”

Hai người đồng thời nói cùng một lúc, sau đó đồng thời cùng trầm mặc.

Đây là một kế hoạch tập kích được bố trí chặt chẽ, mục đích là bắt đi Trầm Tiểu Sách.

“Chia nhau đuổi theo.” Lăng Vân Phong phi thân chạy đi, rất nhanh nhập vào trong bóng đêm mờ mịt.

Tả Thanh Hàn cũng theo sau phi thân đi, hướng về phía ngược lại.

Trước khi bình minh đến, hai người một lần nữa trở lại khách sạn, nhìn nhau lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng.

Dược cốc cốc chủ phu nhân bị bắt cóc, tin tức rất nhanh truyền đi khắp thành Dương Châu, khắp nơi đều bị chấn động.

Vô lâm đại hội ngày thứ ba, cách Dương Châu thành không xa thiên hạ đệ nhất trang bị đánh tới cửa.

“Rầm” một tiếng, một bóng dáng mảnh khảnh bị đánh bay đập vào cột hành lang, giống như một búp bê vải rách nát nặng nề rơi xuống đất.

Hóa thân thành tu la Lăng Vân Phong vẫn như cũ tuần mỵ làm cho người ta kinh diễm, chỉ có điều quanh thân tản mát ra không khí chết chóc mãnh liệt, làm cho người ta phải nhượng bộ lui binh.

Huyết theo trường kiếm trong tay hần từng giọt chảy xuống, y bào nguyên bản trắng như tuyết lúc này thấm đẫm máu tươi, giống như Diêm La từ địa ngục đập biến máu tới đòi mạng.

Ở phía sau hần, tám biến thiên hạ đệ nhất trang bị chém thành hai khúc, thê lương nằm long lóc trên mặt đất cùng với vô số thi thể của hộ vệ trang.

Trêu chọc Lăng Vân Phong là đại đột, trêu chọc Lăng Vân Phong có được cốc phía sau hậu thuẫn là ngọc tử, trêu chọc thân là được cốc cốc chủ Lăng Vân Phong, quả thật chính là chỉ có kẻ ngu ngốc mới đi làm.

Lam Tĩnh Tuyết không phải kẻ ngu ngốc, nhưng nằng lại đi làm chuyện chỉ có kẻ ngu ngốc mới làm.

Yêu một người muốn hần sống thật khỏe mạnh, hận một người chỉ muốn dồn kẻ đó vào chỗ chết.

Nàng yêu Lăng Vân Phong, cho nên mới hận Trầm Tiểu Sách chết không có chỗ chôn.

Giết đồ cả mất mục tiêu của Lăng Vân Phong chỉ có một, chính là giết kẻ đã khôi xương thay thế từ báo thù, cho nên kẻ nào dám cản đường hần, hần liền giết kẻ đó, tuyệt không hai lời.

Trang chủ của thiên hạ đệ nhất trang rốt cuộc cũng đuổi tới trước khi nữ nhi bị một kiếm xuyên tim, nhìn thấy bộ dạng của tiểu nữ nhi thê thảm không chịu nổi cùng với Lăng Vân Phong giống như địa ngục tu la, Lam lão trang chủ trong lòng cũng nhin không được run lên.

“Lăng cốc chủ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Trường kiếm trong tay Lăng Vân Phong chỉ hướng Lam Tĩnh Tuyết, cực độ âm lãnh nói, “Hỏi nữ nhi của ngươi.”

“Tuyết nhi, ngươi rốt cuộc đã làm chuyện gì?” Làm cho Lăng Vân Phong một đường đuổi giết đến tận trang?

Lam Tĩnh Tuyết nhờ vào một thị nữ diu miễn cưỡng đứng dậy, huyết theo khoe miệng chảy xuống, cả người giống như chim sợ cành cong, không ngừng run rẩy.

“Cha...” Nước mắt xâu thành chuỗi tuôn rơi xuống hai má. Nàng chỉ là không muốn nhìn thấy nữ nhân kia hạnh phúc, không muốn nhìn thấy bên người Lăng đại ca không phải là mình, chẳng lẽ nàng yêu một người cũng là sai lầm rồi sao?

“Nói, rốt cuộc là chuyện gì?” Thanh âm của Lam lão trang chủ bất tri bất giác trở nên nghiêm khắc. Tuy rằng trên giang hồ đồn đại Lăng Vân Phong thái độ làm người hành sự đều dựa vào bản thân yêu thích, nhưng giống như hiện tại bất kể hậu quả cùng thiên hạ đệ nhất trang đối địch, sự tình tuyệt không đơn giản.

“Trầm Tiểu Sách thật sự không phải con giết, con chỉ là thỉnh tông chủ của Yên Chi Hải giúp con bắt cóc nàng... muốn ép Lăng đại ca cưới con thôi...” Thanh âm của Lam Tĩnh Tuyết dưới ánh mắt áp bức của phụ thân càng lúc càng nhỏ, “Nhưng con không biết bọn họ lại muốn mạng của nàng...”

“Keng” một tiếng, hai thanh kiếm va chạm nhau, bật ra một mảnh hàn tinh.

“Lăng cốc chủ, thù hạ lưu tình.” Lam lão trang chủ không khỏi âm thầm kinh hãi, không thể tưởng tượng được Lăng Vân Phong tuổi còn trẻ nội lực đã thâm hậu đến thế, trong lòng càng thêm hiểu rõ sự việc hôm nay nếu xử lý không ổn thỏa chỉ e là hậu họa khó lường.

Lăng Vân Phong bật ra một trận cuồng tiếu, phun ra thanh âm lại rét lạnh như băng hàn, “Ngươi không biết? Toàn bộ võ lâm mỗi người trên đường ai chẳng biết phu nhân của tông chủ Yên Chi Hải bởi vì ta cự tuyệt cứu trợ nên mới chết? Ở thời điểm ngươi tìm tới Yên Chi Hải hợp tác, ngươi đừng nói ngươi chưa từng nghĩ tới điều đó?”

Hần tiến về phía trước, đậm từng bước.

Lam lão trang chủ không khỏi lui về phía sau từng bước.

Lăng Vân Phong trong mắt bắn ra một cỗ âm trầm ngoan lệ, làm cho lão trang chủ tuy đã lăn lộn trong giang hồ hơn mười năm, trong lòng cũng không khỏi rét run.

“Ngươi không biết gần đây người của Yên Chi Hải luôn truy sát Tiểu Sách? Ngươi không thấy ngày đó ở tù lâu bọn họ ám sát?” Lăng Vân Phong thê lương cười to, “Lam Tĩnh Tuyết, ngươi xem người trong thiên hạ đều là ngọc tử sao?”

“Tuyết nhi, ngươi quả thật quá can rồi!” Lam lão trang chủ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Rõ ràng đây chính là kẻ mượn đao giết người của Yên Chi Hải, làm cho thiên hạ đệ nhất trang cùng được cốc trở thành kẻ thù, tọa hưởng ngư ôn đắc lợi.

Trường kiếm của Lăng Vân Phong bay xéo theo một góc độ cực kỳ xảo quyết đâm tới, một tiếng kêu đau đớn, trường kiếm vung lên, đáp lại là tiếng

một vật thể ngã xuống đất, huyết theo đó chảy xuống.

Lam lão trang chủ đứng lúc ngăn lại đường kiếm quý mị kia.

Đúng lúc này, an trí xong Tiểu Hồng, Tà Thanh hàn cũng chạy đến, rút kiếm ra gia nhập vòng chiến.

“Cốc chủ, nơi này giao cho ta.”

Lăng Vân Phong bứt ra nhắm thẳng đến mục tiêu mà đi, thiên hạ đệ nhất trang bởi vì hộ chủ dũng cảm nhảy ra ngăn cản, lại một hồi chém giết.

Lăng Vân Phong ra tay tàn nhẫn, nếu ngày đó ở khách sạn không phải bởi vì Lam Tĩnh Tuyết động tay động chân, không phải nàng ta sai người bắt Tiểu Hồng làm cho Tiểu Tà không kịp thời xuất hiện, hẳn cũng sẽ không bỏ lỡ thời cơ truy kích, thế nên thê tử mới bị người ta bắt đi.

Thiên hạ đệ nhất trang cùng với Yên Chi Hải hẳn đều sẽ không bỏ qua, nếu không phải bởi vì bọn họ song phương hợp tác, thê tử của hắn cũng sẽ không chết, món nợ máu này hẳn thê nhất định phải bắt bọn họ hoàn lại.

Gặp thần sát thần, gặp quý sát quý, phạm là kẻ che ở trước Lam Tĩnh Tuyết, hẳn đều không lưu tình chút nào hạ sát thủ.

Cuối cùng, người người đều khiếp sợ, Lam Tĩnh Tuyết mặt không còn chút máu, cho đến khi mũi kiếm xuyên thẳng qua ngực, về mặt của nàng ta vẫn là không thể tin.

Thân kiếm rút ra khỏi người, máu tươi tuôn ra, nàng ta lui về sau hai bước, cuối cùng ngã ảm xuống đất.

“Tuyết nhi —” Lam lão trang chủ tê rống một tiếng.

Tà Thanh Hàn đi qua đỡ lấy Lăng Vân Phong, thấp giọng nói, “Cốc chủ, trở về lo việc hậu sự cho phu nhân.”

Ánh mặt trời rơi lên trên người của Lăng, Tà kéo ra hai cái bóng thật dài, phủ lên những thi hài nằm đầy trên đất, tình cảnh vô cùng thê lương.

Tin tức lan truyền rất nhanh — nhìn thấy thi thể của thê tử Lăng Vân Phong trực tiếp chém giết lên đến tận thiên hạ đệ nhất trang, trước mặt lão trang chủ giết chết Lam tứ tiểu thư, Lam gia huynh đệ theo võ lâm đại hội chạy về thì thời gian đã muộn, khắp nơi chỉ còn lại là máu tươi.

Mà kẻ đã gây ra hết thảy chuyện này chính là Yên Chi Hải đã trở thành cộng đồng cừu địch của thiên hạ đệ nhất trang cùng được cốc.

Năm nay võ lâm đại hội tràn ngập tình phong huyết vũ.

Trầm Tiểu Sách theo giấc ngủ say tỉnh dậy liền nhìn thấy một bức màn che màu tím, trên người đắp một tấm chăn cảm tú, trong phòng thoang thoảng mùi hương hoa đào.

Căn phòng bày trí tao nhã, một màu trắng thuần khiết, xem ra khiếu thẩm mỹ của chủ nhân cũng không phải hạng dung tục, ngoài phòng là từng biển từng biển hoa kéo dài ngút tầm mắt, đẹp đến mức làm cho người ta không dám chớp mắt.

Chỗ này rất đẹp, cảnh trí thật nhã!

Nhưng nàng vì sao lại ở chỗ xa lạ này?

Trầm Tiểu Sách đứng ở cửa nhìn biển hoa trải rộng ở trước mắt trầm ngâm. Trung gian rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Vân Phong người đâu? Tiểu Hồng cùng Tiểu Tà ở đâu?

Một thân nguyệt sắc váy dài, cùng với mái tóc dài buông rơi đến thắt lưng, tính tế nhu nhược mà lại nhã đậm xinh đẹp tuyệt trần, nàng đứng ở trước biển hoa, nhẹ nhàng thanh thoát, ngược lại so với bách hoa càng nghiêng lệ.

Hắn vẫn nghĩ trên đời này rốt cuộc không tìm thấy một Thủy nhi thứ hai, nhưng khi lần đầu nhìn thấy Trầm Tiểu Sách hắn hoảng hốt giống như bị sét đánh trúng, Thủy nhi của hắn đã trở lại!

“Thủy nhi...” Tiếng thì thầm ní non dật ra cánh môi đơn bạc mà gọi cảm của hắn, hắn không dám đến gần, hắn sợ hết thảy bất quả chỉ là ảo giác của chính hắn.

Trầm Tiểu Sách nhìn hoa hải ngăn người suy nghĩ hết nửa ngày, nhưng cái gì cũng không nghĩ ra được, không khỏi than nhẹ một tiếng, chậm rãi xoay người.

Sau đó, nàng bị một người đứng cách mình vài bước chân hoảng sợ.

Đó là một nam nhân tuấn tú mang theo một cỗ lạnh lùng, làm cho người ta không tự chủ được duy trì một khoảng cách nhất định với hắn. Nhưng trong ánh mắt hắn xem nàng, nàng nhìn thấy sự ôn nhu mà lại đau khổ, thậm chí còn kèm theo cái cảm giác lo được lo mất....

Trầm Tiểu Sách lẳng lặng nhìn nam nhân trước mắt, tâm tư nhanh chóng lưu chuyển.

“Thùy nhi...”

Nguyên lai hấn nhận lầm người. Trầm Tiểu Sách giặt mình, hướng hấn hơi thi lễ, nói, “Xinh hỏi công tử, nơi này là chỗ nào?”

“Thùy Nguyệt Tiểu Tà.”

“Tuy rằng mạo muội, nhưng xin cho ta hỏi một câu, không biết công tử có biết ta như thế nào đến nơi đây?”

Trịnh Văn Nguyệt nhìn khuôn mặt trước mắt, tựa hồ cùng với khuôn mặt trong trí nhớ trọng điệp, hấn cố sức đóng chặt mắt, xoay phắt người đi. Không Thủy nhi của hấn đã không còn, mà nữ nhân này chính là thê tử của Lăng Vân Phong.

“Người chi cần cam đoan ở lại trong này là được.”

Trầm Tiểu Sách nhìn theo hấn lúc lạnh lúc nóng xoay người rời đi, không khỏi kinh ngạc ngẩn người trong chốc lát. Người này cũng quá kỳ quái đi!

Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày đều có người đưa cơm tới, nhưng nàng chưa từng nhìn thấy những người khác, tựa như một địa phương rộng lớn như vậy chỉ duy nhất có một mình nàng. Nhưng nàng cảm giác được trong một chỗ tối vẫn có một đôi mắt luôn nhìn chăm chăm nàng, điều này làm cho Trầm Tiểu Sách không khỏi có chút mao cốt từng nhiên (sồn gai ốc).

Lúc không có việc gì làm, nàng an vị ở trước một khoảng hoa hải không biết gọi tên là gì ngăn người.

Sau lại có một ngày, một chồng thư rất lớn bỗng xuất hiện ở trong phòng.

Vì thế, nàng rốt cuộc có việc để làm.

Nôn nóng phiền muộn theo thời gian từng ngày trôi qua, đến cuối cùng chỉ còn lại một mảnh tĩnh lặng, giống như mặt nước hồ trong như gương không có một tia gợn sóng, nhưng bên dưới mặt nước lại ẩn chứa sóng ngầm mãnh liệt.

Ký lai chi, tắc an chi! (*)

(*): cùng nghĩa với câu ‘thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng’, ‘bình đến tướng đỡ’.

Trầm Tiểu Sách biết, hiện tại bản thân chẳng làm được điều gì, nàng không phải là kẻ nắm trong tay quyền làm chủ.

Thẳng cho đến một ngày, nàng từ trong lúc mơ ngủ bừng tỉnh, nhìn thấy ở trước giường đứng một người, dưới ánh đèn cây nhập nhoạng, chiếu rọi khuôn mặt tuấn tú mang theo lãnh ý của hấn.

Trầm Tiểu Sách không tự chủ kéo chăn che khuất người, rụt lui vào bên trong giường. Hấn nửa đêm đến đây, định làm gì?

Nàng không nói lời nào, hấn lại càng không nói lời nào.

Hai người kẻ trên giường, kẻ dưới giường, một kẻ hoảng sợ, một kẻ thì giống như đang xuyên thấu qua nàng nhìn một người khác, cứ như thế giằng co, mãi cho tới khi chân trời trắng xóa.

Khi Trịnh Văn Nguyệt rời đi, Trầm Tiểu Sách tê liệt ngã xuống giường, toàn thân đều ướt sũng mồ hôi lạnh.

Lăng Vân Phong, chàng rốt cuộc đã lôi kéo ta vào ân oán như thế nào?

Nàng đã muốn biết nam nhân lãnh cứng này là người trong giang hồ, lại liên tưởng đến những chuyện gặp phải trước đây, cùng với lời nói của Tiểu Tà, sự tình đại khái nàng mơ hồ có thể đoán được. Cái tên nam nhân vừa yêu nghiệt vừa cầm thú nhà nàng, quả nhiên là mầm tai họa!

Nếu còn có thể gặp lại hấn, nàng nhất định sẽ hung hăng đá cho hấn mấy cước, nếu còn có thể nhìn thấy hấn... Trái tim không hề báo trước đột nhiên đau nhói. Nàng còn có thể nhìn thấy hấn sao?

Lệ vô thanh vô tức chảy xuống, dừng lại trên tấm chăn bằng gấm, nhiễm ướt nỏ rộ như một đóa hoa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhà Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Một vành trăng tròn treo cao phía chân trời, mang theo ánh sáng bạc rải xuống đại địa, bên trong sự thanh lãnh lại làm cho người cảm nhận được nhàn nhạt ôn nhu.

Ngon gió mang theo mùi hương của đan quế (*), nguyệt đến Trung thu, đan quế phiêu hương, Trung thu mặc dù đã qua, đan quế vẫn như cũ hương khí tập nham, mà nàng đến bây giờ vẫn không biết chính mình đang ở đâu.

(*): Hoa quế hay còn gọi là mộc tê, hoa mộc, quế hoa, cửu lý hương (hương xa ngàn dặm) rất thơm, có 3 màu trắng, vàng hoặc đỏ, màu trắng gọi là ngân quế, màu vàng gọi là kim quế, màu đỏ gọi là đan quế.

Trầm Tiểu Sách đứng ở ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn ánh trăng rằm, trong lòng cảm xúc phức tạp khó tả.

Không có ai, chỉ có chính mình, người kia thường đến đây nhưng hẳn rất ít nói chuyện, vẫn chỉ đứng cách đó không xa nhìn nàng.

Dần dà, nàng cũng đã có thói quen. Hẳn đến, hẳn xem, nàng chẳng quan tâm, tự mình xem thư, ngẩn người, ngay cả nói cũng lười nói, bởi vì cho dù nàng có nói hẳn cũng không đáp lại.

Tự nói tự nghe là chuyện thật nhàm chán.

“Nhớ tới hẳn sao?”

Thân mình chấn động, bàn tay che trong ống tay áo hung hăng siết chặt thành nắm đấm.

Thanh âm trong trẻo, lạnh lẽo của Trịnh Văn Nguyệt lại theo phía sau truyền đến, “Hắn đang tìm ngươi.”

“Phải không?” Dùng hết khí lực của toàn thân nàng mới có thể phun ra hai chữ vừa rồi, hẳn vẫn duy trì tư thế ngẩn trắng như cũ, trong mắt ẩm ướt.

“Ngươi cùng Thủy nhi rất giống,” có vẻ như hẳn đang đắm chìm trong hồi ức, thanh âm rất chậm, “Các ngươi bộ dạng rất giống, khí chất cũng rất giống, nhưng Thủy nhi không có được sự kiên cường của ngươi, nàng tựa như thủy rất nhu nhược...”

Trầm Tiểu Sách cảm thấy rất kỳ quái, một người nam nhân xuyên thấu qua nàng để tìm kiếm hình bóng đã mất.

Mà nàng một kẻ bị bắt cóc lại có thể tâm bình khí hòa đứng trước mặt hẳn, nghe hẳn kể chuyện xưa.

Tựa như... tựa như bọn họ đã là bằng hữu lâu năm.

Nàng bị chính ý tưởng vớ vẩn của mình dọa đến. Bằng hữu? Nếu thê tử của hẳn vì trọng phụ của nàng mà chết, như vậy bọn họ làm sao có thể là bằng hữu?

“Vì sao không giết ta?” Nàng rút cuộc vẫn hỏi ra khẩu. Nếu hẳn thật hận Lăng Vân Phong, giết nàng, mới là sự trả thù lớn nhất đối với Lăng Vân Phong không phải sao?

Trịnh Văn Nguyệt trầm mặc một hồi lâu, thanh âm lại vang lên mang theo một tia áp lực thống khổ, “Ta không có cách nào nhìn Thủy nhi ở trước mặt ta chết lần thứ hai, cho dù ngươi không phải là nàng.”

Một câu, lộ ra sâu nhất tình cùng đau nhất tâm trên thế gian.

Trầm Tiểu Sách không khỏi than nhẹ. Hồi thế gian tình là vật gì? Mà khiến sinh tử tương hứa.

“Hận ta sao?” Hẳn hỏi.

Nàng lắc đầu, có chút cười khổ nói, “Hận không dậy nổi.”

“Muốn trở lại bên người hẳn?”

Trầm Tiểu Sách run lên.

Trịnh Văn Nguyệt đã biết đáp án.

“Vậy giúp ta cùng diễn một tuồng kịch đi.”

Nàng xoay người, trên mặt khó nén kinh ngạc, “Diễn kịch?”

“Đúng.”

Trầm Tiểu Sách lần đầu tiên nhìn thấy hẳn cười, hẳn cười bất đồng với Lăng Vân Phong không phải kiêu mị hoặc khiến cho người ta si mê, mà là nhẹ nhàng thân nhiên, giống như mây mù lượn lờ ở viễn sơn, mờ mịt mà lại hư vô.

Sau đó, nàng nhìn theo hần miệng vẫn hàm chứa cười xoay người rồi đi.

Diễn một tuồng kịch.

Chính là, nàng lại không biết dĩ nhiên là diễn một hồi xuất giá!

Nhìn trên người màu đỏ giá y, nàng mới biết nơi mình đang ở gọi là Bách Hoa cốc, người bản thân phải gả là tông chủ của Yên Chi Hải.

Lại thêm một lần phủ kín hồng voan, lại thêm một lần bị hi nương dắt vào hi đường, bên tai vẫn âm ỉ tiếng người cười nói, thanh âm của tư lễ từ bên ngoài vang lên.

Giang hồ bằng hữu đến dự lễ nhìn thấy tân nương vẫn đứng bất động không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Không khí của hi đường nhất thời trở nên quý dị.

Diễn kịch có tất yếu phải chân thật tới mức đó? Trầm Tiểu Sách cảm thấy bản thân bị lừa. Này đường há có thể tùy tiện bái?

Nàng đã là gái có chồng, làm sao có thể tái giá lần thứ hai?

“Sách nhi, đứng ngẩn ra làm gì?”

Thanh âm thanh lãnh tiến vào tai, nàng không tự chủ được lùi về sau hai bước.

Ngay sau đó, nàng liền bị nhân một lần nữa kéo trở lại chỗ cũ.

“Tiếp tục đi.” Trịnh Văn Nguyệt hướng tư lễ phân phó.

“Nhất bái thiên địa.”

Trầm Tiểu Sách trong lòng không ngừng kêu khổ. Trận diễn này diễn cho ai xem nàng trong lòng tất nhiên biết rõ, nhưng đường đều đã phải bái mà người như thế nào còn chưa chịu xuất hiện?

Đột nhiên, một bàn tay nhẹ nhàng ấn đầu nàng xuống.

“Nhị bái cao đường.”

Đầu gối mềm nhũn, nàng bị ép quỳ xuống.

“Phu thê giao bái.”

Đầu gối bủn rủn nàng còn không kịp phản ứng, người đã bị xoay lại, đầu một lần nữa bị ấn xuống.

“Trịnh – Văn – Nguyệt -” Một tiếng hét to từ phía ngoài truyền vào, tân khách ồ lên, xôn xao.

Trầm Tiểu Sách thở phào một hơi. Hần rốt cuộc đã đến.

Trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, hồng voan bị kéo xuống, nàng ngẩng đầu chống lại khuôn mặt tuấn tú mang theo ý cười của Trịnh Văn Nguyệt, tựa như một hải đồng thành công trò đùa dai của mình.

“Cường thú thê tử của kẻ khác, chuyện như vậy người cũng làm được?”

Trầm Tiểu Sách quay đầu nhìn lại, hình ảnh đập vào mắt khiến nàng hoảng sợ.

Khuôn mặt yêu nghiệt đã từng mị hoặc thế gian, lúc này làm sao có thể gầy yếu suy sút đến mức đó, khí chất ôn nhuận như nguyệt quanh thân giờ khắc này lại phát ra âm hàn khiếp người?

Trầm Tiểu Sách ngơ ngác nhìn khuôn mặt xanh xao, thân hình gầy yếu của hần, nước mắt bất giác tràn mi, môi run run khẽ gọi tên hần, “Vân Phong...”

Lăng Vân Phong nhìn thê tử một thân giá y chói mắt, khuôn mặt đầy nước mắt, trong lòng quặn đau, đồng thời, bạo lệ khí dồn nén trong người thoát phá xông ra khỏi cơ thể, huyết kiếm trong tay lại vùng lên.

“Vân Phong, đừng...”

Tân nương một thân giá y liễu lĩnh lao về phía nam tử áo trắng nhiễm huyết giống như địa ngục đòi mạng Diêm La, nam tử chém ra một kiếm gắng gượng dời đi tam tấc, sau đó cắm sâu cả thước vào mặt đất bằng đá hoa cương.

“Tiểu Sách—” Hần dùng sức ôm chặt thê tử, sợ hãi hết thảy bất quá chỉ là ảo giác của hần.

Trịnh Văn Nguyệt mắt lạnh nhìn một màn trước mắt, lạnh nhạt nói, “Lăng cốc chủ, năm đó ngươi thấy chết không cứu, lại cường sát hi đường, đoạt thể tử của ta, rốt cuộc ai mới là kẻ khinh người quá đáng?”

Tân khách đến dự lễ sáng suốt tự động đem không gian tặng lại cho hai nam nhân oán hận sâu đậm tích trữ cho đến hôm nay làm chiến trường.

Được cốc cùng Yên Chi Hải, Lăng Vân Phong cùng Trịnh Văn Nguyệt, hai nam nhân cùng giống nhau xuất sắc, cùng là chúa tể một phương khiến cho giang hồ phong vân biến sắc, vì một nữ nhân, không, hai nữ nhân, náo động cho tới hôm nay không thể vẫn hồi.

Nữ nhân quả nhiên là họa thủy!

“Tiểu Sách là thể tử ta cưới hồi đàng hoàng, người bắt người cưỡng bức thành thân, thế nhưng còn mặt mũi chỉ trích ta?”

Lăng Vân Phong nhin không được phun ra một ngụm nước miếng mang theo tia máu, bày tỏ sự khinh bỉ của hắn.

Trịnh Văn Nguyệt bình tĩnh nói, “Ta cùng nàng cũng làm đủ lễ nghi, nàng hiện tại cũng là thể tử của ta.”

“Thúi lắm!” Lăng Vân Phong nhin không được phun ra một ngụm máu tươi.

“Vân Phong, cẩn thận.” Trầm Tiểu Sách nhìn về phía tân lang, thấy hắn thân hình lung lay về mặt đau thương u oán, trong lòng nhin không được rung mình một cái. Diễn xuất cũng quá thật đi, làm hại nàng có loại cảm giác không rét mà run.

“Thật xin lỗi Trịnh công tử, ta là thể tử của Lăng Vân Phong, cả đời này đều là thể tử của chàng. Ân oán giữa các ngươi ta không thể can dự, nhưng ta thay Vân Phong hướng ngươi thành thật nói tiếng xin lỗi, việc của tôn phu nhân ta thập phần nuối tiếc.”

Lăng Vân Phong ôm chặt thể tử, hướng tới cái tên nam nhân đang làm bộ làm tịch kia quát, “Bớt làm bộ làm tịch.” Sau đó cúi đầu xuống, đối với người đang ôm trong lòng ôn nhu nói, “Nương tử, không cần nói tiếng xin lỗi với hắn, phu nhân của hắn căn bản không phải ta hại chết.”

Trầm Tiểu Sách ngạc nhiên.

Lăng Vân Phong nói tiếp, “Ngày đó hắn mang thể tử đến tìm ta, thời gian đã quá trễ, căn bản ngay cả thần tiên cũng vô lực, ta đương nhiên sẽ không đi làm chuyện vô ích.”

Thế nhưng ngươi ngay cả chuyện giải thích cũng lười làm? Nàng nhìn hắn, không thể dùng từ nào để truyền đạt chính xác cảm xúc của mình.

Hắn nhìn lại nàng. Vì sao ta phải tốn công đi giải thích với kẻ chẳng có liên quan gì?

Quả nhiên là tác phong của hắn. Trầm Tiểu Sách thở dài.

Trịnh Văn Nguyệt thân hình lung lay, lùi về sau hai bước, đỡ lấy cạnh bàn, lẩm bẩm, “Thần tiên cũng vô lực...”

Lăng Vân Phong hướng hắn hừ lạnh một tiếng, “Lăng mỗ cũng không phải thần tiên, không có khả năng khôi từ hồi sinh, nàng ta lúc ấy chỉ còn một hơi thở, người muốn ta như thế nào cứu?”

“Thủy nhi...” Trịnh Văn Nguyệt giống như không có nghe thấy lời hắn nói, chỉ lẩm bẩm mê sảng gọi tên của người yêu.

“Nương tử, chúng ta đi.”

Trầm Tiểu Sách không kiềm được hướng mắt về phía nam tử đang bị đá kích kia.

Lăng Vân Phong dùng sức xoay đầu nàng lại, ôm chặt lấy nàng, đi nhanh về phía cửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Vĩnh viễn không cho phép nàng tái kiến tên đó.” Nàng thế nhưng lại đi đồng tình với cái tên chết tiệt kia, thế nhưng ở Yên Chi Hải của hắn hơn một tháng, thế nhưng...

Trầm Tiểu Sách vòng tay ôm lấy thất lung của trượng phu, tựa đầu vào ngực hắn, trở lại ôm ấp quen thuộc, nàng rốt cuộc có thể bình tâm

May mắn, hắn đã đến đây, mà nàng còn sống.

May mắn, diện mạo của nàng giống với Thủy nhi, may mắn...

“Chàng vì sao một mình xông vào Yên Chi Hải?”

“Cái tên Trịnh Văn Nguyệt chết tiệt kia nói với ta, nếu ta không một mình đến, chỉ có thể nhìn thấy thi thể của nàng.”

“Chàng làm sao biết ta không chết? Không phải chàng bởi vì nhìn thấy thi thể của ta mới xông lên thiên hạ đệ nhất trang sao?”

“Giết người xong trở lại khách sạn, thì nhìn thấy lão yêu tinh Tô Phượng Cầm đang mở quan tài của nàng, trước khi ta xông tới giết bà ta, bà ta đã quá quyết nói cho ta biết người chết không phải nàng.”

“Vì sao?”

“Bà ta nói bà ta đã hạ trù nham cổ lên người nàng, mà trên người kẻ nọ không có xác của cổ trùng.”

“Cổ?” Trầm Tiểu Sách nhin không được run lên.

“Phải, lão yêu tinh.” Cho tới lúc này mỗi khi nghĩ tới thể tử bị người ta thần không biết quỷ không hay hạ cổ, hấn lại cảm thấy lửa giận ngập trời, vô pháp áp chế. Cho dù người nọ xuất phát từ thích Tiểu Sách mới vì nàng hạ trù nham cổ, là thánh vật trong cổ, hấn vẫn muốn phát hỏa.

Nhìn nam nhân ở trước mắt khuôn mặt mang theo khôn cùng lửa giận, Trầm Tiểu Sách theo bản năng rút cổ xuống, nàng đột nhiên cảm thấy cảm thú dù sao vẫn tốt hơn so với bạo long.

Hiện tại bọn họ đang ở trên đường cùng cười chung một con ngựa, phía sau Bách Hoa cốc đang cách bọn họ mỗi lúc một xa.

Ngựa là do Trịnh Văn Nguyệt chuẩn bị cho bọn họ.

Người giang hồ thật sự rất kỳ quái, Trịnh Văn Nguyệt lại là người vừa kỳ quái vừa mâu thuẫn!

Lăng Vân Phong gắt gao ôm chặt thể tử, sau đó đột nhiên giống như nghĩ tới cái gì, đưa tay lột bỏ y phục trên người nàng.

“Vân Phong, chàng đang làm gì?”

Về mặt hấn âm u, động tác trên tay không tạm dừng chút nào, cắn răng nói, “Thân giá y này ta nhìn thật chướng mắt.”

Vì thế Trầm Tiểu Sách chỉ có thể ngoan ngoãn mặc cho hấn thoát, nhưng nàng vẫn nhin không được hỏi một câu, “Vậy ta đây mặc cái gì?”

Động tác của người nào đó đột nhiên bị kiềm hãm, sau đó quay đầu hướng Bách Hoa cốc rống lên, “Trịnh Văn Nguyệt, tên hỗn đản!”

Vừa tiến vào phòng khách sạn, giá y trên người Trầm Tiểu Sách lập tức bị lột bỏ, trong chớp mắt hóa thành vô số mảnh vải vụn là tả bay đầy trên đất.

Nàng không khỏi có chút sững sờ nhìn những mảnh vụn vải dưới chân. Thật bạo lực a!

Sau đó, nàng bị nhàn ném lên giường, mà kẻ ném nàng lên giường đang phân phó cho tiểu nhị mang nước ấm vào, nói muốn tắm rửa thay y phục.

Rửa mặt chải đầu xong Lăng Vân Phong tuy rằng vẫn gầy yếu như trước, nhưng trên mặt đã mất đi vẻ âm lãnh thô bạo, biến trở về với vẻ tao nhã quen thuộc.

“Vân Phong.” Nàng nhào vào trong lòng hấn.

Ánh mắt của Lăng Vân Phong nóng lên, ôm lấy nàng ngã vào giường, thuận tiện kéo xuống màn che, cuồng bạo hôn lên môi nàng, hai tay vội vàng bong ra từng mảng quần áo vương vãi trên người nàng.

“Vân Phong, chàng trên người còn có thương tích.” Nàng bị hấn trêu chọc hô hấp đứt quãng, vô lực chống đỡ sự nhiệt tình của hấn.

“Không chết được.” Hấn nhất cổ tác khí (*) tiếp tục xâm nhập, liếm môi của nàng, vừa lòng than thở ra một tiếng, “Hiện tại không có nàng ta mới có thể chết.” Lời còn chưa dứt, hấn động thân một cái đã thâm nhập, chôn sâu vào bên trong.

(*) NHẤT CỔ TÁC KHÍ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tà Truyện” Trang Công thập niên: ‘phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Trầm Tiểu Sách nắm chặt lấy sàng đan ở dưới thân, đón nhận hấn cuồng bạo mây mưa, chỉ có thể không ngừng ní non tên hấn.

“Tiểu Sách, Tiểu Sách của ta.” Hấn cuồng loạn hôn lên mi nàng, mắt nàng, môi nàng, muốn dùng sự chiếm hữu để chứng thực nàng đang tồn tại.

Không biết qua bao lâu, sau khi hấn ở trong cơ thể nàng tận tình phóng thích, hấn mới gắt gao ôm chặt lấy eo của nàng, vùi đầu vào chiếc cổ thoang thoảng hương thơm, nhẹ nhàng cắn cắn.

“Đau.” Nàng nhin không được nhẹ đẩy hấn ra.

“Nương tử, nàng còn sống thật tốt.” Hấn ngừng đầu tặng cho nàng một nụ hôn nhẹ.

Nàng ôm lấy cổ hấn, chủ động dâng lên đôi môi không tự giác mang theo nụ cười quyến rũ, “Phong, có thể làm thể tử của chàng thật tốt.”

Lăng Vân Phong thỏa mãn cười rộ lên, bình minh bắt tri bắt giác đã lộ dạng, mà trên giường suốt cả đêm vẫn không ngừng lác lác theo nhịp động.

Đột nhiên một ngum máu tươi phun lên màn che giường, kéo theo tiếng hô khẽ hốt hoảng của nữ tử, “Vân Phong?”

Hấn nâng tay lau đi vết máu ở khóe môi, nhìn người dưới thân gọi lên một nụ cười vô hạn dụ hoặc, “Ta không sao.”

Trầm Tiểu Sách trong mắt mang theo bất mãn trừng hấn, “Có thương tích trong người còn không biết tiết chế.”

“Ta sợ hết thảy chỉ là mộng Nam Kha, may mắn không phải.” Hấn ôm chặt nàng.

“Thật xin lỗi, làm cho chàng sợ hãi.” Nàng có thể cảm giác được hấn sợ hãi, hấn dùng vôi vàng mà cuồng bạo chiếm lấy nàng để bỏ khuyết cái cảm giác mất mà tìm lại được, hấn sợ hãi mọi thứ chỉ là trống rỗng, không có thực, bởi vì hiểu rõ lòng của nàng mới đau nhói, không đành lòng cự tuyệt hấn.

“Không được lại có lần sau.”

“Hảo, ta không bao giờ rời đi chàng nữa bước.” Nàng dịu dàng vỗ về hấn, xua đi nỗi bất an trong lòng hấn.

“Tiểu Sách.”

“Ta đây.”

“Nương tử.”

“Ừm.”

“Thật cao hứng nàng đã trở lại.”

(Cesia: Ô ô ô... Không hiểu sao ta cảm thấy đoạn này “so sweet” quá đi!)

Hấn ở nàng vỗ về dần dần ngủ say, động tác trên tay nàng cũng càng lúc càng chậm, cuối cùng ôm lấy thất lưng hấn cũng chìm vào giấc ngủ.

Thân là dược cóc cóc chủ, y thuật tự nhiên không phải nói chơi, cho nên thương thế của Lăng Vân Phong rất mau chữa khỏi.

Mà Trầm Tiểu Sách bất đắc dĩ phát hiện ra một chuyện kinh người, người nào đó đối với nàng vô cùng thân thiết đến mức làm cho người ta giận sôi gan, buổi tối đồng giường mà ngủ là đương nhiên, ngay cả ban ngày cũng bám dính lấy nàng không rời nửa bước, ngay cả đi nhà xí hấn cũng đi theo.

Cho dù bất đắc dĩ, cũng không cách nào cự tuyệt.

Ngẩng đầu nhìn những bông tuyết li ti từ trên trời giáng xuống, đại địa dần dần được phủ thêm một lớp áo khoác màu trắng.

Đổi tầm mắt về hướng kinh thành ở xa xăm, Trầm Tiểu Sách nhin không được bật ra ba tiếng thở dài.

Cha, cha và con gái chúng ta vì sao muốn gặp lại lại không dễ dàng chút nào?

Bởi vì Lăng Vân Phong phải dưỡng thương, bọn họ một đường đi rất chậm. Mà Bách Hoa Cốc so với thành Dương Châu càng cách xa kinh thành rất nhiều.

Cho nên, bọn họ mặc dù đã rời xa Bách Hoa cốc gần hai tháng, nhưng kinh thành vẫn còn đang xa xôi ở phía trước.

“Nương tử, lên xe đi.” Bên cạnh bạch y công tử hướng nàng lộ ra một nụ cười như áng mây xinh đẹp giữa trời đêm, làm cho nàng không thể không điềm đạm hồi trở về một nụ cười.

“Vâng.”

Từ khi thời tiết chuyển đông, nàng đã đổi sang trang phục mùa đông, bên ngoài còn khoác thêm áo lông cừu, trong y phục của hấn vẫn nhẹ nhàng, đơn bạc như thời tiết giữa ngày xuân, hoàn toàn không có chút cảm giác rét lạnh.

Có nội công hộ thể thật tốt a!

Vào bên trong xe, áo khoác trên người nàng thế nào cũng bị hấn ném sang một bên, hấn thích ôm nàng vào lòng, dùng chính nhiệt độ của cơ thể giữ ấm cho nàng.

“Nhạc phụ hết thảy đều khỏe mạnh, không cần lo lắng.”

“Ta biết.” Chỉ là hồi tưởng lại đoạn hành trình đi tìm cha trong mấy năm nay, nàng thật sự cảm khái thôi.

Lăng Vân Phong chơi đùa với tóc nàng, hưởng thụ sự ấm áp giữa hai người.

Trầm Tiểu Sách đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nghi vấn nói, “Vân Phong, ta cùng phu nhân của Trịnh tông chủ rất giống nhau sao?”

“Ta làm sao mà biết.”

“Chàng không phải đã gặp qua nàng?”

“Nàng ta lúc ấy bệnh tình nguy kịch, mặt không có chút máu, gầy trơ cả xương, ai mà biết lúc nàng ta không bệnh thì bộ dạng gì...” Thanh âm dừng lại, Lăng Vân Phong chậm rãi nheo lại cặp mắt câu nhân, thanh âm trở nên âm trầm, “Nàng nói nàng cùng nữ nhân kia diện mạo rất giống?”

“Hắn đã nói vậy.” Nàng thành thật trả lời.

Hắn đột nhiên đẩy nàng ngã xuống sàn xe, nguy hiểm ghé sát vào nàng, “Thật sao?”

Nàng chớp chớp mắt.

Lăng Vân Phong hung hăng phong giam miệng của nàng, mãi cho tới khi cả hai đều hít thở không thông mới chịu buông nàng ra.

Hắn ôm nàng, gõ gõ vào thành xe.

“Cốc chủ.” Xa phu bên ngoài cung kính đáp lại.

“Ta muốn bức họa của phu nhân Trịnh Văn Nguyệt.”

“Vâng.”

Ngày thứ ba, một bức họa được đưa đến tay của Lăng Vân Phong, sắc mặt của hắn phi thường khó coi, thậm chí có chút vằn vẹo.

Dung mạo của người trong tranh thập phần tương tự với Tiểu Sách, vô luận thân hình tướng mạo đều giống đến mức làm cho người ta phát điên, chính là đôi mắt của người trong bức họa phẳng phát ưu sầu, mà Trầm Tiểu Sách bất đồng, nàng trầm tĩnh mà trong suốt, thậm chí có đôi khi lóe lên giảo hoạt.

Nhưng bộ dạng chết tiệt lại có tình giống nhau đến vậy, nếu Tiểu Sách thay bằng bộ mi long kinh hãi, mắt hàm ai oán kia thì hoàn toàn có thể lấy giả để đánh tráo.

“Nguyên lai đây mới chính là nguyên nhân hắn vì sao muốn thành thân với nàng.”

Trầm Tiểu Sách thông minh không phát biểu ý kiến, yêu nghiệt phát điên, nàng tốt nhất vẫn là nên tránh đi.

Bức họa trong tay hắn nhất thời hóa thành bột phấn, vẽ cuồng nộ trên mặt hắn cũng dần dần thối lui, thay bằng vẻ mặt vạn phần may mắn, hắn thì thảo tự nói, “May mắn diện mạo của hai người giống nhau...” Nếu không vì nóng lòng báo thù Trịnh Văn Nguyệt nhất định sẽ giết Tiểu Sách để làm cho hắn thống khổ.

Trầm Tiểu Sách bất thành linh bị kéo vào trong ngực hắn, gắt gao trời chặt, nàng cảm giác được hắn đang run rẩy.

“Vân Phong, ta không sao.”

Nếu nàng không giống nữ nhân kia, hắn không dám tưởng tượng đến hậu quả.

“Đau...” Trầm Tiểu Sách nhin không được thốt lên. Hắn ôm nàng rất chặt, chặt đến mức nàng sắp không thể hô hấp.

Sau đó, ở hắn thả lỏng tay đồng thời nàng nghe được tiếng hắn nghiến răng nghiến lợi hàm chứa trăm nghìn tiết sát, “Hắn vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tái kiến nàng!”

Một cỗ xe ngựa giản dị nhưng không thiếu phần thanh lịch chậm rãi nhập vào cửa thành, một đường đi thẳng cho đến khi dừng lại trước cửa phủ đệ của đương triều Thừa tướng.

Mành xe nhấc lên, một bạch y nam tử nhảy xuống xe ngựa, sau đó xoay người thật cẩn thận giúp đỡ một thiếu phụ bọc mình trong áo choàng trắng xuống xe.

Người qua kẻ lại trên đường nhìn thấy tướng mạo của nam tử không khỏi dừng bước, quả thật chính là kinh vi thiên nhân (*).

(*) Kinh vi thiên nhân: ý chỉ là phi thường kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào đó, nghĩ đến chỉ có thần tiên mới có thể như thế.

“Nuông tử, cẩn thận.” Vẻ mặt của hắn ôn nhu mỉm cười với thiếu phụ trong lòng, làm cho mọi người nhìn đến đều nhin không được lấy tay che ngực.

Hai người đi tới trước cửa phủ đệ, nói chuyện với người gác cửa, người đó liền lập tức bay nhanh vào trong.

Không bao lâu, vừa mới hạ triều còn chưa kịp thay đổi triều phục Trầm phụ cước bộ vội vàng ra đón.

“Sách nhi.”

“Cha.” Trầm Tiểu Sách giống như chú chim non trở về tổ nhào vào lòng phụ thân, “Nữ nhi rất cuộc cũng nhìn thấy người.”

Trầm phụ chòm râu hoa râm, vỗ nhẹ vào ái nữ duy nhất của mình, ánh mắt thì dừng lại trên người của bạch y nam tử cả người tỏa ra ánh sáng rực rỡ,

chối mắt phía sau.

“Tiểu tể bái kiến nhạc phụ.” Lãng Vân Phong khom lưng vén lên y bào quỳ xuống, vô cùng thành khẩn.

“Đứng lên đi, có chuyện đi vào rồi nói.”

“Tạ nhạc phụ.” Lãng Vân Phong đi theo phía sau cha và con gái cừu biệt mới gặp lại, ánh mắt từ đầu chí cuối vẫn dừng lại ở hai cánh tay vẫn gắt gao quần chặt lấy nhau của bọn họ.

Cho dù là nhạc phụ, hắn cũng thật chán ghét nhìn thấy Tiểu Sách cùng người đó vô cùng thân thiết, hắn xác định bản thân thật chán ghét!

Hắn thần sắc trên mặt vẫn không biến hóa, lặng lẽ siết chặt hai nắm tay giấu trong tay áo.

“Cha, thân thể của người có khỏe không?” Trầm Tiểu Sách chỉ lo đắm chìm trong nỗi vui mừng cha và con gái đoàn tụ, không hề cảm giác được bình đảm chua của trượng phu lại bắt đầu lên men.

Trầm phụ đưa tay sờ sờ đầu ái nữ, cảm thán nói, “Sách nhi của cha đã trưởng thành, đảo mắt một cái đã gả cho người ta làm thê, cha già đi rồi.”

“Cha mới không lão, cha là gừng càng già càng cay.”

Trầm phụ kín đáo liếc mắt về phía sau, Lãng Vân Phong lập tức thu lại ánh mắt, thay bằng một bộ nho nhã lễ độ.

Trong mắt của Trầm phụ động lại chút ý cười, vỗ vỗ vào tay nữ nhi, mang theo trách cứ nói, “Đều đã gả cho người ta rồi, còn không hiểu cấp cấp bậc lễ nghĩa, làm cho hiền tể chê cười.”

Trầm Tiểu Sách bĩu môi, ngoan ngoãn buông cánh tay của phụ thân ra, “Cha này, con ở lại kinh cùng cha được không?”

Trầm phụ hứng thú lại liếc về phía con rể, không ngoài dự đoán nhìn đến hắn không kịp thu hồi tức giận, trong lòng không khỏi cười thầm.

Nam nhân này quả nhiên tính chiếm hữu đối với nữ nhi rất mạnh, nhưng như vậy cũng đủ để thuyết minh hắn thật lòng yêu Sách nhi, tâm của hắn đến bây giờ rốt cuộc có thể hoàn toàn triệt để buông xuống.

Lời đồn đãi cũng khó tránh khỏi sai lệch, cho nên dù mọi người bên ngoài đều nói được cóc cóc chủ đối với phu nhân si tình không thay đổi, vì nàng không tiếc huyết tẩy thiên hạ đệ nhất trang, một mình độc sấm vào Yên Chi Hải, nhưng không phải tận mắt nhìn thấy, hắn trong lòng vẫn ôm hoài nghi, thẳng cho đến hôm nay ——

“Hò nháo, đã gả cho người ta rồi, còn như vậy tùy hứng.” Lời nói tuy là trách cứ nhưng giọng điệu cũng không mang theo nghiêm khắc, chỉ có tràn đầy sủng nịnh.

“Phụ thân, để nữ nhi bồi bên cạnh người, hơn nữa hiện tại con đang hoài thai, cũng không tiện bỏn ba.”

“Có thai?”

Trầm Tiểu Sách dùng sức gật đầu.

“Đúng vậy nhạc phụ, Tiểu Sách quả thật đã hoài thai hơn một tháng.” Lãng Vân Phong lên tiếng chứng thật.

“Vậy chò dưỡng hảo thân mình rồi lại đi.” Trên mặt của Trầm phụ tràn ra nụ cười thật to.

Nhưng đợi cho đến khi com chiều, nhìn đến nữ nhi vừa nhìn thấy đồ ăn lại không ngừng nôn khan thảm trạng, hắn không khỏi đối với vị con rể tuấn mỹ của mình sinh ra bất mãn.

Thiên hạ cha mẹ tâm đều luôn như thế.

Đối với ánh mắt chỉ trích của nhạc phụ, Lãng Vân Phong thật vui vẻ tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhà Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Thời điểm rời đi kinh thành, Trầm Tiểu Sách đã mang thai trọn ba tháng, cũng không còn mỗi khi ngửi thấy mùi khói dầu liền nôn mửa.

Tuy rằng không nỡ rời xa phụ thân, nhưng xuất giá tòng phu, nàng chỉ có thể lưu luyến không rời (*) ly khai kinh thành.

(*) Nguyên văn “nhất bộ tam hồi đầu”: mỗi bước đi lại quay đầu lại.

“Nương tử, còn buồn rầu sao?”

Nàng có chút rầu rĩ nói, “Ta mới cùng cha gặp lại không bao lâu.”

Lăng Vân Phong vuốt ve chiếc bụng lúc này đã to lên của nàng, cảm thụ được sự tồn tại của tiểu sinh mệnh mà bọn họ cộng đồng dựng dục.

“Chúng ta thành thân đã lâu, cũng nên tới thời điểm hồi Dục cốc gặp mọi người.” Hấn nói.

Đạo lý này nàng cũng hiểu nhưng nàng vẫn luyến tiếc không nỡ xa phụ thân.

Hắn ôm sát nàng, dán vào vành tai nàng thì thầm, “Nương tử không cần lo lắng, bên người của nhạc phụ có người của dục cốc chiếu cố, đợi cho nhạc phụ cáo lão hồi hương, chúng ta liền tiếp người đến Dục cốc một nhà đoàn tụ.”

“Ừ.” Nàng vòng tay ôm lấy thắt lưng của hắn, ghé vào ngực hắn gật đầu.

“Dục cốc rất xinh đẹp, nương tử nhất định sẽ thích.”

“Ừm.”

Bên ngoài toa xe tuyết bay đầy trời, bên trong toa xe một mảnh ấm áp.

Xe ngựa chở hai phu thê, chậm rãi hướng đến trong chốn võ lâm danh chấn đã lâu Dục cốc mà đi.

Ba tháng sau, bụng to Trầm Tiểu Sách bị Lăng Vân Phong ôm vào dục cốc.

“Tiểu thư, cô rút cuộc đến đây.”

Tiến vào cốc, nghênh diện đánh tới chính là nha hoàn nóng nảy bộp chộp lại rất tận tâm trung thành Tiểu Hồng.

Ngay lúc nàng sắp đâm bổ vào chủ tử của mình, một bàn tay to đúng lúc vươn ra đem nàng xách trở về, Tả Thanh Hân về mặt có lỗi nhìn cốc chủ, “Thật xin lỗi, là thuộc hạ gia giáo không nghiêm.”

Vung vẩy hai tay, Tiểu Hồng đỏ mặt nhìn chủ tử, “Tiểu thư, cứu em, em không cần gả cho cái tên tiểu Tả song mặt nhân này.”

Trầm Tiểu Sách nhìn Tả Thanh Hân thờ dài, đưa tay sờ sờ đầu nha hoàn nhà mình, về mặt thương xót đối với trượng phu của nàng ta nói, “Để cho người chịu mệt, hàng hòa đã bán ra, miễn trả lại, thành thật xin lỗi.”

“Phu nhân yên tâm, thuộc hạ sẽ trước sau như một chiếu cố nàng.”

“Tiểu thư —” Tiểu Hồng kêu lên ai oán.

Lăng Vân Phong ôm thê tử bước nhanh sâu vào bên trong Dục cốc, chỗ ở của hắn.

Khi Trầm Tiểu Sách được buông xuống, trước mắt là một tòa tiểu viện tinh xảo, đẩy ra cánh cửa làm bằng trúc, đập vào mắt là một sân nhỏ được quét tước ngăn nắp, sạch sẽ, một chiếc bàn đá được mài nhẵn đặt trong sân, chung quanh bày bốn chiếc ghế đá, ở góc sân còn có một giếng nước.

Hai tầng cao lầu các, có phong cách của Giang Nam sông nước thi vị, dưới mái hiên còn treo mấy chùm phong linh thật dài. Thanh phong phất qua, âm thanh vang lên thanh thúy rất êm tai.

“Nương tử, có thích không?” Hấn từ phía sau ôm lấy nàng, cười hỏi.

“Rất thích.”

“Nương tử thích vì phu an tâm.”

Trầm Tiểu Sách nhìn về phía bãi đất trống bên tay phải, nghiêng đầu.

“Nương tử đang suy nghĩ gì?”

“Nơi này nếu có thêm một chiếc xích đu thì tốt quá.”

“Không thành vấn đề.” Lăng Vân Phong thoải mái cười, sau đó một lần nữa bồng nàng lên, “Chúng ta trở về phòng đi.” Mũi chân điểm nhẹ, hai người

trong nháy mắt đã rơi xuống lầu hai.

Đẩy cửa vào, bên trong không nhiễm một hạt bụi, giống như chủ nhân chưa bao giờ rời đi.

Nhìn thê tử đầy mắt nghi hoặc, Lăng Vân Phong cười nói, “Cách mấy ngày thì có một người đến quét tước.”

“Chàng không ở cũng phải quét tước sao?”

“Đúng vậy, bởi vì ai cũng không biết khi nào ta sẽ trở về.”

Trầm Tiểu Sách không nói gì.

Hắn đưa tay chạm vào ấm trà trên bàn, mỉm cười, vừa lòng gật đầu, “Tính bọn họ thông minh, trà vẫn nóng.”

Nàng cũng không mở miệng hỏi gì.

Hắn ôm nàng đặt lên đầu gối của hắn, hai tay để ở vai và gáy nàng cười nói, “Bởi vì không xác định bao lâu ta mới trở về, cho nên cứ cách vài ngày lại đến quét tước một lần, trà bánh đến lúc đó cũng đổi cái khác.” Nói xong, hắn giúp thê tử ngã một ly trà, đưa tới môi nàng.

“Uống đi, rất tốt cho an thai.”

Đối với chuyện hắn chỉ nghĩ một cái liền có thể nhận ra được vật, Trầm Tiểu Sách đã sớm theo ngay từ đầu ngạc nhiên cho đến bây giờ thờ ơ.

Hắn ôm nàng, toàn bộ thể xác và tinh thần đều thả lỏng.

Đến buổi tối, Trầm Tiểu Sách nhìn trượng phu xách nước từ giếng nước đổ vào trong bồn tắm, sau đó ném mấy tảng đá đỏ như lửa vào, chỉ chốc lát nước trong bồn tắm bốc hơi, nàng không khỏi mở to mắt, đưa tay chạm vào.

Nóng!

Lăng Vân Phong vừa giúp nàng cởi quần áo vừa nói, “Đây là hỏa long thạch, không cần nhóm lửa vẫn có thể làm cho nước lạnh biến nóng.”

“Rất thần kỳ!”

Hắn cười ôm nàng đặt vào bồn tắm to lớn, chậm rãi, cẩn thận giúp nàng chà lau thân thể.

Mặt của Trầm Tiểu Sách chậm rãi biến hồng, bàn tay hắn du lang khắp người nàng làm cho nàng nhẹn không được bật ra tiếng rên rỉ.

Lăng Vân Phong trong mắt dâng lên nồng đậm tình dục, cố nén hạ thân xông xáo, tiếp tục giúp thê tử chà lau, cuối cùng giúp nàng lau khô nước dính ở trên người, liền khăn cấp đem nhân đầy ngã xuống giường.

Bởi vì mang thai cho nên bộ ngực của nàng càng thêm đầy đặn, theo nhịp động của hắn mà nảy lên, hắn cẩn thận đỡ lấy eo của nàng, không cho chính mình động tác quá khích mà thương tổn đến tiểu sinh mệnh trong bụng nàng.

Khi hắn đem nắm móng cực nóng phóng thích vào trong cơ thể nàng, đầu óc nàng trống rỗng, chỉ còn dồn dập tiếng hít thở.

Sau khi bình phục hô hấp, Lăng Vân Phong xuống giường lấy khăn giúp nàng lau chùi sạch sẽ thân thể, sau đó tẩy sạch sẽ bản thân mới mặc vào áo lót trở lại giường, ôm nàng vào lòng.

“Nuơng tử.”

“Ừm.” Vừa trải qua một phen lễ rửa tội của tình dục Trầm Tiểu Sách thanh âm mang theo một cổ nói không nên lời mềm mại, kiều mị, giống như một chú mèo nhỏ nhu thuận rúc mình ở khủy tay hắn.

“Ta yêu nàng.”

Trầm Tiểu Sách cả khuôn mặt đều loăn lên, chôn đầu vào ngực hắn, ngọt ngào nói, “Ta biết.”

“Vĩnh viễn đừng bao giờ rời khỏi ta.”

“Được”

Nguyệt hoa lách mình theo cửa sổ chui vào phòng, dừng ở bóng dáng của hai người đang quấn quýt lấy nhau trên giường, cả căn phòng thật thanh tĩnh, yên bình.

Dược cốc quái nhân rất nhiều!

Trước khi đến cốc, Lăng Vân Phong đã nói qua hết ở trong cốc có những loại người nào cho thê tử, nhưng tự sau khi tự mình chân chính gặp một cái

cực phẩm quái nhân, Trầm Tiểu Sách mới khắc sâu lĩnh ngộ, muốn sống ở Dược cốc quả thật phải trải qua một ít khảo nghiệm không phải con người.

Đại đa số người sống trong Dược cốc đều không phải nguyên bản người của cốc, mà là năm này quá tháng nọ đã chịu ân huệ hoặc cứu trợ của người trong cốc, còn có một số vô lâm cao thủ ở trên chốn giang hồ náo loạn đủ liền đến đây tị thế.

Cho nên muốn nói Dược cốc là ngọa hổ tàng long cũng không ngoa.

Tỷ như, nàng đang ngồi ở trong sân đọc sách, đột nhiên không biết từ đâu sẽ toát ra một người hoặc một con rắn, một con mèo, thậm chí – có khi còn là một con hổ.

Có người lại nuôi hổ làm súng vật sao?

Có!

Nếu không phải lúc ấy trọng phụ ở ngay bên người, nàng nhất định đã thất thanh hét chói tai.

Nhưng khi nàng nhìn đến lão hổ sọc vẫn ghé đầu lên bức tường thấp, nghênh đầu tò mò giống như đang xem nàng, Trầm Tiểu Sách đột nhiên cảm thấy nó thật sự rất đáng yêu, dường như súng vật quả thật cũng không tệ.

Nếu không phải trọng phụ canh chừng bên người nàng, ấn theo cách nói của hắn, cũng không biết nàng còn gặp phải bao nhiêu chuyện khó có thể tưởng tượng nữa.

“Nguyên lai làm cốc chủ vất vả như vậy.” Trầm Tiểu Sách rốt cuộc hiểu được bản tính quái đản gàn dở của trọng nguyên tử đâu mà ra, nếu nàng muốn quản lý những người trong cốc, nhất định phải so với những kẻ đó càng điên khùng.

Thời điểm đan quế phiêu hương, Trầm Tiểu Sách thuận lợi hạ sinh một nữ nhi phần điều ngọc mài, đặt tên là Lăng Ngọc Quế.

Khi đứa nhỏ đến trăng tròn, Lăng Vân Phong thu được hạ lễ đến từ Yên Chi Hải cùng với một bài thiếp.

Dược cốc cốc chủ rất là vô sỉ lưu lại hạ lễ, còn về phần bài thiếp một chương hóa thành đồng giấy vụn.

Những lúc Lăng Vân Phong bận rộn xử lý việc trong cốc, Trầm Tiểu Sách cũng không tịch mịch, bởi vì bên người nàng luôn không thiếu người hay động vật xoay quanh.

Lão hổ sọc vẫn tên gọi Đại Bạch, vốn chỉ thỉnh thoảng ngẫu nhiên đến trúc viện la cà.

Hiện tại đám đương lâm nội di động của Lăng Ngọc Quế, trên lưng nó cột một cái sọt lớn đan bằng trúc, thế là hòn ngọc quý của Dược cốc cốc chủ an an ổn ổn nằm ở bên trong.

Trầm Tiểu Sách dẫn Đại Bạch, mang theo nữ nhi không có việc liên tân bộ ở trong cốc, thỉnh thoảng lại đắm đắm thất lưng.

Môi anh đào hồng nhuận hơi mím lại, có chút ảo não ngẩng đầu nhìn thiên. Vân Phong đối với nàng tốt lắm, chỉ có điều đặc tính của cảm thú vẫn sửa không được.

Một màu đỏ ửng phảng phất nở rộ trên mặt nàng. Bởi vì hắn quá mức chăm chỉ, hại nàng vừa mới hết ở cử liền lại mang thai, làm hại nữ nhi ngay cả sữa cũng không ăn được mấy ngày.

Nàng từng vụng trộm hỏi hắn, vì sao trước kia nàng không có nhanh như vậy mang thai. Người nào đó thật vô sỉ nói cho nàng, nguyên bản sợ đứa nhỏ quấy rầy ngăn trở hắn giải hoan, hắn vẫn dùng chút kỹ xảo không để nàng mang thai, nhưng trải qua chuyện của Trịnh Văn Nguyệt, hắn cảm thấy cần phải làm cho nàng không ngừng sinh đứa nhỏ, sinh đến đáng người biến dạng, tốt nhất là làm cho không có tên nam nhân nào thêm liếc mắt lần thứ hai.

Cho nên Trầm Tiểu Sách có khi không khỏi vì tương lai heo mẹ của bản thân lo lắng, nhưng vừa nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nữ nhi, nàng liền cảm thấy kỳ thật làm heo mẹ cũng hạnh phúc.

Trầm Tiểu Sách trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn.

Kẻ đang đứng đối diện hướng nàng mỉm cười, hồ hững đứng ở nơi đó, nhàn nhã giống như đang tản bộ ở hoa viên nhà mình.

“Trịnh công tử.” Nàng vẫn xưng hô với hắn như trước.

“Nuông tử, Sách nhi.”

Thân mình của Trầm Tiểu Sách cứng đờ, trực giác hướng chung quanh nhìn. May mắn, yêu nghiệt nhà nàng không có ở đây.

“Ngươi vì sao lại ở chỗ này?” Nàng nhích tới gần Đại Bạch đang ở bên cạnh.

Tựa hồ cảm giác được nàng bất an, Đại Bạch một đôi mắt hổ sáng ngời trừng về phía nam tử đang đứng trước mắt, tùy thời chuẩn bị bỏ nhào vào hắn bảo vệ cho Trầm Tiểu Sách.

Trịnh Văn Nguyệt cười đến ung dung trấn định, không nhìn đến Đại Bạch vẫn như hồ rình mồi, bước tới cách Trầm Tiểu Sách hai bước mới dừng lại.

“Ta đến xem nữ nhi.”

Không khỏi lùi về sau hai bước, nàng bị ý tứ trong lời nói của hắn dọa.

Đại Bạch rống lên, Trầm Tiểu Sách vội vàng đưa tay trấn an nó. Nàng cảm thấy Đại Bạch khẳng định không phải là đối thủ của một võ lâm cao thủ như Trịnh Văn Nguyệt, nếu Đại Bạch xảy ra chuyện gì, nàng không biết chủ nhân của Đại Bạch có đem nàng làm sủng vật để dưỡng thay thế cho Đại Bạch không nữa.

Cho nên, an toàn là trên hết a.

Trịnh Văn Nguyệt ôm tiểu oa nhi từ trong nôi ra, chăm chú ngắm nhìn, nụ cười nơi khóe miệng tựa hồ không còn hư vô mờ mịt mà trở nên có chút chân thật.

“Họ Trịnh kia bỏ nữ nhi của ta xuống.” Gầm lên giận dữ, thanh âm còn chưa tan hết, một thân áo trắng Lăng Vân Phong đã phi phi thân dừng lại ở bên người của thê tử.

“Gấp cái gì tiểu tử, ta đã nói là tiểu muội muội không có việc gì rồi.”

Trầm Tiểu Sách kinh ngạc quay đầu lại, thì nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp quyền rũ của Ngũ Tiên giáo Tô Phượng Cẩm từ phía sau nhẹ nhàng đi tới, chuông bạc ở trên người còn phát ra âm thanh lanh canh leng keng rất dễ nghe.

“Tô tỷ tỷ —”

Tô Phượng Cẩm cười đến thập phần diễm lệ bay tới gần, đoạt lấy Lăng Ngọc Quế từ trong tay của Trịnh Văn Nguyệt, xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nữ oa, đối với mẫu thân của bé nói, “Tiểu muội muội, tỷ tỷ thu đứa nhỏ này làm đồ đệ được không?”

“Không được, lão yêu tinh, đẹp bót ý đồ với nữ nhi của ta.” Lăng Vân Phong oán hận nói. Tuy rằng hắn cũng cảm thấy nữ nhi làm ả mĩ vợ chồng bọn họ ân ái, nhưng cũng không thể bởi vì vậy mà đem nữ nhi đưa vào tay của lão yêu bà.

Trịnh Văn Nguyệt thân nhiên mở miệng, “Vậy để cho nàng cùng ta hồi Yên Chi Hải đi.”

Tô Phượng Cẩm cười tươi như hoa nhìn về mặt tràn đầy phẫn nộ của Dược cốc cốc chủ, “Hai chọn một, ngươi chọn đi.”

Lăng Vân Phong cảm thấy gân xanh trên trán bạo khởi.

Yên Chi Hải cùng Ngũ Tiên giáo đồng thời tìm đến Dược cốc nguyên lai là muốn cướp bảo bối nữ nhi của hắn, thật sự quá đáng!

“Ngọc Quế còn quá nhỏ, tỷ tỷ, vẫn là chờ nàng lớn hơn một chút rồi nói sau.”

Trước khi trượng phu bùng nổ, Trầm Tiểu Sách cười mở miệng nói, thanh âm trong trẻo nhẹ nhàng, lại kỳ dị làm tan biến bạo lệ khí vô hình ở bên người.

Tô Phượng Cẩm cười nói, “Muội muội có điều không biết, muốn luyện võ công của Ngũ Tiên giáo của ta phải bắt đầu từ lúc sơ sinh mới tốt nhất.”

Trầm Tiểu Sách ngó trượng phu, “Vân Phong —”

“Hảo, ta để cho Ngọc Quế bái Ngũ Tiên giáo.” Lăng Vân Phong trực tiếp gõ nhịp kết án. Nữ nhi của hắn tuyệt đối không thể rơi xuống tay của Trịnh Văn Nguyệt, nếu hắn có ý đồ bất lương thì làm sao bây giờ?

Tô Phượng Cẩm hôn tiểu nữ oa ở trong lòng một cái, cười đến cả hai mắt đều híp lại, “Ta rốt cuộc thu được đồ đệ.”

Trầm Tiểu Sách rất là không còn gì để nói nhìn bộ dạng vui vẻ của nàng ta, phi thường không thể lý giải. Chẳng lẽ thu một đồ đệ rất khó sao?

Trịnh Văn Nguyệt thái độ vẫn lạnh nhạt, ôn hòa như không quét mắt về phía Trầm Tiểu Sách, rất phong độ hướng Lăng Vân Phong mỉm cười, “Sang năm ta lại đến.” Nói xong, không đợi cho chủ nhân của Dược cốc kịp há mồm liền chớp mắt một cái không thấy bóng dáng.

“Tiểu tử, tiểu muội muội, tỷ tỷ ta cũng đi đây.” Tô Phượng Cẩm mặt mày hớn hờ, ôm tân thu đệ tử cũng chạy mất.

“Họ Trịnh kia, ngươi lần sau đừng mơ tưởng tái kiến Tiểu Sách.” Lăng Vân Phong giờ nắm tay hướng về phía phương hướng người nào đó biến mất kêu to.

Phu thê Lăng Vân Phong vẫn thật ân ái, ân ái đến mức làm cho một số kẻ trong cốc đổ kị tìm cách chia rẽ bọn họ.

Cái gọi là giặc nhà khó phòng, cho nên từ đó về sau, trong Dược cốc thường xuất hiện bóng dáng thanh nhã cao lớn của tông chủ Yên Chi Hải.

Địa điểm xuất hiện nhất định là chỗ có mặt của cốc chủ phu nhân, nhất định là lúc cốc chủ bận rộn sự vụ trong cốc không thể phân thân, cũng gắn liền với

thời điểm không có tạp vụ nhân ở bên cạnh cản trở.

Vì thế, ở cách năm mùa hoa sen nở, khi Trầm Tiểu Sách sinh hạ thứ hai thai, vào ngày hai con trai đầy tháng, Lăng đại cốc chủ không chút do dự đem đôi song bào thai đáng yêu đóng gói đưa cho kẻ mà hắn thống hận nhất Trịnh Văn Nguyệt.

Chỉ cầu mong hắn không có thời gian rảnh rỗi lại xuất hiện ở bên cạnh nương tử tưởng nhớ người yêu.

Trầm Tiểu Sách tưởng niệm nữ nhi.

Cho dù Lăng Vân Phong trước sau như một lấy tốc độ nhanh nhất làm cho nàng hoài thai thứ ba, nàng vẫn tưởng niệm, cho nên vì ái thù ruột ruột Lăng đại cốc chủ buộc phải dẫn thê tử xuất cốc đi thăm ba hải tử bị chính tay mình tống ra ngoài.

Chẳng qua, hắn một đường đi rất chậm, mỗi ngày chỉ lo siêng năng cày cấy, không bị sự vụ trong cốc quán thân, hắn có cả bó lớn thời gian cùng thê tử phong hoa tuyết nguyệt cộng vu mây mưa.

Thâm sơn rừng già, hiếm có người đặt chân đến.

Ở trong một thạch động được che phủ bởi một rừng dây leo xanh biếc, có một suối nước nóng, hai bên sườn ôn tuyền nằm rải rác những mảnh quần áo của nam và nữ.

Dưới ôn tuyền, hai thân thể trần trụi dán sát vào nhau, nữ tử trên da thịt trắng mịn nõn nà như sữa phủ kín những vết xanh tím ứ ngán, cánh tay chống vào thành ao, có chút hư nhược.

Ở nữ tử khoải cảm chuyển tới cao trào cánh tay rút cuộc không thể tiếp tục chống đỡ ghé vào ven hồ, nam tử rời khỏi thân thể của nàng, ôm lấy nàng từ trong ao đi ra, ôn nhu đặt nàng nằm xuống ao nước bốc hơi bên cạnh, sau đó tách ra cặp đùi thon thả tinh tế của nàng.

Lăng Vân Phong nhẹ nhàng di động hạ thân, vừa lòng nghe được tiếng rên rỉ tê dại đến tận xương của thê tử, khom người, nhẹ nhàng mút lấy đôi môi anh đào của nàng.

“Phong” Trầm Tiểu Sách giữ chặt lấy đầu của hắn, ngửa cổ ra sau, cong người lên, khó chịu vặn vẹo.

Lăng Vân Phong tỉ mỉ nhấp nháp từng phân da thịt trên người thê tử, ánh mắt dừng lại ở chiếc bụng bằng phẳng mà bóng loáng của nàng, hỏa diễm trong mắt lại bùng lên.

Sinh ba đứa nhỏ, dáng người vẫn như cũ thon thả đến mức làm người ta giận sôi gan, giống như thân mình của một thiếu nữ mềm mại, dẻo dai mà tràn ngập dụ hoặc.

Hắn gia tốc rút ra lại tiến vào, trong động vọng lại tiếng rên rỉ ngọt ngào mà tê dại đến tận xương của thê tử.

Âm thanh dâm mỹ làm cho người ta mặt đỏ tim đập liên tục kéo dài thật lâu thật lâu mãi cho đến khi Trầm Tiểu Sách sau một lần khoải cảm lên đến đỉnh, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Ôm thê tử vào ôn tuyền giúp nàng tẩy rửa, Lăng Vân Phong có chút đắm chìm.

Có lẽ, là vì trú nhan cổ.

Hắn cũng không phải là không thích dáng người mê người của thê tử, trên thực tế, hắn yêu muốn chết. Nhưng dáng người này của Tiểu Sách cùng với thê tử đã mất của Trịnh Văn Nguyệt quá mức giống nhau, hắn thật sự không thể chịu đựng được đối phương dùng cái loại ánh mắt yêu thương say đắm nhìn thê tử của mình.

Vì độc hường thê tử, hắn tình nguyện Tiểu Sách mạo so với Chung Vô Diễm, dáng người béo phệ, chỉ cần một mình hắn thích là đủ.

Cái lão yêu tinh chết tiệt kia, ai mượn bà ta nhiều chuyện hạ trú nhan cổ cho Tiểu Sách, hại hắn lúc nào cũng phải khắc khắc đề phòng cái tên Trịnh Văn Nguyệt bụng dạ khó lường kia, chỉ sợ hắn nhất thời hoa mắt, càng có khi đã sai thì sai cho tót yêu thương thê tử của chính mình.

Đáng tiếc, hiện tại Tiểu Sách bởi vì có trú nhan cổ, dung mạo vĩnh viễn dừng lại ở tuổi mười chín, cùng dung mạo và niên kỷ với thê tử đã mất của Trịnh Văn Nguyệt.

Chết tiệt Tô lão yêu tinh!

Lăng Vân Phong một chương chụp xuống ôn tuyền, bọt nước văng tung tóe, giống như suối phun.

Không được, vẫn là không đi Bách Hoa cốc, chỉ cần vòng xe lại đi xem nữ nhi là đủ.

Vì thế, trong lúc Trầm Tiểu Sách mơ màng ngủ, trượng phu của nàng ôm nàng lần thứ hai mươi lăm sửa đường vòng trở lại hướng Miêu Cương.

Hai mươi tư lần trước đây vẫn là luân phiên thay đổi tuyến đường giữa Miêu Cương và Bách Hoa cốc, cho nên mãi cho đến nay, hai vợ chồng vẫn thủy

chung quanh đi quanh lại tuyến đường giữa Miêu Cương cùng Bách Hoa cốc.

Hành trình đi thăm con có thể vẫn sẽ tiếp tục lặp lại quy trình đó.

Trầm Tiểu Sách đệ tam thai, sinh hạ thêm một nữ nhi, ngay tại ôn tuyến cơ hồ bị trở thành lễ điểm của phu thê bọn họ.

Cho nên Dược cốc tiểu thư phương danh kêu là Lăng Ngọc Tuyền.

Trầm Tiểu Sách rốt cuộc hiểu được cha mẹ đặt tên cho con như thế nào không phụ trách nhiệm, tựa như tên của nàng.

Đại hội võ lâm năm năm một lần rất nhanh lại đến.

Vì muốn gặp lại ba hài tử bị phụ thân của bọn họ làm lễ vật tặng cho người ta, Trầm Tiểu Sách vô cùng kiên định dẫn nhị nữ nhi, tam nữ nhi cùng tiểu nhi tử vẫn còn quần tả, đi theo tượng phu đến dưới chân núi Tung Sơn tham gia đại hội võ lâm.

Nàng sở dĩ kiên trì như vậy bởi vì, nàng đi mất hai năm cũng không đến được Ngũ Tiên giáo, càng đừng nói đến Bách Hoa cốc, ngược lại sinh thêm ba cái hài tử.

Từ lúc Lăng Vân Phong mười hai tuổi xuất đạo giang hồ, hẳn tham gia đại hội chưa bao giờ lao sư động chúng (*) như lần này, hưởng tới độc lai độc vãng, cao nhất cũng chỉ là năm năm trước ôm thê tử đến.

(*) Lao sư động chúng: nghĩa là rầm rộ rình rang, huy động rất nhiều người.

Nhưng ai cũng không ngờ năm năm sau, hẳn mang theo gia quyến nhất chuỗi dài đến đây.

Trừ bỏ phu thê bọn họ, còn có thêm nha hoàn chiếu cố ba đứa nhỏ, gã sai vặt, cộng thêm hộ vệ.

Đứng trước một nhà khách điểm, cùng một đoàn gia quyến, hẳn vẫn tao nhã vô hạn như cũ, có thể quyến rũ con gái nhà lành hồng hạnh ra tường, còn những thiếu nam ý chí không kiên định từ nay về sau bước lên con đường không có lối về sa vào ma trảo của Dược cốc cốc chủ, tông chủ của Yên Chi Hải mang theo một đôi bảo bối nghĩa tử tới tham gia võ lâm đại hội, gặp gỡ oan gia ngõ hẹp.

Những nhân sĩ giang hồ thích xem náo nhiệt nhiệt huyết sôi trào, cả đám người tất cả các phòng bên trên mái hiên bên dưới mái hiên, chỗ nào có thể ẩn núp được toàn bộ chiếm đầy, chờ xem hai đội nhân một hồi đại chiến.

Chỉ có điều –

Tuần tú tao nhã Trịnh tông chủ vỗ vỗ đầu hai cái phẫn điều ngọc mài nghĩa tử, vô cùng nhu hòa chỉ vào một người hướng bọn họ nói, “Đi, kêu nương.”

“Nương.” Hai nam oa nhiệt tình nhào vào lòng của thê tử bên người Lăng đại cốc chủ.

Ồn ào! Tất cả mọi người xem náo nhiệt chỉ cảm thấy máu trong nháy mắt kéo lên tới ót. Thật chấn động nha!

“Ngoan, đều đã lớn như vậy, để cho nương hảo hảo nhìn xem.”

“Nương tử, đã lâu không thấy.” Trịnh Văn Nguyệt hướng về phía mẹ của hai hài tử ôn nhu mỉm cười.

Có người bắt hạnh tử trên mái hiên té rớt xuống, chặt vật lăn trên đất.

“Họ Trịnh kia, ngậm miệng thúi của người lại, Tiểu Sách là thê tử của ta.”

Trịnh Văn Nguyệt bình thân ung dung nói, “Ta cùng nàng cũng là cưới hỏi dàng hoàng, cũng đã lạy thiên địa, giao bái phu thê, hai con trai của ta cũng là nàng sinh.”

“Đó là con trai của ta.” Lăng Vân Phong bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi cãi lại, nhưng mỹ nam chính là mỹ nam, vẫn như thế chói lọi.

“Con, lại đây.” Trịnh Văn Nguyệt không thèm đếm xỉa tới người nào đó nội thương, nhẹ nhàng băng quơ gọi.

Hai nam oa lập bay trở lại bên cạnh nghĩa phụ.

Lăng Vân Phong khoe miệng bắt đầu co quắp. Hai tên tiểu tự nhận giật làm cha.

Trầm Tiểu Sách cảm thấy ở trước mắt công chúng tranh chấp quả thật có chút không ổn, liền cân nhắc xem nên nói gì mới có thể khiến cho hai tên nam nhân đang giương cung bạt kiếm kia bình tĩnh trở lại.

“A, tiểu muội muội, muội cũng đến à. Ngoan, đồ nhi, nhanh đến vấn an nương.”

“Nương.” Lại một cái phẫn điều bổ nhào vào lòng Trầm Tiểu Sách.

Trầm Tiểu Sách nhìn Tô Phụng Cẩm vẫn xinh đẹp như hoa mỉm cười ân cần chào hỏi, “Tô tỷ tỷ, đã lâu không thấy.”

Bóng người trước mắt chợt lóe, Tô Phụng Cẩm trong tay liền thêm một tiểu oa nhi, trong khi Trầm Tiểu Sách trong lòng trống không.

“Muội muội, đứa nhỏ này cũng tặng cho ta làm đồ đệ được không?”

Trầm Tiểu Sách cảm thấy bản thân cần thiết phải thanh minh một sự kiện, “Tỷ tỷ, đó là con trai ta, không phải lễ vật, làm thế nào có thể nói tặng là tặng?”

Tô Phụng Cẩm lập tức hướng mắt về phía nam tử đang bận dùng ánh mắt đục khoét Trịnh Văn Nguyệt, “Lúc trước, Quế Nhi cũng là hán tặng cho ta làm đồ đệ nha.”

Xem đi, đều là do nguoi nhất niệm chi sai (*). Trầm Tiểu Sách nhìn không được dùng ánh mắt tiến hành thảo phạt trọng phụ.

(*) Nhất niệm chi sai: Ý nghĩ sai lầm thường dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

“Nương tử, vi phu sai lầm rồi, nàng không cần tức giận với vi phu.” Lăng Vân Phong lập tức ôm lấy thê tử dỗ dành.

Bên này đang hỗn loạn, bên kia Trịnh Văn Nguyệt cúi đầu thì thầm gì đó với hai nghĩa tử, hai tiểu tử lập tức chạy tới bên người mẫu thân, hăng hái nhiệt tình mỗi người một tay kéo lấy Lăng Ngọc Tuyền không hề phòng bị, này giờ vẫn là vẻ mặt tò mò nắm lấy góc áo của mẫu thân xem diễn, bỏ chạy hồi trận doanh của Yên Chi Hải.

Trịnh Văn Nguyệt ôm lấy nữ oa nhi cực kỳ giống với Trầm Tiểu Sách, hướng Tô Phụng Cẩm cười nói, “Tô giáo chủ, tại hạ đã bao trọn khách điểm, không bằng cùng nhau trụ.”

“Hảo hảo.” Tô Phụng Cẩm cười tủm tỉm một tay ôm lấy đồ đệ vừa mới thu, một tay lôi kéo đại đồ đệ đi vào khách điểm.

Còn Trịnh Văn Nguyệt đối với tiểu nữ oa đang ôm trong lòng ôn nhu lại sùng nịnh cười nói, “Nha đầu, từ hôm nay trở đi nguoi chính là đại tiểu thư của Yên Chi Hải.”

“Nương.” Lăng Ngọc Tuyền theo bản năng gọi mẫu thân.

“Tuyền Nhi.” Trầm Tiểu Sách khó có thể tin nhìn Trịnh Văn Nguyệt, “Trịnh công tử, nguoi như thế nào có thể làm vậy?” Đây là dụ dỗ hài đồng nha, còn quang minh chính đại ở trước mặt cha mẹ của đứa nhỏ dụ dỗ.

Khi Lăng Vân Phong đối với phía sau hạ nhân phân phó thì cũng đã muộn, “Trông chừng kỹ tam tiểu thư cho ta.”

Trịnh Văn Nguyệt cười đến như thanh phong lãng nguyệt, thật chân thành nhìn về mặt lên án của Trầm Tiểu Sách, nói, “Sách Nhi, nàng xem, con đều ở tại trong khách điểm này, nàng muốn nhìn thấy bọn chúng chỉ cần tiến vào đây cùng trụ, ta đã bao trọn toàn bộ khách điểm.”

Trầm Tiểu Sách bắt đầu dao động. Nàng quán quyết lấy trọng phu kiên quyết đến vô lâm đại hội bởi vì muốn gặp con, tuy rằng ngược lại bởi vậy mà mất thêm hai cái hài tử, nhưng nàng quả thật rất muốn gặp mấy hài tử đã bị nhân bắt cóc.

Trong lòng nàng mồ hôi đang chảy ròng ròng, Tại sao mọi việc lại biến thành phức tạp như vậy?

“Nương tử, chúng ta đi thôi.”

“Chậm đã.” Trịnh Văn Nguyệt đưa tay ngăn lại Lăng Vân Phong, cười đến dị thường hòa ái, “Tại hạ chỉ mời mình Sách Nhi, thỉnh cốc chủ tự hành đi tìm nơi khác nghỉ tạm.”

“Tiểu Sách, nàng chẳng lẽ...” Lăng Vân Phong ôm chặt lấy eo của thê tử, “Nhẫn tâm vứt bỏ vi phu sao?”

“Nhưng mà...” Trầm Tiểu Sách giãy giụa quay đầu, đầu tiên liếc nhìn tam nữ nhi, sau đó nhìn đến ba hài tử đang đứng bên người Trịnh Văn Nguyệt, lại nhìn đến khách điểm phía sau, trong tay Tô tỷ tỷ còn có nhất nhi nhất nữ, cuối cùng nàng cắn răng nói, “Ta nghĩ cùng một chỗ với con.” Dù sao còn rất nhiều thời gian cùng tam nữ nhi ở chung. (Cesia: Bó tay, sinh ra sáu đứa mà hết năm đứa bị bắt cóc)

“Còn không mau đem nương của hai đứa mang lại đây.” Trịnh Văn Nguyệt liền ngay lập tức thuận gió xuôi buồm.

Hai tiểu nam oa về mặt mừng rỡ giữ chặt lấy mẫu thân.

“Vân Phong, chúng ta thời gian còn dài, ta muốn ở cùng bọn nhỏ vài ngày.” Trầm Tiểu Sách nói xong, hai tay nắm hai hài tử hướng về phía khách điểm.

Lăng Vân Phong muốn đuổi theo, Trịnh Văn Nguyệt về mặt làm như không có việc gì ngăn lại.

“Trịnh Văn Nguyệt ——” nghiêng răng nghiêng lợi, người bên cạnh đều có thể cảm nhận được người đang nói cực muốn đem kẻ trước mặt lột da rút gân, nghiền xương thành tro cho hả giận.

“Lăng cốc chủ.”

“Ngươi nếu dám giở trò gì với Tiểu Sách ——” hai nắm tay nắm chặt thành nắm đấm ở trong tay áo.

“Rõ ràng là ngươi đoạt thê tử của ta.” Về tao nhả nháy mắt lạnh xuống.

Vì thế, võ lâm đại hội còn chưa mở màn, Được cốc cốc chủ cùng Yên Chi Hải tông chủ ở trên đường cái tiến hành quyết chiến.

Từ đó rất nhiều năm về sau, phạm là võ lâm đại hội tụ họp, tất có trường hợp này xuất hiện, nghiễm nhiên trở thành chiêu bài mở màn cho võ lâm đại hội.

Thẳng cho đến thật lâu thật lâu về sau, trên giang hồ rất nhiều người vẫn không biết được, Trầm Tiểu Sách rốt cuộc là thê tử của ai.

Vì thế, mới có câu chuyện nhất cốc nhất hải nhất phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhà Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.